JAN HUDSON

Doi bărbați și o femeie

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Casa este superbă iar insula pare ruptă dintr-un basm, îi scrisese Silvia. Dar atunci când a sosit de la Londra, Caroline a descoperit cu uimire că nu era vorba chiar despre o «casă».

Cu șirul ei nesfârșit de camere și de saloane, cu ale sale patio umbrite și cu terasele suspendate deasupra mării, casa se înălța albă, înveselită de obloanele de un albastru intens, printre pinii frumos mirositori și trandafirii din grădină roșii ca focul.

La poalele ei, Mediterana se înfățișa privirii asemenea unei țesături lucioase de mătase, care avea uneori nuanțe de smarald, iar alteori de turcuoaz. Un soare arzător se reflecta pe suprafața liniștită a apei.

E ceva specific Ciprului, și totuși foarte diferit, precizase Silvia în scrisoarea ei. E mult mai multă verdeață, mult mai multă umbră, decât într-o grădină botanică protejată în

mod constant de soare. Foarte puțini ciprioți au putut să pătrundă aici, întrucât este un domeniu privat.

Insula aparținuse într-adevăr unui multimiliardar, care construise aici o reședință de vară, însă nu venise niciodată să locuiască în ea. După aceea, a fost ocupată de un colonel pentru a deveni în cele din urmă destinația favorită a colaboratorilor și personalului ONU care lucrau în Cipru.

În acea vară, toridă ca de obicei în Cipru, venise rândul Silviei și al celor trei copii năzdrăvani ai ei să profite de ea, alături de vreo alte douăsprezece familii, de vreme ce erau atât de multe camere.

Caroline va fi deci binevenită aici.

Pentru ca surioara ei să nu-și facă nici o grijă, adăuga Silvia, mamele au cerut cu fermitate o tânără, oferindu-i-se, în schimb, casă și masă. Și cum una dintre mame băgase de seamă că pruncii ei știau totul despre folclorul cipriot, dar nimic despre Robin Hood sau despre Merlin Vrăjitorul, Caroline va fi cu adevărat indispensabilă să-i inițieze pe micuți în vechile tradiții englezești.

O legătură regulată cu Ciprul se făcea cu elicopterul. Paul, soțul Silviei, era responsabil cu asta. Adesea, el era însoțit de un prieten, Clement Gasc, botanist, însărcinat cu cercetarea florei Ciprului.

***

Caroline îi întinse ursulețul lui Jamie. Rămas ultimul după plimbarea din acea după-amiază, venea alergând spre

mama lui. Stătură puțin de vorbă, profitând de faptul că soarele apunea, iar aerul devenise mai respirabil.

Elicopterul nu va mai veni în seara aceea, se gândea cu puțină nostalgie Caroline. Dar, obișnuindu-se cu viața pe insulă, putu să distingă, în pofida depărtării, o minusculă pată neagră pe marea irizată.

Îi era cu neputință să-și dea seama, de la distanța la care se afla, care era dimensiunea vaporului și, deci, numărul de vizitatori, jocul favorit al locuitorilor unei mici insule atât de izolate.

Lăsându-i pe Jamie și pe mama lui să se îndepărteze ținându-se de mână, se așeză la poalele unui pin mare ca să se uite răbdătoare cum se mărește pata neagră.

Răbdarea, calitate indispensabilă în Cipru, era foarte cultivată de oamenii locului.

Silvia nu vedea în asta decât nepăsare sau lăsare în voia sorții, dar Clement, mai apropiat de ciprioți, recunoștea un « then pirari », « nu-i nimic », sau un « entaksi », « e bine, merge », formule atât de prețioase în relațiile sociale de pe insulă.

Pata neagră luase acum forma unui mic iaht sărind printre jerbe de spumă pe creasta albă a valurilor. Caroline putu să distingă carcasa în alb și albastru a lui „Jonathan“, condus cu îndemânare printre primejdioasele recife din împrejurimile insulei. Cârmaciul era cu siguranță Ted, atașat al unei unități de marină din Limassol, și care asigura legătura cu Ciprul în alternanță cu elicopterul. Soția lui va fi bucuroasă astăzi.

Caroline era dezamăgită, poate mai mult decât voia să recunoască în sinea ei. Dar cine știe… Fixă cu privirea vasul ca să-și dea seama cine era unicul pasager.

Mărunțel și zvelt, stătea cu coatele lipite de balustrada iahtului. Privind înainte, chiar cu fața spre Caroline, părea foarte cufundat în gânduri, indiferent la spuma care îi năclăia pielea bronzată și părul blond, în dezordine.

Cu neputință! Ciprul era departe, foarte departe de Canada și de ambițioșii care visau să o cucerească!

Dar deja Ted se ridicase în picioare și-i făcea semn cu mâna.

– Hei, Caroline!

Vasul încetini și vină puțin, cu motorul oprit.

– Cumnatul dumneavoastră nu vine astăzi. Nici copilotul lui obișnuit, îmi pare rău…

– « Entaksi, entaksi », spuse Caroline, încercând să zâmbească.

– Nici măcar nu știu ce i-a reținut, habar n-am… Dar, dați-mi voie să vă prezint pe…

Însoțitorul lui Ted sărise dintr-o dată pe micul ambarcader și, întorcându-i spatele Carolinei, se duse grăbit spre parâme. Ted părea încântat că are un cunoscător la bord.

– Caroline, el este John Percey, spuse Ted vesel, în timp ce acesta se ridica.

– « Septimo »… Ne cunoaștem deja, spuse el cu un aer nepăsător, în timp ce îl ajuta pe Ted să ducă materialul la mal.

Apoi, cât se poate de firesc, luă doi saci în spinare și se îndreptă cu pași mari spre casă, aruncând următoarele vorbe:

– Nu vă deranjați pentru mine, am să mă duc să mă curăț puțin.

– Ce mai întâmplare! Să înțeleg că vă cunoașteți deja? întrebă Ted, uluit.

– Da.

– „Septimo", ce a vrut să spună?

– Acum șapte ani eram logodiți.

Carolinei nu-i venea să creadă că a putut să spună așa ceva atât de ușor. Dar această sosire atât de neașteptată depășea bunul simț.

– Oh! Dar eu nu… Credeam că… dumneavoastră și Clement, deci? Ce se va întâmpla? Înțeleg că trebuie să vă limpeziți gândurile!

– Șapte ani e mult. Nu ai de ce să te temi, Ted, zise ea, reușind să zâmbească liniștit.

– Să sperăm… Aici, toată lumea îl apreciază foarte mult pe Clement.

– Iar eu sunt prima care o face, Ted, te rog să nu uiți asta!

– Știi, îmi pare rău pentru Clement, nu știu ce s-a întâmplat. Nu mai știu nimic despre el de câteva zile.

– A avut ceva de făcut, sunt sigură de asta! Nu-ți face griji. Oh, dar privește cine vine, spuse ea, bucuroasă că poate schimba subiectul.

Ted se întoarse spre cei doi micuți care veneau în graba mare spre tatăl lor. Ușurată de această întrerupere, Caroline se destinse puțin.

Nu-i trebui prea mult să-și dea seama că era gâtuită din pricina emoției. Se îndreptă spre casă pășind apăsat, dar gândurile îi hoinăreau departe, cu mult în urmă…

***

Caroline urcă treptele peronului mărginit și de o parte și de cealaltă de acei trandafiri magenta. Adeseori, Clement îi compara părul de culoarea chihlimbarului cu ei. Sunetul vocilor însuflețite îi dădu de știre că John făcuse cunoștință cu mica lor bandă. Erau toți în salon, captivați de prezența lui vibrantă. Veselia și pofta lui de taifas erau la fel de eficace. « Iar Silvia nu face excepție! », constată Caroline, puțin șocată. Silvia râdea la vorbele lui, ca și ceilalți.

Caroline o privi cu compătimire pe sora ei, care totuși nu catadicsi să vină la ea. Fără zgomot, ieși din încăpere și se duse în camera ei. Simțindu-se în siguranță în spatele ușii închise, avea impresia că e foarte departe de toate astea, ca și cum s-ar fi petrecut în vis.

Dar foarte repede, sunetul vocilor pătrunse până la ea, iar dintre ele, putu distinge râsetele surorii ei și timbrul sonor al lui John. Vorbea la fel de repede, mânat parcă de un soi de aviditate, de curiozitate pentru ceea ce se întâmpla în jurul lui. Caroline se gândea la glasul blând și

așezat al lui Clement, un glas care îi cunoștea gusturile și știa care erau lucrurile importante. Clement… Oare unde era acum …? De ce nu o înștiințase?

Caroline era supărată pe el pentru că era departe, iar ea avea nevoie de el. Nevoie? Și de ce, mă rog? Prezența lui John nu schimba nimic, absolut nimic în privința ei.

Din nou, vocea lui John părea că le domină pe toate celelalte. Confuză, Caroline își dădu seama dintr-o dată că-l asculta în mod deosebit pe el. Atât de mult timp așteptase, veghease, sperase! Șapte ani lungi de singurătate…

Absența ei va fi în mod sigur remarcată. Era inutil să atragă atenția asupra ei. Dădu o dată cu peria prin păr, mândră de reflexele lui de foc – dar acestea erau vorbele lui John! Clement se limita la « trandafirii magenta »…

Pe terasă, tot John era în centru, monopolizând atenția tuturor, fără cel mai mic efort. Chiar și copiii intraseră parcă sub vraja sa. Cândva, îi vorbise de dragostea lui pentru copii, de dorința lui de a avea. Oare își împlinise acest vis?

Pentru prima dată de când sosise pe insulă, Caroline îndrăzni să-l privească, chiar dacă pe furiș. Avea aceleași trăsături, aproape aceeași expresie a feței ca altădată, ca și cum ar fi făcut un salt în timp. Dar ea se schimbase oare mult?

Cineva îl întrebă dacă ajunsese în această parte a lumii din motive profesionale, dacă mergea neînsoțit în această călătorie, sau poate cu soția lui?

– Nu, nu, fără soție, spuse el prompt, fără să-i arunce măcar o privire Carolinei.

Lucra, explică după aceea, pentru o organizație mondială de ajutorare a țărilor subdezvoltate.

– Nu prea ai cum să șomezi cu o asemenea meserie, cred că vă imaginați. Mereu pe drum, o zi aici, alta dincolo… Că tot veni vorba, cum e aici? După toate aparențele, nu e chiar atât de înspăimântător, zise el dând din cap aprobator în fața fețelor bronzate care îi zâmbeau, a grădinilor înflorite și a fațadei albe a imensei clădiri care avea in față impunători trandafiri.. magenta, se gândi Caroline, urmărind privirea plină de admirație a lui John.

– Nu, ne descurcăm. Nu a fost încă atinsă cota de alertă, zise Ted cu o sclipire jucăușă în priviri, arătând spre mica bandă de copii îmbrăcați în ținută estivală și care stăteau cuminți în jurul lor. Conversația se învârti în jurul Ciprului și al recentelor sale progrese economice.

– În opinia lui Clement Gasc, care-și cunoaște bine interesul, observă Ted, Ciprul va deveni în curând o destinație obișnuită pentru turiștii europeni. Iar cel care spune turism, spune prosperitate. Legătura se face de la sine.

– Doar n-o să ne părăsiți pentru atâta lucru, se auzi o voce de femeie. Aproape nimeni nu vine să ne vadă aici. În afară de soții noștri!

În râsetele generale, Ted precizã cã permisul lui de ședere expira peste douăzeci și patru de ore și că „Jonathan“ va pleca a doua zi, înainte de marea căldură a după-amiezii.

– Dar dumneata, John?

– Sunt luni de zile de când n-am mai plecat nicăieri, de aceea am ordin să opresc mașinile.

– Pentru cât timp?

John o privi pe frumoasa curioasă cu un fermecător zâmbet călduros, zâmbet care o făcu pe Caroline să se simtă dusă înapoi în timp.

– Am rara fericire de a decide eu însumi asta .

– Ce norocos mai sunteți! exclamă Ted. Prin urmare, vă veți plimba prin Cipru?

– Tocmai sosisem când mi s-a semnalat un drum iminent pe această insuliță. Atunci am spus « banco », și nu regret. Cum se numește acest paradis?

– Nu are nume. Această insulă este privată, iar proprietarului ei nu i-a păsat niciodată de ea, ceea ce ne-a și permis s-o ocupăm. Deci, să nu ne plângem prea mult.

– E incredibil! Și v-a trecut vreodată prin minte să-i dați un nume, de vreme ce tot stați în ea?

– Am vorbit adesea despre asta, dar fără să ajungem la vreun rezultat. Femeile doreau să-i pună un nume romantic, ceva de genul „Vis albastru“ sau „Praf de aur“. Copiii, în schimb, i-au spus « Portul piraților » sau « Tărâmul urșilor ».

– Dar « Insula Vineri » cum vi se pare? spuse Caroline, aproape fără să vrea.

– Nu e rău deloc, o aprobă Ted. Vezi, tu, John, în Cipru se spune « Vinerea Râsetelor, Sâmbăta Lacrimilor ». Se potrivește de minune cu micul nostru refugiu, nu-i așa?

– Atâta vreme cât nu îți petreci aici sfârșitul de săptămână!

John vorbise fără să se uite la Caroline, dar ea simțea că ținea cont de prezența ei. Totul părea simplu, normal. Până și Silvia părea că uitase trecutul. „Și eu aș putea…“ Dar Caroline își reveni repede: John excela în arta de a-i face pe oameni să se simtă în largul lor.

La cină, John conduse conversația strălucitor. Persoanele de la masă, aproape toate femei, se însuflețiră și se înveseliră din nou. La fel se întâmplă și cu copiii. Toți apreciau prezența vizitatorului care rupsese șirul atât de liniștit al zilelor, în imensa casă albă.

John fusese adoptat de-a binelea, chiar și de Silvia. Oare unde era Clement în clipa aceea? Părea atât de departe!

În vacarmul general, rezerva Carolinei trecu neobservată. Vinerea Râsetelor…

Deveni din nou conștientă de prezența celorlalți numai când îi văzu plecând de la masă. Dintr-o dată, John apăru lângă ea, șoptindu-i la ureche:

– Vei sfârși prin a atrage atenția asupra ta, dacă vei continua să mă eviți.

– Da, știu. Calmul propriei sale voci o miră. După cină, am obiceiul să-i culc pe copii, iar dacă n-o fac și în seara asta, va fi bătător la ochi.

– Copiii? Și ai tăi?

– Spuneai că nu sunt pentru mine, dacă nu mă înșel, spuse ea scurt, dar imediat regretă această întoarcere periculoasă în trecutul lor comun.

– Deci, nu ai uitat… Tot a mai rămas puțin loc pentru mine în inima ta, zise el, apropiindu-se pe nesimțite de ea.

– Nu, nu vorbi așa. Nu mai servește la nimic, acum.

– N-ai uitat, i-o tăie el cu gravitate.

O lăsă să plece, dar prezența lui o însoți până în camera copiilor. Când toți adormiseră, chiar și micul Jamie cu ursulețul de care nu se despărțea niciodată și pe care, mai ales, nu trebuia să-l consideri o jucărie, Caroline coborî din nou. John avea dreptate: absența ei nu făcea decât să atragă atenția.

Adulții se duseseră în liniște în patio, sporovăind cu un pahar de băutură în mână sau visând sub stele, tăcuți.

Încordată, rezervată, Caroline era departe de acea stare de nepăsare în care păreau că se complac ceilalți. Tulburarea ei va fi remarcată, i se vor pune întrebări…

Până la urmă, se ridică un mic grup, apoi încă unul și Caroline, făcând eforturi să nu alerge, se ridică foarte calmă și-și acordă chiar luxul de a face câțiva pași prin fața casei. Într-un mod foarte firesc, John i se alătură și amândoi se opriră în fața trandafirilor magenta care-și răspândeau parfumul în acea noapte de vară.

O lumină se stinse în casă, iar ei rămaseră așa, luminați de razele lunii, auzind numai zgomotul valurilor care se loveau de stânci.

– Caroline… singură pe insulă… Așadar, ești liberă în continuare?… Iar mie nu îmi ceri nimic?

– Ai spus deja asta tuturor: călătorești singur.

Îi păru rău pentru tonul încrâncenat, aproape agresiv cu care rostise aceste cuvinte.

– Ah, dar aș fi putut să mă căsătoresc… înainte.

– Și ai fi avut acum copiii pe care îi visezi?

Întrebarea o luă pe nepregătite. Caroline nu mai îndrăzni să scoată un cuvânt. Dar John privea marea nesfârșită și răspunse liniștit:

– Ah, uite! Dar nu am… și sunt singur.

– Și fără vreo obligație…

Era iar agresivă! Își mușcă buzele, stânjenită.

– Ascultă, Caroline, spuse el, dintr-o dată pe un ton tranșant. Știam că locuiești aici. Zvonurile aleargă repede în această țară. Nu am venit întâmplător.

– Și de ce-ai venit, mă rog? întrebă ea cu nerăbdare.

– Ca să aflu. Nu te gândeai la această posibilitate, nu-i așa?

Deși tăcea, înlăuntrul Carolinei se dădea o luptă acerbă între teama de a ști mai multe și această ciudată agresivitate care nu-i dădea pace.

– Cine e acest Clement mereu absent? întrebă el, dintr-o dată.

– E un expert în botanică. Există un termen mai savant care desemnează ce face el, dar, pe scurt, veghează la conservarea florei. În Cipru, el…

– Ce înseamnă el pentru tine?

În mod evident, John era hotărât să afle totul fără întârziere. Totuși, Caroline ezită ceva timp. Apoi, dintr-o dată, îi fu mult mai ușor să vorbească.

– Mă voi căsători cu el.

Caroline avu impresia că vorbele ei făcuseră o mare gaură în spațiu, ca un obiect drag căzut în fundul unui

heleșteu. Felul în care reacționă John fu ca o palmă pentru ea: o privi cu asprime din creștet până-n tălpi și apoi, dintr-o dată, izbucni în râs.

– Și asta ce înseamnă pentru tine? Absolut nimic. Știu unele lucruri. Nu-i așa, draga mea Caroline?

De parcă vedea negru-n fața ochilor, îl împinse, respingând mâna care o mângâia ușor, și se duse în camera ei aproape alergând. Bezna liniștitoare, protectoare de aici, o învălui. Revenindu-și oarecum, se apropie de fereastră, așezându-se cu coatele pe balustrada de fier vopsită în albastru. O luminiță roșie pâlpâia în noapte printre copacii din grădină. Iar ea credea că el e singur afară, cu o țigară în mână.

Oare și el se ducea cu gândul înapoi în timp?

***

A doua zi, John se purtă cât se poate de firesc și de prevenitor. Fermecător cu femeile, binevoitor față de copii, participă la marea plimbare din acea după-amiază. Între două reprize de-a ascunselea cu copiii, reuși să rămână puțin singur cu Caroline.

– Trebuie să-mi cer scuze, Caroline. M-am comportat ca o brută.

– Dar credeai ce spuneai, nu-i așa? Nu era ceva… improvizat, după câte am putut să-mi dau seama. Chiar atât de tare puteai să mă urăști? Credeam totuși că ai uitat…

– Știi, anumite lucruri lasă urme, chiar și când încerci să uiți.

– Mai ales atunci când nu ai dreptul să greșești, nici măcar să eziți… spuse ea cu nostalgie, ca și cum remarca lui John o făcuse să se întoarcă în timp.

– Numai eu am greșit.

– Oh, John, toate astea sunt atât de îndepărtate!

Merseră în tăcere, liniștiți, armonizându-și parcă pașii cu umbra ca de pâslă a pădurii de pini. Râsetele și strigătele copiilor păreau să fie singura legătură cu lumea exterioară. Vocea lui John era la fel de blândă ca foșnetul pe care-l făceau acele de pin atunci când pășeau.

– Da, ai dreptate, Caroline. Să uităm trecutul, spuse el, ca și cum tocmai își schimbase părerea. Nu mai servește la nimic. Și apoi, toate astea s-au întâmplat cu mult timp în urmă. Iar prezentul este atât de bogat, atât de plin de promisiuni…

Tulburată, Caroline simțea cum această voce mângâietoare o făcea să-și piardă cumpătul.

Cu ușurare, se aplecă asupra lui Jamie care venise alergând la ei.

– Mătușă Caroline, îmi ții și mie în brațe pe Urs Albastru? E puțin obosit.

– Da, dragule. Intrăm în casă imediat.

Luă ursulețul care trebuie să fi fost cândva albastru și strânse mânuța dolofană a băiețelului. Ținând ursulețul de pluș la piept, simți privirea lui John ațintită asupra ei.

A doua zi, John, la fel de atent și de prevenitor, se dovedi peste măsură de răbdător, ceea ce era aproape o dovadă de

vitejie din partea lui. Caroline îl știa autoritar și impulsiv, neliniștindu-se la cea mai mică întârziere, așa încât aprecie cu măsură eforturile sale și dorința lui de a-și asuma responsabilități. Numai ochii lui păreau că-i trimit aceleași mesaje de blândețe ca în ajun.

Chiar și timpul se schimba în funcție de stările lor: arșița verii ceda locul unui aer mai rarefiat. Câteodată, o briză puțin mai puternică aducea mireasma portocalilor și arbuștilor de mimoză.

Clement o prevenise în legătură cu această vară indiană, specifică Ciprului:

– Culorile nespus de frumoase și miresmele îmbătătoare ale florilor te duc într-o stare vecină cu beția…

– Cât de mult iubești Ciprul! exclamase Caroline, purtată parcă de atâta pasiune.

– În « Bacantele », Euripide a consacrat-o drept « Insula Iubirii ». Pentru mine e o insulă a iubirii… Mai ales de când mi-am găsit aici sirena, adăugă el tandru, luând-o în brațe.

Pe Insula Vineri, Caroline se gândea la Cipru, care i se părea dintr-o dată atât de îndepărtat și de inaccesibil. « Clement, Clement, spuse ea cu o voce misterioasă, spune-mi că mă iubești, sunt aici, Clement… »

Un imens soare roșu cobora la orizont când elicopterul străpunse cerul. Peste câteva secunde, zgomotul său umplu aerul. Elicopterul aterizâ într-un vârtej de praf și de frunze. Paul coborî pe pământ. Un singur pasager îl urmă.

Caroline ieși din micul grup. Știa că Paul n-ar fi așteptat dac-ar fi avut un mesaj pentru ea.

Coborî alergând spre plajă și se îndreptă pe malul apei spre o imensă stâncă izolată.

Soarele care apunea făcea să strălucească marea, inundând cu razele sale tot apusul în direcția Ciprului. Să fie martoră la atâta frumusețe fără Clement i se părea ceva aproape nedrept. Noaptea va fi și mai frumoasă, aproape insuportabilă fără Clement. Promisese totuși că se va întoarce cât mai repede cu putință și că va aduce…

– Știi, draga mea – Clement nu-i spunea niciodată Caroline, găsind acest nume prea copilăresc – ăsta nu va fi niciodată unul din diamantele tale…

– Diamantele mele? N-am vorbit niciodată de diamante.

– Nici un safir, nici un smarald, nici una din acele pietre prețioase despre care se vorbește atâta. Ești de acord?…

– La ce te gândești, Clement?

– Pe Insula Iubirii mele se nasc extraordinare filigrane de argint. Compoziții miraculos de fine și de îndrăznețe. Cea pe care am văzut-o are o piatră mult mai prețioasă. Pentru Sirena mea…

– Clement. Sunt atât de fericită!

– Când mă voi întoarce, îți va aparține. Schiță un zâmbet foarte frumos. Iar în schimb, tu îmi vei da inelele de logodnă.

– Mă intimidezi. Ce înseamnă asta?

– Dar nu știi nimic despre Cipru! Totuși, această legendă este foarte celebră. O femeie de pe insulă, dorind să fie sigură de fidelitatea soțului ei, se duse la un vrăjitor. Acesta îi dădu un inel format din șase cercuri legate între ele

printr-un motiv foarte complex: dacă soțul ar scoate de pe deget acest inel, ar avea nevoie de ore întregi ca să-l reconstituie…

– Să înțeleg că ne ții în captivitate! spuse Caroline, râzând.

– Nu e decât o legendă, dar aceste inele sunt atât de legate de Cipru…

Așezată pe stânca ei, Caroline era singură, fără diamant, fără inele de logodnă… fără nici o veste de la Clement. Era din ce în ce mai întuneric, milioane de stele scânteiau pe cerul ca de catifea, milioane de reflexe argintii se puteau vedea pe marea nesfârșită. Magia nopții, frumusețea ei care te lăsa fără respirație, făcea să i se strângă inima și se simți mică în fața întunericului insondabil.

– Caroline!

Abia perceptibilă, o voce prietenească și caldă o aduse cu picioarele pe pământ. John se apropiase în tăcere, nisipul sufocând orice zgomot de pași.

Surprinsă și bucuroasă în același timp, Caroline se ridică să-l întâmpine. Când își întinse brațele primitoare, ea se cuibări aproape spontan la pieptul lui.

Capitolul 2

La cină, Caroline nu avu de ce să roșească în fața lui John. Nu profitase de elanul ei spontan, ci o făcuse să se simtă din nou liberă. Cât de departe era bărbatul de acum de tânărul impulsiv de altădată! În timp ce se îndreptau liniștiți spre casă, John îi vorbi despre munca lui: o mare întreprindere de ajutorare a defavorizaților și nevoiașilor, indiferent de rasă sau de religie.

– Știi, Caroline, e atât de minunat să poți fi folositor celorlalți. Lucrul acesta m-a transformat complet, adăugă el după un moment de ezitare.

– Dar ai fost întotdeauna generos, John! O persoană foarte bună!

– Dar nu suficient de bună, nu-i așa?

Pusă în gardă de tonul lui tăios, Caroline se abținu să răspundă. Nu voia să retrăiască tumultul primei zile.

– Să nu mai vorbim despre asta, John.

– De ce nu? Din cauza acestui Clement, nu-i așa?

Pentru o clipă, voi să se apere, apoi se hotărî să spună adevărul.

– Da, așa e, din cauza lui.

Se opriră tăcuți la umbra ultimilor pini care erau chiar în fața casei. Aparent potolit, John îi atinse în treacăt mâna fină, lipsită de podoabe.

– Nici măcar nu v-ați logodit… Ce vă reține?

Tulburată, ea nu șovăi decât o clipă, dar el remarcă asta.

– Când se va întoarce Clement…

– Când? Când trebuie să se întoarcă?

Caroline evită să-l privească, conștientă că buzele îi tremurau și că i se formase un nod în gât.

– Știi, Caroline, continuă el cu o voce schimbată, nu mai sunt același om. De data asta voi aștepta, te voi aștepta… Să vină, nu va fi numai el…

După o cină foarte animată, la a cărei veselie nu putu participa, când fu singură cu copiii se simți mai mult decât ușurată.

O făcu să se simtă bine faptul că îi culcă și că îi văzu cum sunt cotropiți încetul cu încetul de somn. Își uită astfel grijile și această nevoie intensă de a-l avea pe Clement lângă ea.

Zăbovi mult timp lângă micul Jamie și, bineînțeles, lângă Urs Albastru, fericită că poate să-i acorde micuțului atenția pe care și-o dorea atât de mult.

Până la urmă coborî, găsi salonul golit, cu excepția unui vag murmur de voci, dintre care o distinse pe cea a lui John, venind dinspre patio. Când era pe punctul de a se alătura

grupului, Candice îi zări pe Paul și pe Bob Burgin pe una din terase. Stăteau cu spatele la ea, dar ceva în atitudinea lor o făcu să rămână pe loc.

– Poate că nu e decât o coincidență.

Vocea lui Paul era suficient de încordată, chiar presantă, ca s-o neliniștească, dar ce auzi după aceea o făcu să rămână pironită locului.

– Cu numele acela? Clement Gasc?

– Se poate întâmpla.

– Știi, îmi e greu să cred una ca asta.

– Iar mie îmi e greu să mă îndoiesc de Clement.

– Iartă-mă, Paul. Dar dacă nu e decât o greșeală?

– În orice caz, asta trebuie să rămână între noi. Am rupt pagina cu pricina din ziar. E inutil ca ceilalți să vadă asta. Dacă revine Clement… În sfârșit, întoarcerea lui va dezminți toate astea.

– Dacă nu, nu s-ar mai întoarce… Să mai așteptăm, deci. Iar pe această fată, Dority Robbins, o cunoști?

– Avea o reputație proastă. Se vorbea cândva despre ea în Cipru. Apoi s-a întors la Londra.

– Iar după aceea a…

– Conform articolului, da.

Tăcură amândoi. Paralizată de emoție, Caroline lupta împotriva dorinței aproape de nestăvilit de a se duce alergând la ei, de a-i obliga să-i spună tot adevărul.

Când îi auzi întorcându-se în salon, ca din reflex, Caroline se îndreptă pășind liniștită spre patio.

Cu prima ocazie, dispăru. Repede, pe hol, lângă telefon, ziarul… Evident, pagina lipsea. Avu grijă să noteze numărul și data apariției.

Întinsă pe pat, în bezna din cameră, cu ochii larg deschiși în pofida orei înaintate, își repeta pentru a nu știu câta oară conversația celor doi bărbați. Întrebările o asaltau, dar toate duceau în același punct: când se va întoarce Clement. Iar îndoiala punea din ce în ce mai mult stăpânire pe ea: dacă se va mai întoarce…

În mod ciudat, de data asta nu mai vru să-l cheme lângă ea, nu mai dori prezența lui liniștitoare între ea și John. Încrederea îi fusese clătinată…

Și totuși, nu se simțea tristă. Ca și cum, obligată în mod brutal să nu se bizuie decât pe ea însăși, descoperea că e mai puternică decât crezuse.

***

Clement sosi a doua zi dimineața. Nu alergă cu brațele întinse la el să-l întâmpine. Relația lor nu era încă oficială, nici măcar stabilită. Sărutările în public, se gândea ea, erau pentru cuplurile recunoscute, pentru cei care își promiseseră ceva anume… și-și lăsaseră anumite lucruri drept chezășie a jurămintelor făcute.

Așteptă, așadar, alături de micul grup a cărui bună dispoziție era întreținută de John ca elegantul feribot să acosteze, iar Clement, ca și alți patru sau cinci tați să pună piciorul pe pământ.

– Bună ziua, Clement, spuse ea.

Înalt și zvelt, Clement înainta cu o ușurință și o delicatețe cât se poate de firești, fapt care-i mai îmblânzea trăsăturile feței oacheșe, puțin uscată de soarele Ciprului. Clement Gasc părea că se contopește cu acest pământ mediteranean pe care îl iubea atât de mult și ducea cu el o mireasmă de nedefinit a ceții dese din Anglia.

El își îndreptă asupra ei o privire neașteptat de limpede, de un albastru pătrunzător.

Ca și în prima zi, Caroline simțea cum ceva nevăzut o împinge fără voia ei spre el.

– Bună ziua, tuturor!

În mod evident, nu exista nici o Caroline pentru el. Nici dovezi de tandrețe deplasate, în public. Dar atunci, ce o tulbura atât?

– Clement Gasc, John Percey…

Caroline făcu prezentările pe un ton degajat și se îndreptară cu toții spre casă.

Ea îi anunță că trebuie să ajute la pregătirea seratei, o mică petrecere în onoarea vizitatorilor. Plecă repede, lăsându-i pe cei doi bărbați singuri.

Prezența unor fețe noi însuflețí atmosfera de la cină. Clement și John, amândoi veseli și gata să dea replica în orice moment, dădeau tonul.

Clement, în mod vizibil interesat de munca lui John îi punea tot felul de întrebări, din ce în ce mai precise. Așa încât, încetul cu încetul, între ei apăru o tensiune subtilă, ca o rețea de fire invizibile. Dar John nu întârzie să arunce mingea în terenul advers:

– Studii de botanică? Pe o insulă atât de mică?

– Dar totuși, atâtea fonduri…

– Dacă țările defavorizate și-ar studia astfel propriile capacități…

Schimbul de cuvinte nu mai avea nimic prietenos. Caroline respiră ușurată când Paul aduse în discuție ceva mai puțin controversat, iar masa se termină fără incidente.

Și acum, ce va face? Se va putea oare plimba cu John ca în zilele anterioare, sau se va alătura lui Clement? În orice caz, Clement voia să-i explice de ce a lipsit. Și să-i dea inelul…

Dar nu. Nimic din toate astea nu se întâmplă. Stătură de vorbă alături de ceilalți în salon, apoi fiecare se duse în camera lui.

De bună seamă, Clement îi va face semn din grădină să se ducă la el, să vorbească…

Dar el nu veni.

A doua zi dimineață, după o lungă perioadă de ședere în apă, se așeză dintr-o dată lângă ea pe nisipul cald.

– Despre el e vorba, nu-i așa? spuse fără introducere, arătându-l cu degetul pe John, care era departe de țărm.

– Da.

– Îl așteptai?

– Evident că nu!

– Dar el? A venit special pentru tine?

Clement știa așadar la ce să se aștepte și nu vorbea pe ocolite. Caroline preferă să fie sinceră.

– Da.

– Ți-a spus-o, evident. După șapte ani… Iar tu ce răspuns i-ai dat?

– Nici unul! Te așteptam, știi bine. De ce toată această tăcere? Nici cel mai mic mesaj…

– Am fost ocupat.

– Răspunsul ăsta nu mă mulțumește. Trebuie să fi avut un motiv.

– Nu pot să-ți spun nimic… nu încă.

Și să nu-mi dai nimic, își spuse în sinea ei, nu încă. Nimic care să ne lege, nimic concret. Acum șapte ani, prea multă nerăbdare, iar acum, prea multe precauții…

Chiar în fața lor, John ieșea din apă.

– Mi-ai povestit cum te-ai despărțit de el, iar eu am spus: « Așa ceva nu se va întâmpla niciodată cu noi ». Îți mai amintești?

– Ce nu se poate întâmpla? O ruptură? Sau acest gen de ruptură? Sau…

John era acum la câțiva metri de ei.

– Necunoscuta trebuie găsită.

Se ridică pentru a-l saluta pe John.

– Bună ziua! Tocmai îi spuneam acestei doamne – nu-i spunea încă pe numele mic – că plecarea e iminentă.

Surprinsă, Caroline îl privi, fără să scoată un cuvânt.

– Ei bine, da! continuă el cu mult calm. Paradisul ne alungă. Proprietarul lui își cere drepturile. Trebuie să revenim cu picioarele pe pământ.

– Nu și eu, spuse John vesel. Mai am încă un spațiu de marjă.

– Atunci vă invit în Cipru, dacă vreți. Țin neapărat să vă dau câteva dovezi… botanice… despre ce se întâmplă cu adevărat acolo.

– Cu multă plăcere.

– Perfect. Vom merge așadar în vila mea, lângă Paphos. Sunt suficiente camere acolo, adăugă el privind-o pe Caroline.

Nu fu, din fericire, nevoită să răspundă, căci se auzi gongul care-i chema la masă.

În mod firesc, știrea plecării fu pe buzele tuturor în timpul conversației. Majoritatea tinerelor femei nu erau supărare din cauza acestei schimbări. O dată ce marile călduri trecuseră, toamna începea să-și facă simțită prezența: un vânt mai rece seara, câțiva nori albi adunați pe cer.

O tânără evocă gustul dulce al sucului de struguri care va umple în curând aerul Ciprului și care, pentru ea, semnifica întotdeauna sfârșitul verii. Mai trebuia pregătită și începerea școlii…

Nici copiii nu prea protestară.

– Îmi pare rău pentru tine, Caroline, că totul se termină prea repede, observă Silvia. Dar vei veni la Limassol, evident. Drăcușorii ăia mici te vor!

– Nici vorbă de așa ceva. Caroline este invitata mea la Paphos: vor fi doi draci mari de potolit. Nu te supăra, adăugă Clement, râzând de figura uluită a Silviei. Doar nu

ai o astfel de inimă încât să lași doi celibatari unși cu toate alifiile singuri în pădurile Paphosului! Dacă privești lucrurile din Limassol, habar n-ai ce înseamnă asta!…

Toată lumea izbucni în râs, iar conversația avu câtva timp drept subiect excursiile în codrii de conifere și primele contraforturi ale impozantului Troodhos. Caroline fu bombardată cu sfaturi și cu păreri în materie de turism cipriot și fu invitată pretutindeni: în zgomotoasa Nicosia, oraș modern în centrul imensei Messaoria, o adevărară bogăție agricolă a insulei ; în foarte vechiul port Famagusta, în grecește orașul « acoperit de nisipuri » ; în frumosul oraș Limassol, plin de portocali ; în Kyrenia, ale cărei celebre jocuri nautice contrastează cu severitatea marii fortărețe France.

În Kyrenia, acolo unde locuia micuțul Jamie.

Numai Silvia nu spuse nimic.

După masă, reuși să o tragă deoparte pe sora ei.

– Caroline, ești sigură de ceea ce vrei să faci?

– Mă sperii, să știi! Ce s-a întâmplat? spuse Caroline, dorind să pară relaxată.

– N-oi fi eu prea șireată, dar toate astea ascund ceva, e limpede. Va trebui să iei o decizie.

– Nu e vorba numai de mine!

– Dar tu ești singura care trebuie să ia o decizie. Atenție, Caroline, să faci alegerea cea bună!

În fața neliniștii evidente a surorii sale mai mari, Caroline dovedi o siguranță și o fermitate de care nu se credea în stare.

– Nu-ți face griji, Silvia. Voi face alegerea cea bună.

***

Marea plecare avu loc a doua zi. Rămas-bun, Insulă Vineri, rămas-bun râsetelor, se gândi Caroline în timp ce ambarcațiunea în care se afla se îndepărta de insulă. Cu regret, părăsi pupa micului feribot și-și îndreptă privirile înainte, spre acel Cipru necunoscut.

– Parcă e un imens delfin albastru.

John se apropie de ea fără zgomot și se sprijini cu coatele de balustradă. Schiță cu mâna munticelul Troodhos care părea că e înghițit de mare, asemenea unei coarde subțirele.

– E minunat, Caroline, vom descoperi Ciprul împreună.

– Să nu contezi pe asta! spuse dintr-o dată Clement, care se apropie de ei. Nu vei găsi în Cipru verdeața de pe insulița noastră, ci albul și cenușiul calcarelor și lavelor vulcanice.

– Totuși marea nu s-a schimbat, ripostă Caroline, aproape agresivă.

– A, da, marea… rămâne egală cu ea însăși…

– Caroline, ochii tăi au aceeași culoare ca marea!

Ca și altădată, John cel impulsiv, John cel bizar, uitând de lumea exterioară, nu-l văzu pe Clement îndepărtându-se în tăcere.

La puțin timp după aceea, golfulețul nisipos din Larnaka apăru la orizont, sub forma unor ușoare curbe.

– Iată unul dintre giuvaierurile Ciprului, exclamă Ted, înduioșat. În alte locuri, veți vedea mai cu seamă faleze rupte în bucăți de apă și de vânt.

Între cele două capuri, închise la culoare, paznici de nădejde așezați pe marea de culoarea turcoazului, blânda Larnaka, ca și cum ar fi fost fixată între cele două plaje cu nisip albastru, se întindea leneș în jurul radei sale unde nave de pescuit treceau pe lângă bărci cu motor exterior și muncitori care repară pânzele.

Căsuțele de tip mediteranean date cu var, pierdute printre labirinturile străduțelor, te îmbiau la explorare.

În portul sub formă de semicerc, cafenele și restaurante îți ofereau adăpostul teraselor umbrite de viță de vie.

Când puseră piciorul pe pământ, căldura li se păru și mai mare, iar pe Caroline o izbi un miros foarte pătrunzător, aproape acru.

– Eucaliptuși, pește și roșcove, spuse Clement, amuzându-se de surpriza ei. Roșcova este o imensă păstaie maro-închis care atârnă în copac și care are un miros cu adevărat de neuitat! Dar așteaptă să ajungem la Limassol, unde e chiar templul lui Dionysos, zeul beției. Nu ne vom opri astăzi acolo, drumul e lung, iar eu nu vreau să conduc noaptea în perioada în care se culeg viile.

– Sunt multe camioane? întrebă John.

– Sunt mai ales cantități însemnate de struguri copți căzuți pe drum și care-l fac foarte alunecos. Un amănunt pe care nu trebuie să-l neglijezi niciodată, dacă mergi pe aici cu mașina.

Își luară rămas-bun promițându-și solemn să se revadă. Silvia, neliniștită, ar fi vrut să o țină pe sora ei lângă ea, dar aceasta o asigură că totul e în regulă. Încurajată de Clement,

îi făcu să-i promită că va veni să-i viziteze la Paphos. Micuțul Jamie se ținu tare în fața emoției care-l copleșea, iar ursulețul era din fericire cu el…

– Lui Urs Albastru nu-i place deloc să-și ia rămas-bun. Cred că-i vine foarte greu în asemenea momente.

– Cred că, mai degrabă, arată cum nu se poate mai prost, spuse John, cu dezgust. Nu vrei unul nou?

– John! Urs Albastru este prietenul lui Jamie! Aș vrea foarte mult să veniți amândoi să mă vedeți la Paphos, adăugă ea îmbrățișându-l pe băiețel.

– Cu plăcere, răspunse mama lui Jamie. Tocmai voiam să-ți spun că Jamie se simte atât de bine cu tine, iar noi… noi așteptăm o mică Cynthia și medicul mi-a recomandat să nu fac eforturi prea mari.

– Atunci voi fi foarte bucuroasă să-l iau pe Jamie cu mine, ca și pe Urs Albastru, propuse dintr-o dată Caroline, înțelegând dificultățile prin care trecea Susan.

– Ești adorabilă. Îmi faci un serviciu imens. Haide, Jamie, plecăm. Ține-ți ursul, te rog, eu am destule de dus. Știi, trebuie să-l speli.

– Să-l spăl? spuse Jamie indignat, în timp ce se îndepărta alături de mama lui.

Andreas, șoferul, îi aștepta cu mașina pregătită. Fără să mai aștepte vreun minut, Clement îi așeză pe invitați în spate și se urcă el însuși la volan.

Dincolo de Cap Kiti, golfulețul de la Larnaka lăsa să se vadă o coastă stâncoasă, sălbatică și golașă, căzând perpendicular în marea translucidă.

Mercedesul mergea cu viteză mare, trecând în goană prin fața minelor de la Kalvassos.

– Încă din antichitate, cuprul a dat bogăție și putere acestei insule și tot de la el i se trage și numele actual, zise Clement.

Pe marginea drumului, copilandri vindeau primii struguri așezați pe niște măsuțe improvizate.

– Trebuie să vedeți sărbătoarea care se ține în cinstea culesului viei la Limassol. Este cea mai veselă de peste an, adăugă el cu un zâmbet.

În Cipru, puteai afla toată istoria Occidentului povestită pe scurt. După fortăreața în care Berengere de Navarre îl regăsi pe logodnicul ei, Richard Inimă de Leu, pe faleza de la Episkopi numai câteva coloane de piatră albă evocau fastul vilelor romane.

John adormise. Fără să scoată un cuvânt, Clement opri mașina și se duse până în capătul celălalt al falezei, urmat la scurt timp de Caroline.

Nu departe de malul apei, un extraordinar vârf alb de munte țâșnea din apa de culoarea turcoazei, părând că sfidează cerul.

– Este « Petra Tou Romio », Stânca Afroditei, murmură Clement. Se spune c-ar fi scos-o pe zeiță din adâncul apei și-ar fi purtat-o până la lună, dar trebuie văzut mai întâi ziua. Când ne vom întoarce…

Se opri brusc, privind-o pe Caroline cu dușmănie și dintr-o singură mișcare o împinse, fără a o lăsa să riposteze și o luă în direcția mașinii.

– Să o luăm iar din loc, avem drum lung de făcut.

– Clement, eu…

– Procesiunile dedicate Afroditei țineau de aici până la templu, « buricul pământului », spunea Virgiliu. Putem merge să vedem mozaicurile…

Pentru o clipă, Caroline se gândi că el așteaptă ceva, dar reveni imediat la mândria care o caracteriza. De ce să facă ea primul pas?

John se trezi atunci când se așeză la locul ei.

– Îmi pare rău, decalajul orar e de vină. Ce am ratat?

– Nimic, spuse Clement. Lumina nu e bună. Așa va trebui să ne strecurăm până când ajungem la vilă.

John arătă râzând o pancartă scrisă pe marginea drumului, în partea de jos.

– Ia uitați-vă la asta: « Drumuri alunecoase, căderi de struguri ».

– E o problemă foarte serioasă, i-o tăie Clement, și adesea e chiar mortală.

– Dar totuși, nu e atât de complicat să uzi străzile sau să folosești camioanete cu prelată, sau să…

– Orice act de bunăvoință e binevenit în această țărișoară care se luptă să-și mențină locul în lumea modernă.

Caroline se exprimă și ea prin intermediul exclamațiilor, fericită că poate să vorbească despre altceva:

– „Loukoums, coarne de gazelă“. Ce înseamnă asta?

Clement frână brusc, iar peste puțin timp Caroline ținea pe picioare o cutie groasă ornată cu motive orientale în albastru și în auriu.

– Atenție, prea multe dulciuri consumate și nici o cină nu vă va mai fi pe plac!

– Îmi faci poftă, spuse John. Dar mă aștept la o cină ușoară: în afară de ouăle ochiuri, Caroline nu prea le are cu bucătăria.

– Nu-ți fie teamă. Electra este o bună bucătăreasă, mai ales de când a renunțat la porția zilnică de cartofii prăjiți în ulei de măsline. Va fi de-ajuns să-ți fie foame pentru a-i face plăcere.

Nu peste mult timp, în mijlocul unui platou verde care parcă zâmbea, apăru primitorul Paphos. Elegantele vile din piatră țărănească își adăposteau fațadele și terasele înflorite la umbra bătrânului măslin noduros sau a roșcovului tradițional.

– Acesta este « Saranda Colones »: acest « castel cu patruzeci de coloane », castel bizantin, dar făcut cu materiale romane. Aceste cupole aurii sunt cele ale catedralei ortodoxe, în plin cartier grec, dar această mare vilă care are fațada unui mozaic este specific turcească. Atâtea popoare au trecut pe aici…

– Și, bineînțeles, botanistul nostru rămâne perfect neutru, spuse John.

– Plantele, copacii, florile sunt aici mereu: cresc, asta-i tot!

– Văd că iei toate astea foarte în serios.

– Populația Ciprului?

– Nu, micile tale plante.

Caroline își ținu răsuflarea, așteptând urmarea acestui nou afront.

– Da, mă preocupă ceea ce fac. Dar pentru un om care este în slujba organizațiilor internaționale, economia agricolă e un lucru foarte banal, presupun.

Dintr-o dată, mașina intră pe o alee care avea pe jos pietriș și care era mărginită de drobițe. După ce trecură de un boschet cu niște magnolii mari, zăriră vila. În întregime albă, prevăzută la etaj cu niște balcoane mici din fier forjat și cu un acoperiș plat, era cu adevărat fermecătoare. Urcioare groase din lut ars pline cu mușcate roșii ca focul îl conduceau pe noul venit spre peronul central și spre ușile din sticlă ale saloanelor.

– Patronul tău are cu adevărat grijă de tine! spuse John, puțin invidios.

– Sunt propriul meu patron, iar aceasta este casa mea, zise Clement pe un ton neutru. Intră, te rog.

Pentru prima dată, Caroline păși într-o casă cipriotă: în antreu și în camerele de recepție era pusă marmură gri-deschis pe jos, iar umbra storurilor trase era cel mai bun antidot împotriva celor opt luni de căldură intensă. În salon, un magnific parchet galben și niște confortabile divane acoperite cu cinz înflorit în jurul unui șemineu din granit roz evocau serile călduțe din miezul iernii.

La etaj, Caroline descoperi cu plăcere o cameră frumoasă al cărei mobilier din lemn de acaju lucios încălzea acel alb uniform. Dar înaltele uși din sticlă care dădeau spre balcon erau înconjurate de perdele lungi și vaporoase din mătase de un galben auriu, perdele care se umflau la cea mai mică adiere.

După ce și-a refăcut ținuta în baia alăturată, baie ornată cu un superb mozaic având motivul « Diana la baie », Caroline coborî în salon. În fața marelui gol de ușă dând spre grădină, John se așezase ca în fața unui zid de netrecut. În pofida culorilor strălucitoare și a corolelor înflorite ale verii care era pe sfârșite, John părea distant și posomorât, cu mâinile în buzunare și cu spatele puțin încovoiat, ca și cum ar fi fost foarte obosit. Caroline ghici de ce era atât de abătut: în fața atâtor atuuri, el nu mai însemna mare lucru… Își puse ușor mâna pe umărul lui.

În clipa aceea, Clement intră în salon. Caroline își luă imediat mâna de pe umărul lui John, ca o școlăriță prinsă pe picior greșit și întrebă, pe un ton puțin cam precipitat:

– E un eucalipt?

– Din Australia, răspunse Clement, aparent fără să se simtă stânjenit. Suportă foarte bine seceta din Cipru. Lângă el e un arbust de piper, tot din Australia. Electra ne roagă să mergem la masă pe verandă.

– « Ti lete »? Ce zici de asta?

Masa grecească era delicioasă, la fel de depeizantă ca și imensele plante tropicale de pe plafonul de sticlă. Frunzele de viță de vie umplute, numite « dolmas », bolurile aburinde numite « travas », minusculele « koupes » din grâu, din carne și din mirodenii. Stropit cu un vin alb de Limassol foarte aromat, prima lor masă cipriotă avea un mic aer de sărbătoare, în ciuda atitudinii defensive a lui John.

Electra, încântată de pofta de mâncare a oaspeților, își făcea intrarea triumfală cu un fel de mâncare numit

«soudjouco», o savantă arhitectură de fructe uscate învelite în înghețată de struguri, când Andreas veni să anunțe că un sătean dorea să vorbească stăpânului. Trebuia să-i spună să se întoarcă mai târziu?

– Nu, nu, să intre. Poate că nu știți, se adresă el invitaților săi, dar drumul e lung de aici și până-n sat, dacă îl faci pe jos, sau mai bine, dus de măgăruș. Sper că-i voi putea fi de folos.

Păstorul avea cel mult treizeci de ani și purta costumul național drag oamenilor din Paphos: cizme mari și negre, pantaloni negri bufanți și fular negru rulat în jurul capului. Impozanta lui mustață neagră și privirea întunecată și mândră spuneau multe despre tempramentul lui mediteranean.

Yannis, prietenul și vecinul lui, îi luase țapul.

– Dar, Georgiou, nu ai decât berbeci!

– Demult, am avut un țap. A plecat. Am văzut țapul lui Yannis astăzi. E țapul meu. Mă veți întreba cum l-am recunoscut, nu-i așa? Un tată își poate recunoaște fiul, nu?

– Mâine, Georgiou, te vei duce să revezi acest țap. Iar Yannis va veni să-ți vadă berbecii. Cine știe? Poate că își va recunoaște și el vreun fiu. Electra îți va da niște soudjouco pentru soția ta și doi pepeni galbeni. S-o saluți din partea mea, ca și pe fiii tăi. Perastika, Georgiou, sănătate multă!

– Totul va fi uitat mâine dimineață, spuse Clement după plecarea păstorului. Nu trebuia decât să vorbească despre asta. Bineînțeles, e un animal de valoare, iar un țap care e călcat de o mașină e o pierdere substanțială. Dar nu

înseamnă nimic în comparație cu un măgar pe care un sătean îl păzește cu sfințenie. Priviți cu mai multă atenție un măgar care vi se pare că se va prăbuși sub povara greutății, căci nimeni nu vrea să-i facă rău unui servitor atât de prețios.

– Se pare că o cunoaști bine pe Caroline, de vreme ce vrei s-o liniștești în acest fel. Am văzut-o plângând o pasăre rănită, nici nu vreau să mă gândesc cum va reacționa în fața unui măgar care duce o povară prea mare…

Abținându-se de la orice comentariu, Clement le propuse să bea câte un pahar de băutură, dar Caroline preferă să se retragă în camera ei.

Parcurse fără zgomot lungul coridor prevăzut cu arcade care se întindea pe toată suprafața casei. Grădina și ușile-fereastră larg deschise erau luminate de luna ajunsă la pătrar. Una dintre încăperi părea a fi o bibliotecă și Caroline intră încet în ea, ca și cum ceva o împingea de la spate. Văzu imediat ceea ce o interesa: un teanc de ziare pe care Elektra le păstrase până la întoarcerea stăpânului ei. Printre ele, era și ziarul pe care-l căuta…

– Dorești ceva?

Surprinsă, își retrase brațul pe care abia apucase să-l întindă spre teancul de ziare. Îi păru rău imediat că frica o făcu să se dea de gol și se bucură de penumbra care îi masca trăsăturile. Pe ale ei și pe ale lui Clement.

– Da, niște hârtie și niște plicuri. Silvia își face griji în continuare și cred că va fi bucuroasă să aibă vești de la mine.

Așezată confortabil în imensul pat de acaju, în mână cu hârtia care nu-i folosea la nimic, Caroline se întreba despre ce vorbeau cei doi bărbați…

Caroline nu reuși să adoarmă decât la mult timp după ce întreaga casă se cufundă în tăcere și gândindu-se că, până a doua zi, fatidicul ziar va dispărea.

***

Când trecu prin fața bibliotecii luminate, Caroline aruncă o privire înăuntru: erau tot acolo.

Pe verandă, soarele reușea să pătrundă printre frunzele bananilor și ale arborilor de cauciuc.

– „Kalimera“, bună ziua, ai dormit bine?

– Foarte bine, mulțumesc. Am o cameră foarte drăguță.

– Ai plecat atât de repede aseară că nu am apucat să-ți dau un stilou. Era stins la tine, te-ai răzgândit?

– Da, până la urmă, poate să mai aștepte.

– « Atunci, pirazi »… spuse el cu blândețe.

Nu-i nimic, își aminti Caroline, nimic nu te grăbește… Știa asta cu mult timp înainte de a-i vorbi Clement astfel.

– Clement…

Vru să răspundă, dar preferă să tacă pentru că tocmai atunci intră John cu un pas vioi.

Se duse la bufet și se servi cu niște bucate afumate și li se alătură. Părea că uitase atitudinea resentimentară pe care o avusese în ajun și-i zâmbi gazdei în felul acela călduros și care nu părea forțat, cu care reușea să-i cucerească pe toți.

– Mă predau, m-ai convins. Locul ăsta… munca asta…

Așa încât, au vorbit despre botanică, despre agricultură…

Clement, încântat de interesul manifestat, răspundea tuturor întrebărilor lui John.

Caroline află astfel că minunatele perdele de la camera ei erau făcute din mătase cipriotă, că pepenele galben pe care-l apreciaseră atâta cu o zi înainte era puțin rentabil, pentru că era prea fragil ca să fie exportat și că după succesul bananelor și al tutunului, Ciprul ocupa un loc fruntaș pe piața internațională și în ceea ce privește fructele tropicale de manghier și de papaia.

Fiind cuprins de animație, John uită de cafea.

– Ți s-a răcit cafeaua, observă Clement. Hai să mergem în Port, e cel mai vechi cartier din Paphos, iar terasa lui Theos este locul ideal pentru a servi o cafea grecească.

Minusculele cești de cafea foarte neagră și foarte fierbinte se serveau cu un « mezedakia » colorat, o asortare de feluri de aperitiv, în care se amestecau ,subtil, săratul cu dulcele și picantul cu nepicantul. Era o invitație la o conversație liniștită între prieteni, întreruptă din când în când de trecerea unor tineri vânzători ambulanți sau de sosirea unei ambarcațiuni de la pescuit.

– Ce viață frumoasă! Ce țară frumoasă!

John își exprima uimirea în fața descrierilor lui Clement cu mult entuziasm.

– Ce-ai făcut e foarte frumos, îi aminti Clement foarte serios.

– Poate… dar mă faceți să-mi doresc atât de mult să cunosc mai bine Ciprul.

– Știi, Ciprul nu e o țară așa de mare și în trei sau patru zile aș putea să vă arăt câteva mici minuni. Ce ziceți?

Se întoarse spre Caroline.

– Ar fi minunat, dar poți să-ți iei liber?

– Turneele prin țară fac parte din munca mea. După cum vedeți, nu-mi pierd interesul din vedere. Putem pleca mâine, dacă nu aveți nimic împotrivă.

Proiectul fu adoptat cu entuziasm și cu multe aplauze, spre marea bucurie a celor doi pelicani care se alăturară și ei animației generale prin țipete și dând din aripi.

Întorcându-se acasă prin străduțele strâmte ale vechiului port, admirând vitrinele în culori țipătoare ale magazinelor sau terasele construite la umbra viței de vie, ajunseră în cele din urmă la marginea părții vechi a orașului, pe drumul ce ducea la vilă. Perspectiva călătoriei, ca și veselia generală i-a făcut să uite de căldură și de secetă și regăsiră cu plăcere răcoarea salonului de care se îngriji Electra, trăgând persienele, așa cum se obișnuiește în sezonul cald.

Urcând în camera ei să-și facă siesta, Caroline zăbovi ceva timp cu discreție în fața bibliotecii. Teancul de ziare era în același loc, disponibil. Era oare pentru ea?

Capitolul 3

A doua zi plecară dis-de-dimineață, înainte de marea căldură. Urmând sfatul lui Clement, nu-și luaseră decât puține lucruri cu ei. Electra, dezamăgită, fu nevoită să renunțe la prepararea oricărui fel de mâncare: vor face popas prin sate, în funcție de descoperirile pe care le vor face.

John fluieră cu admirație în fața imensului Land-Rover garat în fața porții.

– Ei bine! Prietenul nostru Gasc e cu adevărat un bogătaș! Își ia tot ce-i poftește inima.

– Pare rezistentă, spuse împăciuitoare Caroline, pentru care mașinile nu erau nimic altceva decât mijloace de transport.

– Rezistentă? Are patru sute de cai putere!

Făcu înconjurul mașinii aproape cu reverență.

– Mașina asta poate merge oriunde, indiferent de climă.

Clement li se alătură și se așeză la volan.

– Nu-ți face griji, se adresă el râzând Carolinei, puțin surprinsă de felul în care se ambalase John, vei simți că plutești stând în mașină, chiar dacă afară e vânt sau maree.

O luară pe drumul spre Limassol, iar Caroline îl privi pe Clement la vederea imensei stânci albe și a templului Kouklia, închinat Afroditei.

La situl neolitic de la Khirokitia admirară « thalos »-urile, cele mai vechi locuințe cunoscute în Cipru, vechi de mai bine de șapte mii de ani. Caroline se gândea cu respect la viața acestor oameni de demult, meșteșugari, agricultori, negustori care, precizează Clement, stabiliseră primele contacte cu marile popoare ale Asiei Minor, Mesopotamiei și poate chiar ale Indiei…

Totul se pierdea în negura vremurilor, iar cruciații din Cipru i se păreau, prin comparație, niște contemporani…

– Și oamenii secolului douăzeci să nu fie decât un vis? murmură Clement lângă ea.

Era ciudat felul în care se comporta cu ea, de parcă i-ar fi citit gândurile…

Se opriră la mai multe ferme, unde Clement supraveghea îndeaproape felul în care erau aplicate noile tehnici agricole. Terenurile pe care erau cultivați cartofi alternau cu plantațiile de citrice și cu cele de viță de vie. La fiecare oprire, John sărea din Land-Rover ca să verifice gradul de umiditate al pământului, cu cât au mai crescut ultimele culturi, care era starea frunzelor. Caroline era încântată de acest entuziasm, dar în egală măsură și foarte mirată. Habar n-avea că-l interesa agricultura. La urma urmei, de ce nu? Gusturile se schimbă în șapte ani!

Îi vorbi cu discreție despre asta când se regăsiră singuri. Când ajunseră la Famagusta, Clement le recomandă o terasă plăcută, situată chiar în fața maiestuoaselor metereze ale Lusignan-ului în timp ce el va rezerva camere la hotel.

– E o schimbare în bine, nu-i așa? ripostă John, deja în defensivă.

– Dar John, tu ai fost întotdeauna o persoană foarte…

– Foarte la locul ei, da, știu.

Râse și ea cu el, sperând să-l facă să uite în acest fel de grijile lui. Dar era în van: John părea absent, iar privirea îi hoinărea în depărtare, oprindu-se asupra crenelurilor agresive ale turnului-citadelă al lui Othello.

– Caroline, spuse el brusc, ai ceva lichid?

Femeia se arătă mai întâi surprinsă, apoi amuzată. Măcar în această privință, John nu se schimbase!

Ca o veche prietenă ce-i era, îl privi aproape cu tandrețe din creștet până-n tălpi, împărtășindu-i stânjeneala față de…

– E din cauza lui Clement? îl întrebă ea cu blândețe, temându-se să nu-l rănească.

– Da, așa e.

Răspunsul lui veni prea repede, ca și cum descoperea atunci o soluție, dar Caroline era prea binevoitoare în acel moment ca să-și dea seama de asta.

– Nu toată lumea are atâtea posibilități, spuse ea cu simpatie.

Îl luă de braț, amintindu-și că sora ei îi propusese să se ocupe de copiii de pe insulă.

– O, Caroline, spuse John strângând-o de mână, are tot ce-ți poți dori…

– O femeie nu dorește să aibă totul, John, numai strictul necesar.

O privi în ochi, ținând-o în continuare strâns de mână.

– Caroline, eu nu am nici strictul necesar. Nu am absolut nimic.

– Dar munca pe care o faci? îi aminti ea cu afecțiune. Oh, încep să înțeleg: nu te-ai apucat de așa ceva pentru bani.

– Nu. De fapt eu… Caroline, încearcă să înțelegi, eu n-am cerut nimic, absolut nimic. Ultimii ani au fost atât de grei pentru mine, mi-am reproșat atât de multe lucruri… Munca asta era pentru mine ca o a doua viață. Nu m-am gândit nici măcar o clipă la bani. Iar acum, ce-ți pot oferi? Ce însemn eu?

– Însemni mult, John. Sunt sinceră când spun asta.

Ce mai schimbare, își spuse în sinea ei, emoționată. Pe vremuri, John era un seducător, dar un seducător egoist. Trecuse prin infern, dar ieșise purificat, deopotrivă mai uman și mai puternic.

– În ochii mei ești minunat, adăugă ea cu privirea plecată.

– Înțelege-mă bine, Caroline, nu mai am nimic. Pentru aventura asta nu aveam decât două mâini, dar m-am apucat de lucru fără să aștept nimic în schimb. Vei putea vreodată să-l ierți pe un asemenea prost?

– Să-l iert? Oh, John!

Ca și cum ar fi fost împinsă de ceva irepresibil, se îndreptă spre el și-i sărută mâna de culoarea cafelei care o mângâia ușor la încheietură.

– Avem unde să poposim peste noapte!

Clement se așeză în fața lor, părând mulțumit de el. În mod sigur nu observase nimic.

– Priveliștea e atât de frumoasă încât am cerut să ni se servească masa aici.

– Mulțumesc, îi spuse Caroline lui Clement.

Cât de ușor era pentru un om bogat să realizeze imposibilul, își spuse în sinea ei. Iar John trebuie să fie foarte nefericit… Își făgădui să facă tot ce-i stă în putință să-l ajute…

Salata grecească, frumoasele măsline negre însoțite de „feta“, paharele mari cu suc proaspăt de fructe agrementau de minune conversația întreruptă adesea de animația din port. Dar încetul cu încetul, pescarii și oamenii care se plimbau se răreau, iar vânzătorii ambulanți dispăreau și ei, unul câte unul.

– Nimeni nu scapă de siestă!

Mirată, Caroline străbătu cu privirea terasele care practic se goliseră.

– Nici eu, spuse John căscând. Temperatura asta…

– Totuși, n-ar trebui să se schimbe mult în ținuturile tale deșertice.

Încă o dată, Caroline fu nevoită să asiste neputincioasă la disputa verbală dintre cei doi bărbați.

– Diferența e de câteva grade și se simte.

– Da, poate că așa e.

Clement fu primul care bătu în retragere, dar Caroline păru că nu ține seama de asta și, în sinea ei, era de partea lui John, bietul John, altădată atât de mândru, de sigur de atuurile sale și de supremația sa. Îi zâmbi, lăsându-l pe Clement să semneze nota de plată.

Îi zâmbi și el, iar zâmbetul i se transformă aproape instantaneu într-un căscat.

– Am conștiința împăcată!

Ridică mâinile spre cer a neputință.

– Ai noroc.

Clement ridică privirea și-l privi cu simpatie. Prefăcută sau reală? se întrebă Caroline.

Se gândi iar la sora ei, care o prevenise în legătură cu o situație atât de periculoasă. În acest trio, decizia îi aparținea, insistase ea. Iar ei vor trebui să aștepte.

– Nu dormi bine? întrebă, absentă, Caroline.

– Poate că nu am conștiința împăcată.

***

Caroline aruncă fără menajamente geanta de voiaj pe imensul pat alb și ridică brusc storurile venețiene, neluând în seamă căldura sufocantă a amiezii.

Preocupată de vorbele pe care le rostise Clement, tânăra rememora încă o dată conversația dusă pe un ton îngrijorat

de Paul și Bob Burgin. Și teancul de ziare de la Paphos? Poate că va reuși să-și procure chiar acolo exemplarul pe care-l căuta.

Se gândi la cei doi bărbați care dormeau la acea oră, fără doar și poate. Nici vorbă de siestă pentru ea. Va profita de aceste momente pentru a ieși singură. Nici nu zgomot nu răzbătea dinspre străzile goale: oare toți cei din vilă își făceau siesta? Aplecându-se peste balustrada de piatră, trebui să constate că totul era închis: storurile erau trase, copertinele de la uși fuseseră luate, nici unul dintre atrăgătoarele magazine de la malul mării nu scăpase de această regulă obișnuită. Nimic nu se mișca pe străzile care păreau că se vor prăbuși sub lumina soarelui. Numai marea se ondula scânteietoare și calmă, ducându-și valurile până pe plajă. În sfârșit, iată un nisip adevărat, își spuse în sinea ei Caroline, nu fără jind în privire. Nisip, nu acele roci lunecoase. Cum să rezist unui asemenea spectacol?

Repede, un maiou, niște bikini verzi care se potriveau de minune cu frumosul ei păr… ca de văpaie… Repede, un prosop! Preferă să-și ia un capot scurt marca King George, dar își aminti dintr-o dată că nici măcar antrenorii de înot ai hotelului nu erau la post pe o asemenea căldură.

Liftul răspunse la comanda ei fără să facă nici un zgomot, iar mocheta de pe hol îi înăbuși pașii. Apoi fu nevoită să mai treacă dincolo de niște uși automate de sticlă de data asta și să urce niște trepte. Trecu pe lângă piscină, la care nici nu catadicsi să se uite și ajunse în cele din urmă pe nisipul alb, arzător.

Își dădu jos capotul alb și se duse repede în apă, simțindu-se în sfârșit liberă printre valurile înspumate. Apa nespus de limpede i se părea călduță, ei care era obișnuită cu temperaturile scăzute din Marea Mânecii. Plonjă în ea cu desfătare, scufundându-se puțin, întorcându-se ca o sirenă, ieșind din nou la suprafață pentru a se bucura de razele soarelui. Era prea ispititor: nu trebuia decât să se lase agale pe spate, dusă de apa cristalină, legănată de foșnetul vălușoarelor.

Nu mai voia să se gândească la nimic, nu mai voia să găsească soluții, nu mai voia să-și facă nici cea mai mică grijă. Apă rece, ușor sărată, lumină, căldură, apă rece…

Un val mai puternic îi traversă chipul și o trezi. Avu nevoie de ceva timp ca să respire din nou normal, pentru că îi intrase pe nări și pe gură apă sărată. Cu ochii deschiși, lumina i se păru dintr-o dată foarte albă, foarte crudă, orbitoare chiar. Cumplită priveliște i se înfățișa! Foarte departe în fața ei, separat de o imensă întindere de apă, capotul i se părea foarte mic, pe o plajă minusculă!

Dar își recăpătă imediat cumpătul: va reveni la mal tot așa cum ajunsese în largul mării, adică lăsându-se dusă de val, iar din când în când va mai face și câte-o lungime de braț . Nu trebuia să-și irosească puterile foarte repede.

Dar își făcuse socotelile greșit: în ciuda eforturilor nu reușea deloc să se apropie de mal. Începu să înoate, dar de fiecare dată când se oprea să-și tragă răsuflarea, curentul o

ducea inexorabil înapoi în larg. Încercă să înoate cu mai multă forță, dar obosea repede; apa sărată îi ardea ochii, îi intra pe nări, obligând-o să se oprească pentru a respira. Înțelese că era prea obosită, că nu va ajunge singură la mal. Agită un braț în aer, apoi și pe celălalt, sperând ca, în pofida tuturor așteptărilor, măcar o persoană să-și fi treminat siesta și să o vadă de pe balcon sau de pe plajă…

Să cheme, să cheme pe cineva, să cheme în ajutor!

Istovită de atâtea strigăte, cu gura și cu ochii plini de apă, renunțase să mai înoate, menținându-se cu greutate la suprafață, lovind apa cu mișcări haotice. Apoi, prea obosită chiar și pentru asta, simți că nu mai are aer și că împrejurul ei e numai apă, apa întunecată, apa atât de blândă, atât de liniștitoare.

– Lasă-te pe spate!

Strigătul îi rupse timpanul.

– Lasă-te purtată de apă, nu-ți fie teamă.

Orbită de lumină, se luptă aproape instinctiv să se elibereze din strânsoare și să respire. O palmă pe obraz o trezi de-a binelea.

– Iartă-mă! Stai calmă și fă ce-ți spun.

Clement… Dar de unde apăruse?… Și cum?…

– Taci! Te simți mai bine?

– Da, dar nu voi putea să…

– Să înoți până la mal? Împreună, e posibil… Dar de data asta, vom merge numai până la barcă!

Împreună, e posibil… vorbele sale erau ca un balsam pentru ea, o linișteau.

– Scosesem catamaranul pe care-l las aici și te-am văzut… din fericire, nu eram singur.

Ținută de subsuoară de Clement, Caroline se simțea dusă încet, dar cu forță prin apa care se brăzda la trecerea lor. Putu distinge zgomotul pe care îl făcea motorașul bărcii.

– Clement, eu…

– Nu spune nimic!

Prea târziu. Un val trecu peste ea. Tușind, scuipând, fu dusă pe ambarcațiune de doi copii ciprioți foarte grăbiți.

Clement preluă comanda bărcii pe care o duse încet până la mal.

– Du-te repede în casă, spuse el scurt pentru a-i curma șovăiala. Siesta e pe sfârșite, iar fetele frumoase se pregătesc pentru plimbare. Pari puțin… abătută. Dar… poate că asta și era ideea ta, nu-i așa?

Ei i se făcu frig. Stătuse atât de mult în apă, încât nu ajunsese să simtă căldura soarelui pe trupul gol. De ce mai rămânea acolo? Ce mai aștepta? Vru să se elibereze din strânsoare, dar el nu-i dădea drumul.

– Mă duc să mă schimb, spuse ea, ca și cum ar fi găsit astfel o soluție.

– Excelentă idee. Dar tot mai aștept un răspuns la întrebarea pe care ți-am pus-o.

– Glumești! tranșă ea problema. Nici prin gând nu-mi trece să-mi sfârșesc viața în felul ăsta!

– Am spus numai că pari abătută… Sesizezi diferența, nu-i așa?

De data asta nu mai așteptă un răspuns. Împinse barca înapoi în apă, sări sprinten în ea și, după câteva secunde, era deja în larg.

Caroline se simți puțin mai bine în clipa în care-și recuperă capotul de pe plajă și putu să lege strâns cordonul. Tremura toată. Oare nu putea să meargă mai repede pe nisipul acesta moale? Clement avusese dreptate: deja, primele frumuseți ale orașului, odihnite în timpul siestei, aranjate și îmbrăcate de curând, se adunaseră în jurul piscinei, cu un pahar în mână, urmând să plece în bande vesele și să ia cu asalt magazinele și terasele bătrânului oraș.

Caroline se strecură printre mese, apoi traversă imensul hol pentru a ajunge la lifturi. Magazinele hotelului se însuflețiseră și ele: parfumuri, bijuterii, ziare…

Ziarul acela… Cum să facă? Cum să facă rost de ediția de acum câteva zile a acelui ziar?

Încă se mai gândea la asta în timp ce făcea o baie fierbinte în care pusese săruri parfumate, o atenție din partea hotelului, pentru femei.

Trebuia neapărat să afle o dată pentru totdeauna ce avea Clement să-i ascundă… ce refuzase să-i mărturisească. Fata aceea, Dority Robbins… ce dorea? Ce însemna pentru Clement? Îi era oare îndatorat în vreun fel? O promisiune neținută? Un inel?…

Își contemplă, oarecum absentă, mâinile lungi și fine care se încălzeau în sfârșit în apa albăstrie. Nici un inel pe degetul ei, nici o promisiune care s-o liniștească…

Dar poate că el nici nu voia mai mult de-atât. Poate că îi erau suficiente aceste momente petrecute pe Insula Vineri… Insula Râsetelor… Poate că însăși sosirea lui John îl ajuta, cine știe?

Caroline mai uită puțin de grijile ei, văzându-se atât de elegantă în imensa oglindă din cameră. Îmbrăcată cu o fustă albă bufantă și cu o bluză potrivită, cu părul ca de foc căzându-i în bucle pe spate, nu mai părea atât de abătută.

Părea atât de abătută încât parcă i se înecaseră toate corăbiile. Clement o întrebase despre starea ei sufletească și ea știa că până la urmă va trebui să-i dea un răspuns. O și avertizase, de două ori.

Iar asta dovedea cel puțin că nu era un simplu observator. Era foarte prezent și cerea ceva de la ea. Dar ce anume?

Își dădu seama că nu-l cunoaște aproape deloc pe Clement, nu știe nimic despre ce gândește, vrea sau speră. Iar ea… trebuia să desfacă ițele, dacă dorea cu adevărat să priceapă ceva.

Capitolul 4

Întinzându-se spre nord, asemenea vârfului unei spade, sălbaticul Karpas dezvăluia frumusețile cele mai ascunse ale insulei: munți stâncoși traversați vara de vânturi care veneau dinspre miazănoapte și cărora numai falnicii pini negri puteau să le țină piept, îi spuse Clement lui John, care se arăta din ce în ce mai pasionat de botanică.

– Muntele ăsta, care pare atât de neprimitor la prima vedere, se umple de floricele în februarie, adăugă el, zâmbindu-i cu subînțeles Carolinei. Zambile albastre, anemone și flori-de-leac, narcise și ciclame dintre cele mai firave, pe toate le găsești aici. Am putea umple cu ele acele coșuri mari din răchită pe care le admirai atâta la Famagusta…

Clement răspundea întrebărilor din ce în ce mai numeroase și adesea pertinente ale lui John cu multe detalii și cu grijă.

Pentru Caroline, acest entuziasm subit era de-a dreptul suspect. Și totuși, această bucurie de a descoperi nu putea fi prefăcută, își spunea în sinea ei. Și apoi, ce-ar fi urmărit?

Drumul devenea din ce în ce mai abrupt și mai periculos. Trecuseră de « Coasta aheilor » care fusese martoră la debarcarea fratelui lui Ajax, după întoarcerea de la Troia.

– Chiar aici s-a oprit Afrodita la întoarcerea din Siria, fugind de la duelul dintre cei doi iubiți ai ei, Marte și Adonis. Se spune că a adus cu ea în Cipru primii trandafiri, născuți din sângele lui Adonis doborât la pământ.

Stând în picioare pe partea cea mai înaltă a insulei bătută de vânturi, ca și cum ar fi fost suspendată între cer și apă, și ascultându-l pe Clement, tânăra simțea crescând în ea speranța care trebuie să-i fi animat pe navigatorii ahei la vederea acestui pământ de azil, refugiul frumoasei Afrodita.

Hotărâră să petreacă noaptea la mănăstirea apostolului Andrei, ocrotitorul călătorilor.

John, plin de energie ca de obicei, începu o revizie generală a mașinii sale pentru a nu avea surprize cu ea pe parcursul călătoriei. Într-un mod cât se poate de firesc, ceilalți doi se îndreptară împreună spre faleză, înghițiți de magia somptuoasă a nopții care punea stăpânire pe mare. O puzderie de stele scânteiau deja pe un cer de catifea.

– Poate că vei mai fi acolo ca s-auzi cum bat clopotele de la mănăstirea Sfântul Andrei, spuse pe un ton plin de mister Clement. Ai senzația că auzi un șuvoi de picături cristaline ce par a-l conduce pe pelerin spre acești munți care-l vor proteja, în pofida înfățișării lor respingătoare și neprimitoare.

Pe măsură ce se întuneca, tăcerea punea stăpânire pe ei. Pacea de altădată, se gândi Caroline, pacea pe care a simțit-o și pe insula Vineri când ea și Clement vorbeau de diamante…

– Cred că ai ceva să-mi spui.

În mod brutal, Clement rupsese vraja, spulberându-i Carolinei toate speranțele privind revenirea armoniei între ei. Refuzase să-i spună pe nume.

– Și tu, dacă nu mă înșel, îi răspunse ea pe același ton.

– Știi bine că nu pot să-ți dau nici o explicație.

– Și eu ar trebui s-o fac?

– Cam așa ceva.

La ce bun să mai lupte? Clement era hotărât să nu cedeze.

– Nu știu mai multe decât tine. Într-o bună dimineață, m-am trezit cu John. Asta-i tot.

– Dar întrebarea pe care ți-am pus-o ieri? „Înecul“ tău?

Tonul aproape insolent pe care-i vorbea contrasta într-un mod violent cu frumusețea profundă a nopții. Părea insensibil la pacea locului, la blândețea nopții catifelate.

– La ce bun să-mi pui întrebarea asta? Va schimba în vreun fel datele problemei? Se pare că ți-ai format deja o părere, nu?

– Nu întru totul. Ezit încă între teama de viitor și… lovitura de teatru.

Caroline se simțea sufocată, aproape revoltată. Dar surpriza fu mai puternică decât mânia. Oare cum își putuse închipui așa ceva?

– De teatru? Dar ești nebun de legat. Și în ce scop, mă rog?

– Din păcate, amărâtul ăsta de John dormea prea bine ca să te vadă pradă deznădejdii printre valuri… dar, în fața unei povești atât de patetice, până și inima cea mai împietrită… sau, mai degrabă, cea mai nehotărâtă…

– Dar e o prostie ce spui! Mulțumesc, nu am nevoie de astfel de metode.

– Ah! Recunoști așadar că asta urmăreai.

Se aplecă asupra ei și o prinse cu putere de încheietura mâinii. Caroline scăpă din strânsoare printr-o mișcare bruscă, aproape necontrolată.

– Și de ce n-aș fi vrut să te emoționez pe tine? Nu te întorci, nu dai nici un semn de viață, nu…

Își mușcă buzele. Să fi uitat toate promisiunile pe care i le făcuse?

– Îmi pare rău, spuse el pe un ton dintr-o dată foarte calm. Îmi pare rău că nu mă pot baza pe încrederea ta.

Se priviră, despărțiți parcă de un hău de neînțelegere reciprocă.

Caroline ar fi vrut să strige sus și tare că poate avea încredere în ea, ar fi vrut să i se arunce în brațe, dar… tăcerea lui Clement îi aduse în minte conversația auzită pe insula Vineri. Și pagina aceea de ziar… Incapabilă să răspundă, Caroline fu nevoită să plece privirea.

***

Din înaltul donjonului zimțat de la Sfântul-Ilarion, sfidând o prăpastie de o mie de metri, Caroline, asemenea unei domnițe din vremuri apuse, contempla marea ca și cum ar fi așteptat un mesager care să-i aducă vești…

Citadela bizantină își merita numele de „Zeu al Iubirii", căci îi fusese la fel de dragă lui Richard ca și cuceririle pe care le făcea pe vreme de război. Scările de piatră umbrite de chiparoși, palmierii gigantici plantați la întorsătura unei arcade gotice, imensele șeminee ale Evului Mediu, aveau pentru Caroline un iz de trecut în care în rolurile principale erau trubaduri și domnițe ce purtau văluri lungi și care-și încredințau onoarea unor cavaleri neînfricați…

Un hohot de râs o scoase din reverie când se gândi că va petrece ziua următoare la Kyrenia: cealaltă bijuterie a locului, cu donjoane pătrate și ziduri înalte dominând micul port, îi va părea alături de Jamie și de Urs Albastru că e desprinsă dintr-o poveste.

Caroline se gândi cu satisfacție la frumoasa mașină de un roșu aprins pe care i-o luase lui Jamie chiar în acea dimineață. În timp ce John și Clement vorbeau despre irigații și fertilizare în fața unui « meze » și a unui ceai fierbinte, Caroline plecă să exploreze prăvăliile din sat, bucuroasă că poate să caute ceva care să-i placă micuțului ei. Nu micului ei Jamie, se gândi ea puțin nostalgică, nu încă…

Ieșind din sat, fură opriți de zgomotul asurzitor al claxoanelor unui lung șir de mașini.

– Evident, clopotele de mai devreme! exclamă Clement, regăsindu-și brusc buna dispoziție. Duminica, în Cipru se fac nunți.

Arătă cu mâna o frumoasă casă vopsită în alb, pe jumătate acoperită cu viță de vie. La umbra roșcovilor din grădină, oaspeții se îndreptau în grabă spre mesele pline cu flori.

– Mireasa nu vine imediat. Trebuie mai întâi pregătit mirele. V-ar plăcea să asistați la ceremonie?

– Foarte mult. Dar nu deranjăm?

– Dacă nu am asista, ar fi nepoliticos. Urările noastre de fericire vor fi binevenite pentru că, în opinia acestor săteni, destinul a fost cel care ne-a adus aici.

– Chiar dacă nu suntem invitați?

– Oricine e binevenit! Haideți, veniți!

Îi întinse mâna, nerăbdător să-l urmeze. Caroline tresări la atingerea mâinii lui, ca „altădată". Deodată, își aminti de John care refuză invitația pe un ton care nu dădea drept la replică.

– Mulțumesc, nu vreau circ, mormăi el.

Clement se duse să vorbească familiei.

John își reveni în fața aerului șocat al femeii.

– Nu te supăra, dar toate astea sunt atât de… deplasate.

– Ba de loc, sunt doi oameni care…

– Și-au găsit fericirea. Eu nu mi-am găsit-o. Iar ce se petrece îmi face rău. O, Caroline e greu să te prefaci!

– Cine se preface?

– Entuziasmul de care dau dovadă ți se datorează în întregime. Vreau să-i dovedesc lui Clement că eu sunt cel potrivit pentru tine. Și vreau să obțin această slujbă.

– Care anume? Dar a ta? întrebă ea, foarte surprinsă.

– De acum înainte, am nevoie de un loc de muncă bănos. Doar nu vrei un sărac, nu? Lasă-mă să-mi văd de-ale mele. Du-te să-i vezi pe miri, dar… nu uita că te aștept. Nu tu te căsătorești astăzi!

În bisericuța albă, ornată cu buchete de flori de câmp, printre cântece și rituri necunoscute, emoționante prin simplitatea lor, Caroline întâlni privirea lui Clement, la fel de puternică și de directă ca jurămintele celor doi tineri. Care acum se căsătoriseră…

Cortegiul care se formase ziua în amiaza mare, clopotele care băteau cu toată puterea, urările de viață lungă ale invitaților, îmbrățișările emoționante…

În veselia generală, Caroline și Clement vorbeau cu toți. După ce au ciocnit paharul de mai multe ori și au urat fericire tuturor, au părăsit sărbătoarea în sunetul chitarelor și al viorilor. „ Nu tu te căsătorești“, îi amintise John. Și totuși, revenind pe drumul plin de lumină, Caroline retrăia misterul unei priviri schimbate în penumbra unei bisericuțe.

Kyrenia! După vârfurile ascuțite ale muntelui Pentadactylos – în forma celor cinci degete ale mâinii, după exuberanța resimțită în fața celor mai frumoase plantații de lămâi și de măslini de pe insulă, printre care se rătăciră ca printr-un labirint, ajunseră în sfârșit la portul în formă rotundă, mărginit de vechi imobile venețiene.

– Ruga mi-a fost ascultată! spuse mama lui Jamie, în timp ce le ieșea în întâmpinare și în mod vizibil ușurată să o vadă pe Caroline. Da, vă așteptam cu nerăbdare, mărturisi ea. Dar, intrați, am să vă explic.

Jamie, foarte demn, o îmbrățișă pe Caroline cu o anumită reținere. Dar Urs Albastru, explică el, își pierduse capul de bucurie!

Din politețe, Caroline nu făcu nici o remarcă privitoare la micuțul urs care parcă intrase la apă și-și cam pierduse culoarea. Toate astea se datorau în mod cert mașinii de spălat.

De fapt, părinții trăiau zile de neliniște: Susan trebuia să stea întinsă până la nașterea copilului, după cum îi recomandase medicul. Jamie era fericit alături de Caroline și poate că ea va accepta să… Încântată, se întoarse spre Clement, care dădu ușor din cap în semn de încuviințare, dar John se încruntă.

– Trebuie neapărat să ne împovărăm cu acest puști? o întrebă el între patru ochi.

– Dar credeam că îți plac la nebunie copiii!

– Ai mei, desigur. Iartă-mă, Caroline, spuse el în fața dezamăgirii care se citea pe chipul ei. Dar nu am petrecut nici un moment împreună, iar acum va mai fi și copilul ăsta…

– Un băiețel adorabil!

– Da, da, așa e. Dar, dă-mi și mie o șansă.

– Ce șansă?

– Să petrec puțin timp cu tine. Colinzi bisericile, iar apoi nu mai e același lucru.

Caroline, neliniștită, întrebându-se confuză ce gafă săvârșise, ezita să răspundă.

– Ați ieșit de acolo ca și cum ați fi fost…

John șovăi o clipă, căutându-și vorbele.

– … soț și soție!

Așadar, lucrul acesta era atât de evident? se întrebă Caroline. Acea emoție intensă… Oare Clement o resimțise? Sau măcar o remarcase?

Ușa se deschise brusc.Cu un aer morocănos, Jamie își făcu apariția, ținând în mână un ursuleț nou.

– Nu puteam să-i mai las vechiul ursuleț, spuse mama lui.

Jamie nu protestă, dar fu cât se poate de atent la ducerea valijoarei sale pe bancheta din spate a Land-Rover-ului. Din nou, îmbrățișări, cuvinte de rămas-bun și strângeri de mână.

– Direcția Morphou, Vouni, apoi Paphos și acasă, spuse Clement. Va trebui să o anunțăm pe Electra: este regina prăjiturii de ciocolată.

Dar Jamie nu era atent la ce se spunea, prea ocupat cu valijoara lui. Înăuntru se afla, împachetat într-un ziar… Urs Albastru!

– Uite, poți să-l arunci, spuse el, respingând noul ursuleț.

– Știi, n-ar fi un gest prea drăguț. Dacă i l-am oferi Cynthiei?

– Îl păstrezi, deci?

– Cum vrei tu!

Caroline împachetă cu grijă ursulețul în ziar și-l puse în valijoară. Era un ziar englezesc, dar Caroline nu catadicsi să-și arunce privirea asupra lui.

După ce trecură de marile podgorii și de plantațiile de portocali de la Morphou, care era situat la poalele muntelui, poposiră pe vârful extraordinarului teatru roman de la Soli, al cărui semicerc mărginit de gradene, așezate cu fața spre mare, părea că îi suspendă pe spectatorii tragediei antice între cer și apă.

– Mâine, ultima noastră oprire va fi la Fontana Amorosa. Cine bea din această fântână, va fi sclavul iubirii…

– Și dacă asta s-a întâmplat deja? spuse John pe un ton ironic.

– Atunci, n-ai de ce să mai mergi.

– Am să merg totuși. Ca să-mi dau seama dacă e adevărată sau nu legenda… Și apoi, am remarcat multe specii rare de plante. Va fi foarte interesant.

Contaminată mai întâi de entuziasmul lui John, Caroline își aminti foarte repede că nu era decât o părere. Era obligat să facă asta. Trebuia să-și câștige existența. Existența lor, de fapt.

Clement și hainele lui impecabil croite, Land Rover-ul… toate erau simple pentru el. Fără să vrea, îl privi cu simpatie pe John, bărbatul atât de mândru, atât de puțin obișnuit să joace rolul secundar. Reproșurile i se transformară în recunoștință. Pentru toate eforturile pe care le făcea. Pentru ea. Pentru ei amândoi.

Petrecură seara în tihnă la hotelul din Vouni, care era de fapt un grup de mici bungalouri ascunse printre masive coroane împletite din flori de trandafir și care avea vedere spre mare. Jamie dădu semne de oboseală încă de la

sfârșitul mesei și de aceea o urmă pe Caroline fără să protesteze. Nu avu nevoie de mult timp ca să adoarmă, iar Caroline închise încetișor cartea de povești.

În fața propriului bungalou, Clement, nemișcat și tăcut, nu făcu nici cel mai mic gest la trecerea Carolinei.

John era în parcare și părea foarte ocupat cu Land Rover-ul. Singura sursă de lumină pe care o avea era o lampă pe care o agățase de streașină. Caroline zâmbi când se gândi la această pasiune a lui pentru tot ce ținea de mecanică. Mai ales pentru partea frumoasă a mecanicii, iar mașinile lui Clement erau de cea mai bună calitate… bietul John…

De îndată ce o zări, puse jos cârpa pe care o ținea în mână și-i veni în întâmpinare cu zâmbetul pe buze.

– Ia spune, Caroline, te vei duce mâine la Fântâna Iubirii?

– Să beau apă din ea sau pentru vegetație?

– Ești supărată pe mine? Vreau să reușesc. Clement Gasc are nevoie de un intendent. Sunt cel mai bun pentru așa ceva. Și trebuie să priceapă că ești fericită cu mine, adăugă el încetișor, strângându-i mâna. Când își va da seama, nu te va mai reține.

– Ce te face să crezi asta? i-o întoarse Caroline, înțepată.

– E limpede că acum nu face nici un efort să te rețină.

Nici un efort, nici o promisiune. Legătura lor nu era pecetluită de nimic. După cum bine remarcase John, nu purta nici un inel…

– Evident, așa e el, adăugă John, oarecum absent. Eu n-aș face niciodată așa ceva. Dacă am ales o femeie, încerc

să o păstrez. Probabil că se gândește că e mai bine să clarifice lucrurile acum, decât să te oblige să intri într-o relație gândindu-te la altul.

– Dar nu-i adevărat! De unde știi că eu…

– E ceva mai mult decât străveziu, Caroline. Ești singura care nu-și dă seama. Mă iubești și vei deveni soția mea. Totul va fi bine când voi avea de lucru. Am avut nevoie de șapte ani, dar am înțeles: acum sunt pregătit. Suntem pregătiți.

– Și dacă nu sunt de acord?

– Am să mor.

Răspunsese pe un ton glacial, fără nici cea mai mică ezitare. Nu mai rămăsese nimic din încăpățânarea lui copilărească de altădată. Dintr-o dată, Caroline se simți cuprinsă de frig. Pesemne era vântul care venea dinspre mare. Toamna, desigur.

Începu să tremure, dar John îi puse mâinile în jurul gâtului, se apropie de ea și-o strânse la piept. Caroline nu se putu împotrivi.

Întorcându-se în bungaloul ei, se întreba în tăcerea nopții de ce era atât de calmă, atât de puțin tulburată… ca și cum toate astea nu o priveau direct.

Jamie se răsuci în pat și tânăra femeie putu să-și îndrepte toată atenția spre micuț și spre ursulețul lui decolorat din pricina spălării.

În ziua următoare, nici unul nu bău din apa miraculoasă, dar admirând Fontana Amorosa cu apa ei cristalină care

țâșnea dintr-un pământ bolovănos, Clement îi atătă lui John prețioasele ierburi aromatice pe care numai un ochi exersat le putea distinge de mărăcini.

La întoarcere, dădură dovadă de multă însuflețire în dorința de a ajunge cât mai repede la destinație. De aceea, renunțară la popasurile lor preferate în bodegile din sate și ajunseră la Paphos la lăsarea serii. Electra pusese masa în seră și imensa prăjitura de ciocolată pe care-o pregătise îi asigură prietenia veșnică a unui Jamie căruia îi sclipeau ochii de fericire.

***

– Apropo de Jamie…, începu Clement. John și cu mine vom lipsi mai mult săptămâna asta, pentru că vreau să-l pun la curent cu atribuțiile noului lui loc de muncă.

Șovăi puțin, iar Caroline își ținu răsuflarea. Oare îi va face o mărturisire? Dar continuă, pe un ton impersonal:

– Probabil că timpul ți se va părea lung…

– Cu Jamie alături de mine?

Destinzându-se din nou, Caroline zâmbi liniștită.

– Îl iubești mult pe puștiul ăsta! Atunci de ce Dumnezeu…

Se opri brusc.

– Știi să conduci?

– Evident că știu! Dar de ce mă întrebi? spuse ea, luată prin surprindere de aceste schimbări bruște, atât de diferite de felul lui calm, potolit de a fi.

– Îți propun să iei una din mașinile mele și s-o conduci.

Rosti aceste cuvinte fără afectare. Caroline știa foarte bine că bogăția nu avea importanță în ochii lui.

– Astfel, te vei putea plimba cu Jamie în voie. Te poți duce la plajă, la cumpărături, în vizită la prieteni…

Perspectiva era foarte promițătoare, iar Caroline îi mulțumi pentru gestul lui.

– Nu, n-ai de ce, spuse el brusc. Dar fii foarte atentă la volan. Cu strugurii căzuți peste tot nu e de glumit, iar drumurile alunecoase nu sunt o scornire.

Clement scoase o hartă a insulei. Înarmați cu un creion roșu, trecură în revistă tot ce putea interesa un băiețel: plimbările cu barca pescărească, citadelele medievale, plantațiile de bananieri din Paphos. Și apoi, mai erau excursiile pe muntele Olimp cu pădurile lui de cedri albăstrii prin care mișunau cerbi și mufloni, râurile cu păstrăvi și cascada din Calidonia.

– Și în iarna asta, întâlnire la Platres! Tot Ciprul se regăsește acolo… pe pistele de schi! De necrezut, nu-i așa?

Îi zâmbi, având în privire o sclipire jucăușă. Era în mod vizibil fericit că poate să-i dezvăluie comorile nebănuite ale insulei. Ea îi întoarse zâmbetul. De mult timp nu se mai simțiseră atât de apropiați, atât de veseli, atât de complici. Și asta pentru că se gândeau la bucuria unui copil… Caroline își aminti brusc de faptul că toate astea se vor sfârși în două săptămâni, cel mult trei.

– Dar când Jamie se va întoarce la părinții lui, nu mă voi mai putea plimba prea mult. Va trebui să mă întorc la realitate… Vinerea Râsetelor.

– Sunt sigur că îți va plăcea să schiezi la Platres, spuse cu fermitate.

Descumpănită, Caroline încercă să-și canalizeze din nou toată atenția asupra hărții, revăzând toate locurile pe care le aleseseră împreună.

– Știi, zise ea, arătând cu degetul o plajă la nord de Paphos, cred că Jamie nu a învățat până acum să înoate. Acum câteva zile, nu a vrut să meargă la mare.

– Vrei să spui că…

– Da, ar fi minunat să învețe să înoate. Le-ar face un cadou părinților lui!

– Ce generoasă ești, Caroline…

O privea intens, cu gravitate, ca și cum își repeta ceva în minte. Deodată, cu aceeași sclipire în ochi, luă creionul din mâna ei și făcu un cerc pe hartă.

– Uite! Golfulețul Coralilor. Există multe golfulețe de genul ăsta, foarte primitoare, cu nisip foarte fin, iar apa nu e adâncă. Acesta e locul ideal pentru începători. E foarte sigur.

Imediat, Caroline roși, amintindu-și de aventura ei la Famagusta. Văzu expresia feței lui Clement: ironică? îngrijorată? stânjenită?… Greu de aflat. Și el își amintea! Dar nici unul dintre ei nu spuse nimic, de parcă ar fi știut că această amintire comună va fi mult timp păstrată și protejată. Respectată.

A doua zi, în micuța mașină decapotabilă pe care i-o recomandase Clement, Jamie și Caroline se îndreptau veseli spre Golfulețul Coralilor.

Micuțul era plin de bunăvoință și, într-o oră, era deja capabil să înoate câteva lungimi de braț. Din fericire, Urs Albastru rămăsese pe uscat, în mașină… Un singur elev era de-ajuns pentru Caroline.

Așa cum prevăzuse, cei doi bărbați erau cel mai adesea absenți pentru că plecau dis-de-dimineață și se întorceau noaptea. Ferme experimentale, zone care trebuie să fie reîmpădurite, sere… John era nevoit să le viziteze pe toate.

În a cincea zi, Jamie înota singur cel puțin un minut. Iar vestea putea fi anunțată și acasă!

Bărbații se întorseseră devreme în acea seară.

– E în birou! strigă Jamie, văzând lumina aprinsă. Urs Albastru vrea să-i povestească.

El… Clement, bineînțeles. Era de departe preferatul lui Jamie.

Bine așezat într-un fotoliu mare de piele, el citea ziarul. Imediat, Caroline începu să caute… Ziarele erau tot acolo, bine aranjate într-o grămadă de către Electra, așteptând…

Clement o urmări cu privirea, iar ea roși. Din nou, un hău se căsca între ei.

– Jamie, voiai să spui ceva…

Vorbise parcă fără să vrea.

– Nu, nu eu, ci Urs Albastru. A răcit, nu a făcut astăzi baie, dar… am înotat șase metri! singur!

Clement nu-l dezamăgi pe Jamie și veni imediat să-l felicite, strângându-i mâna cu putere, ca între bărbați. După aceea, îi dădu o frumoasă monedă de argint, pe care Jamie vru s-o pună imediat într-un loc sigur. Pentru Urs Albastru.

Când rămaseră din nou singuri, tăcerea se ridică iar între ei.

Dintr-o dată, Caroline se îndreptă spre grămada de ziare și cu un gest necugetat îi dădu cu piciorul.

– Nu vreau să le mai văd. Niciodată. Am încredere.

În clipa următoare, era în brațele lui Clement.

Stătură îmbrățișați așa mult timp, nesimțind nevoia să-și vorbească. Caroline simțea iar toată forța lui Clement, toată căldura prezenței lui pe care în ultima vreme i le refuzase.

– Nu puteam să spun nimic, murmură el, ascunzându-și fața în părul ei buclat, atâta vreme cât nu luaseși o hotărâre… Atâta vreme cât nu știai încă…

– Știam, dar… Șapte ani de așteptare s-au scurs și într-o bună zi… nu am mai putut să înțeleg absența ta, tăcerea ta.

– Da… Înțeleg…

Se desprinse ușor din brațele ei, atât de ușor încât se întrebă dacă visase.

– Poți să accepți asta? întrebă el după un moment de tăcere.

– Am încredere, Clement. Încredere totală.

Închise ochii, lăsându-se în voia sărutării lui. Fără să îndrăznească să-l privească, spuse:

– Și pentru că trebuia să te întorci special să…

– Credeai că am uitat?

Vocea lui era plină de reproș.

– Să uit de logodna noastră…

Uluită, încântată, deschise cutiuța de catifea albastră pe care i-o întindea.

Extrem de fină, compoziția firelor de argint părea că ține diamantul prin cine știe ce vrăjitorie nevăzută.

– E o minunăție! o încântare… Iar verighetele sunt astfel făcute încât să ne țină vrăjiți…

Cu o mișcare ușoară, îi luă cutiuța de catifea din mâna pe care-o duse spre buzele sale. În șoaptă, îi spuse că locul nu era potrivit… nu încă…

Se priviră în tăcere, fericiți că sunt împreună, așa cum mai fuseseră și-n trecut.

Vraja fu ruptă de vocea lui John care fluiera vesel, mergând pe aleea garajului.

– Nu va fi ușor, spuse Clement cu gravitate. Te iubește mult. De n-ar fi fost așa, n-aș fi aranjat niciodată această călătorie în trei.

– Dar de ce, atunci?

– Te iubește, nu?

Vocea îi deveni aspră, tăioasă.

– L-am văzut de curând și m-a înnebunit. Îi era rău, își dorea atât de mult să întoarcă timpul înapoi… Iar tu… nu știai încă…

– Acum știu, Clement.

Se cuibări la pieptul lui, se sărutară din nou, lăsându-se pătrunși de tăcerea, de liniștea care-i înconjura și care-i lega atât de puternic.

În timpul cinei, Jamie povesti în toate felurile posibile isprava lui din acea după-amiază. John îi dădu și el o monedă de argint, pe care o luă fără să stea prea mult pe gânduri.

Caroline zâmbi cu seninătate la felul în care flecărea. Era bucuroasă că petreceau o seară liniștită, că la masă era voie bună și că fața de masă avea imprimate pe ea flori în culori vii. «Nimic nu poate strica această fericire, se gândi ea. Clement mă iubește. Eu îl iubesc. În curând ne vom logodi.»

Brusc, șocul privirii lui John o aduse cu picioarele pe pământ. Se uita la ea cu răceală, cu nepăsare. Știa.

Întotdeauna știuse să citească în adâncul sufletului ei.

Revenindu-și din surpriză, își spuse în sinea ei: „Evident, a fost prima mea dragoste. Iar eu am fost prima lui dragoste“.

Ar fi vrut să-i spună că nu mai era tânăra de altădată, care visa cu el. Toate astea țineau de domeniul trecutului. Acum era femeie în toată puterea cuvântului.

Dar nu putea să facă asta. Nu din cauza celorlalți, din cauza bărbatului pe care-l iubea sau a acestui copil. Ceva în ea nu voia să renege acest trecut atât de frumos, de-a dreptul magic, de parcă ar fi fost un vis copilăresc.

Trebuia oare să-l renege? Să-l uite? De parcă n-ar fi existat?

Capitolul 5

Diamantul rămăsese în cutiuța de catifea.

– Mă simt atât de bine în Cipru, îi mărturisi Clement, încât mi-aș dori din tot sufletul să-i respect tradițiile.

Profitând de un moment de singurătate, o duse pe Caroline la plimbare prin prima livadă pe care o plantase când sosise aici.

– Aș vrea ca inelele noastre de logodnă să fie binecuvântate. Într-o familie cipriotă, acesta e momentul în care părinții fetei dau o petrecere în casa pe care i-o dăruiesc.

– Am să-i spun Silviei, va fi încântată să se ocupe de asta! spuse Caroline, cu ironie în glas.

Râseră cu poftă, încercând să și-o imagineze pe Silvia în matroană cipriotă.

– Silvia nu are de ce să se îngrijoreze. Casa mea nu i se pare prea mică, nu-i așa?

– O, Clement!

Caroline îi strânse mâna cu recunoștință, gândindu-se la frumoasa casă vopsită în alb și înconjurată de măslini, la grădinile înflorite și… la căsuța intendentului, pe jumătate ascunsă de păduricea de pini.

– Îmi pare rău, spuse Clement brusc.

– Pentru ce anume?

Caroline avea ciudă pe ea însăși pentru că-și lăsase gândurile să hoinărească.

– Pentru că mă simt atât de… bine.

După un moment de tăcere, reluă:

– Dar nu știai nimic despre toate astea și nu pot spune că mă deranjează. Există tinere… sau, mă rog, oameni… Dar toate astea țin de trecut, îngerul meu păzitor m-a ocrotit!

Îi zâmbi, o strânse la piept, dar ea se gândea la altceva. Una dintre aceste tinere era în mod sigur Dority Robbins… Îi ceruse ceva? Unde locuia acum? Ce dezvăluia ziarul? își scutură capul, vrând să-și limpezească astfel gândurile. Dar toate astea nu mai contau acum. Încrederea ei în Clement rămăsese nezdruncinată.

El nu băgă de seamă că era tulburată și continuă foarte destins:

– Planul meu nu a fost lipsit de riscuri. Acest triunghi cu John mi-a cauzat multe probleme.

– Silvia a avut și ea rolul ei. Nu voia să mă lase să plec, îți amintești?

– Când vom fi căsătoriți, va fi foarte mirată să-l vadă pe John intendent aici.

– Dacă va fi…

Caroline își mușcă buzele, pentru că îi venea să spună „dacă ne vom căsători". Neliniștită, se uită la el pe furiș. Știa atât de bine să-i citească gândurile… Dar nu și de data asta.

– Va accepta fără probleme.

După-amiaza era pe sfârșite. Începuse să bată un vânt mai rece, iar ei erau tentați să se refugieze în salonul de iarnă. Nu peste mult timp, va fi nevoie să se aprindă focul…

Așezată confortabil pe canapeaua înflorată, Caroline își dădu seama imediat, după expresia puțin încăpățânată a figurii lui John, că aflase și că venise pentru a discuta. Clement și Jamie erau plecați întreaga zi. Poate că nu întâmplător. Clement dorea ca totul să fie limpede, direct, fără ambiguități. Totul… în afară de…

John atacă frontal, fără nici o introducere.

– Uite că a câștigat cel mai bun.

– O, John, nu-i atât de simplu! De mult timp…

– Da, știu, șapte ani înseamnă foarte mult. Dar cine știe… ar putea fi interesant să mai aștepți încă puțin. La urma urmei, nu v-ați căsătorit încă. Și chiar dacă vă căsătoriți…

Caroline preferă să nu riposteze. Era sigură că suferea. Și ea. De parc-ar fi fost două ființe dragi care erau luate de curente diferite și-și fac un ultim semn de rămas-bun. Prea departe unul de altul…

– Unde te vei duce acum, John?

Răspunse fără ezitare.

– Nicăieri! Îmi va fi foarte bine aici. Ți-am spus, vreau să mai aștept puțin. Și apoi, Clement îmi oferă un post bun. Aș fi un prost să refuz.

Caroline rămase tăcută un timp, fiind prea agitată și prea neliniștită pentru a răspunde. Până la urmă, își luă inima-n dinți și spuse:

– Și dacă-ți cer eu să pleci?

– De ce? Nu, Caroline, rămân, pentru că mi s-a propus și pentru că mă interesează. Nu ți-e teamă?

– Prostii! Îl iubesc pe Clement și mă voi căsători cu el.

– Perfect. Atunci, totul e aranjat.

Se ridică, la fel de energic și de nerăbdător, învârtindu-se ca un leu în cușcă.

– Mă duc să iau un ziar.

Se întoarse imediat, parcurgând titlurile din priviri.

– Ce e cu grămada asta de ziare vechi în birou? Cine le mai citește acum?

– Eu.

Îndrăzni în sfârșit să-l privească, regăsindu-și încrederea în ea însăși.

– Eu am nevoie de ele.

Zâmbi când se gândi la gestul ei de mânie și la concluzia fericită pe care o trase.

Nu văzu expresia de curiozitate intensă de pe fața lui John, devenit brusc atent, ca și cum ar fi stat la pândă.

– Îți mulțumesc, John, continuă ea, fără să-l privească. L-ai citit, ca și ceilalți, dar nu ai scos o vorbă despre asta. Eu am încredere și asta-i tot ce contează. Îți mulțumesc pentru prietenia și pentru discreția ta.

Puțin stângace, se ridică și-l îmbrățișă. Apoi părăsi încăperea, făcând eforturi să nu o ia la goană.

Se făcuse întuneric și de-abia atunci sosiră Clement și un Jamie foarte supărat: Urs Albastru își pierduse un ochi!

– Am scotocit o întreagă podgorie, spuse cu năduf Clement, epuizat de atâta căutare. Am propus chiar și diferite soiuri de grăunțe, de diferite dimensiuni în schimb.

– Imposibil, spuse Jamie foarte serios. Are ochi albaștri.

– Îmi pare bine să aflu asta.

– Își vrea ochii lui înapoi. Cei pe care-i avea înainte.

– Ai cumva unii de rezervă? întrebă Caroline, fără nici o speranță.

– Bineînțeles. Patru, spuse cu inocență micuțul.

– Bravo! Bine că o spui abia acum, ripostă Clement, pe jumătate amuzat, pe jumătate posomorât. Și unde sunt aceste bijuterii?

– Aici. Urs Albastru nu călătorește niciodată fără ele.

Se duse ca o săgeată să le ia și se întoarse triumfător cu un pachet sub braț. Despături hârtia de ziar, în care se afla un ursuleț nou și o cutiuță de chibrituri, comoara tăinuită a lui Urs Albastru.

După ce Urs Albastru își recăpătă ochiul pierdut, Jamie o șterse, fără să-și ia restul obiectelor, lăsând-o pe Caroline cu ursulețul, prețioasa cutie de chibrituri și hârtia de ziar.

Prea mulțumită că-l vede din nou vesel, aranjă totul și profită de ocazie pentru a împacheta ursulețul cel nou și drăguț într-o hârtie mai atrăgătoare. Nu trebuia cu nici un

chip să arunce hârtia de ziar, pentru că Jamie îndrăgea toate bunurile sale. O împături cu grijă și o puse în bibliotecă.

***

– Aios Neofitos, spuse Clement pe un ton grav. O mănăstire înălțată pe stâncă și care avea o parte suspendată deasupra mării. Îi cunosc bine pe călugări, vor fi bucuroși să ne binecuvânteze inelele. Îmi pare rău că nu te pot lua cu mine, dar trebuie să aștepți… după.

Sosise clipa plecării. Caroline îl însoți până la mașină, emoționată că-l vede plecând, dar și puțin neliniștită să se știe singură cu John. O sărută, sări în mașină, iar după câteva secunde nu se mai vedea pe drumul prăfuit.

Rămasă singură, Caroline se gândi la acele dealuri pline de bolovăniș pe care se va urca, la schitul în care, în urmă cu mai bine de nouă secole, un tânăr și-a consacrat întreaga viață rugăciunii.

O luă din nou pe alee, mergând alene. Atrasă de umbra pădurii de pini, se hotărî să se ducă să vadă în ce stadiu se afla John cu mutatul.

Oare ce-ar crede Silvia de toate astea? Clement plecat, John devenit intendentul domeniului și instalându-se în locuință…

Casa din pădurea de pini era suficient de mare încât să adăpostească o întreagă familie. Și, ca toate celelalte case din Cipru era de piatră pentru a ține răcoare vara și cu parchet pe jos pentru a ține de cald în serile de iarnă.

– Nu, Caroline, nu vor exista momente petrecute în familie la gura sobei….

Caroline tresări. John nu-și pierduse puterea de a-i citi gândurile…

– John, n-ar trebui să te muți aici.

– Ți-e teamă să mă știi în preajma ta?

– Deloc. Niciodată n-am fost mai sigură pe mine ca acum.

– De ce ți-e teamă să citești acel ziar?

– Ți-am spus, am încredere în Clement. Mi-e de-ajuns.

– Dar îți pui întrebări. Ești neliniștită. Poți să negi asta?

Caroline, din ce în ce mai tulburată, presată de întrebări, șovăi, incapabilă să mintă. Iar John nu ceda.

– De fapt, ți-e teamă să știi adevărul. Te desfid să citești acel ziar.

– Taci! Spui numai prostii.

Nu-și dorea decât să iasă. Să părăsească locul acela. Să nu-i mai audă vocea.

– Ți-e teamă! strigă el în urma ei.

Plecă în grabă spre casa cea mare și se duse direct în camera ei, simțind că-și iese din minți. Avu grijă să evite biroul.

Am încredere, își tot spunea în sinea ei. Nu am nevoie să știu.

Dar Clement? se trezi o voce în ea. Refuză să spună adevărul, dar trebuie totuși să-l cred. Ce joc e ăsta?

Am încredere. Am încredere.

***

John nu-și făcu apariția decât la prânz, cu fața trasă. Mâncară puțin și în liniște. Electra, foarte dezamăgită, bombănea că o masă la care se mânca atât de puțin nu prevestea nimic bun.

După-amiaza trecu foarte greu în compania lui Jamie, Clement lipsind și în acea zi. John nu apăru la cină. Caroline hotărî să-i trimită un platou cu mâncare și vru să verifice ea însăși dacă totul era în regulă.

Jamie nu putea să adoarmă și se plângea că-i e frig și că-l dor ochii. Caroline încercă să-i aline aleanul, îi promise că va dormi foarte bine, dar totul fu în zadar.

– Vreau să citesc la mine în pat. Dă-mi ziarul.

– Ce ziar, dragule?

Jamie nu știa să citească…

– Cel în care era împachetat Urs Albastru. Am subliniat ceva important în el. Unde e? L-ai pierdut!

– Nu l-am pierdut, stai liniștit. Știu unde e. Ți-l dau mâine.

Până la urmă, Jamie adormi, iar Caroline profită de asta și ieși din camera lui cu multă băgare de seamă.

Lumina era aprinsă în căsuță. John se ridică s-o întâmpine, părând absent.

– Iartă-mă pentru cele întâmplate mai devreme. M-am comportat ca o brută.

– Știi, nu-mi e teamă, spuse de la bun început Caroline.

Reflectase toată ziua și ardea de nerăbdare să-i spună: «Pur și simplu pentru că am încredere» Dar… ezită, conștientă că întrebarea lui risca să arunce totul în aer.

– Tu ce crezi? De articolul ăla, vreau să spun. Pentru că se înserase și pentru că John nu aprinsese decât o mică lampă, Caroline nu-i văzu sclipirea din ochi și nu remarcă nici cât de încordată îi era atenția, ca și cum se pregătea să atace.

– E fals, evident.

Răspunsul ei prea rapid, dat pe un ton prea vesel, voit liniștitor, era contradictoriu.

Caroline se clătină, fără să găsească ceva de care să se sprijine în semiîntunericul din cameră, iar inima-i bătea cu putere, lăsând-o aproape fără respirație.

John se grăbi să-i vină în ajutor și o duse până la canapea.

Tăcuți, așezați unul lângă altul, li se părea că au regăsit armonia de altădată, deși John nu a putut niciodată să stea locului în vremea aceea, având prea multe vise și proiecte fabuloase de împărtășit.

Caroline nu se gândea la timpul care se scurgea. De aceea, când Electra o strigă, trezirea fu cât se poate de bruscă. Se făcuse ora zece. Poate că Jamie, bolnav, plângea în somn.

Alergând spre casa cea mare, Caroline era foarte agitată și-și făcea o mie de reproșuri. Știa prea bine că Electra trebuia să plece acasă, iar faptul că se întorsese din drum pentru a căuta ceva era o minune. Negăsind pe nimeni în casă, venise până la pădurea de pini.

Jamie era roșu la față și avea febră, deși nu prea mare. Nu era copilul ei și de aceea trebuia să fie foarte prudentă.

Cu mare greutate, reuși să afle numărul de telefon al unui medic, întrebându-se neliniștită cum va vorbi cu el. Dar, la celălalt capăt al firului nu-i răspunse nimeni. Același lucru se întâmplă și cu al doilea medic. Apoi cu al treilea.

Electra își aminti brusc de un congres medical la Paphos, chiar în acea seară.

– Trebuie să fie un medic de gardă la urgențe!

– Da, dar sunt prea multe urgențe în acest moment din cauza strugurilor de pe drumuri!

Electra ridică brațele în semn de neputință.

Avea dreptate. Caroline știa prea bine că în fiecare zi aveau loc nenumărate accidente datorită drumurilor alunecoase. Clement le vorbise despre acest pericol pentru a-i pune în gardă.

– Jamie nu are febră așa de mare. Nu e nevoie să întrerupem congresul.

Electra insistă să rămână alături de Caroline în timpul nopții. Îi făcură ceaiuri, îi puseră comprese, așa încât băiețelul se liniști, iar febra nu-i mai crescu. Până la urmă, Electra a acceptat să se ducă acasă să se odihnească. John, care așteptase afară, scoase mașina pentru a o duce acasă.

Jamie se agita în somn, dar febra îi scăzuse. Se gândi că a sosit momentul să se odihnească puțin. Mirându-se că John nu s-a întors încă, se duse să se uite la ceas. Surpriza, și apoi neliniștea o făcură să uite de oboseală: trecuseră două ore de când John plecase. Or, satul în care locuia Electra nu era decât la câțiva kilometri depărtare!

După alte două ore, noaptea era pe sfârșite, dar John tot nu se întorsese. Poate că se dusese direct la culcare…

De la fereastră nu văzu-i mașina, dar zări cu ușurare silueta familiară a Electrei, cu turbanul pe cap și coșul în mână.

Jamie dormea liniștit, așa că putu să se ducă în întâmpinarea Electrei.

– Am adus ceva bun, spuse ea cu un zâmbet larg. Mandragora îl va vindeca pe micuț. Planta aceasta a primit lumina stelelor și-i va reda puterea.

– Te-a adus John?

– Nu! spuse ea, foarte surprinsă.

– Bine! Atunci, s-o fi dus direct la culcare.

– Dar mașina nu e aici!

Făcând eforturi să nu-și piardă cumpătul, Caroline o însoți pe Electra până în camera lui Jamie, se asigură că totul era în regulă și se duse la căsuța din pădurea de pini. John nu era acolo. Nimic nu arăta că mai trecuse pe acolo din ajun.

Când dădu iar ochii cu Electra, aceasta, foarte agitată, spuse cu teamă că, după toate probabilitățile, un accident avusese loc în sat în timpul nopții.

Cu o stăpânire de sine de care nu se credea capabilă și cu gesturi precise, Caroline se duse în biroul lui Clement, găsi numărul de telefon de la poliție, pe cel de la spital și se așeză să formeze primul număr.

Da, un bărbat a cărui descriere corespundea cu a lui John fusese găsit proiectat afară din mașină în timpul

nopții. Mașina se răsturnase. Da, avea cartea de identitate la el, dar nu și pe cea a mașinii…

– Percey? John Percey? întrebă Caroline cu nerăbdare.

– Da, așa îl cheamă. A fost dus la spital.

Trebuia să sune la spital. Fără să intre în panică. Trebui să aștepte liniștită să i se facă legătura la o anumită secție. Și apoi la alta. Și la alta. Până la urmă, avu confirmarea că John Percey era internat acolo, dar i se spuse că nu se dă nici un detaliu prin telefon. Nici vizitele nu erau permise, ținând cont de starea în care se afla. Va trebui să mai revină cu un telefon.

Ziua i se păru lungă și grea. Clement nu-i spusese cât va lipsi și Caroline pândea cu febrilitate orice zgomot de mașină. Nici măcar pe Insula Vineri nu-i dorise atât de mult prezența.

Totuși, acum era la el acasă, intrase în universul lui și se simțea susținută de el, în vreme ce pe insulă nu era sigură de nimic, nici măcar de întoarcerea lui.

Până la urmă reuși să ia legătura cu un medic. Acesta veni să-l consulte pe Jamie și o liniști, felicitând-o pentru felul în care avusese grijă de el.

Cu rețeta în mână și în pofida oboselii acumulate datorită faptului că nu dormise toată noaptea, Caroline plecă la Paphos după medicamente, lăsându-l pe Jamie în seama Electrei.

La spital, a primit același răspuns ca și la telefon.

– Dar sunt o prietenă foarte apropiată, insistă Caroline, hotărâtă să spargă zidul. Foarte apropiată.

Infirmiera ezită, apoi îi zâmbi cu înțeles și se întoarse însoțită de un medic. Acesta o întâmpină cu politețe: de obicei, nu se dau informații vizitatorilor, dar de vreme ce era logodnica lui…

Nerăbdătoare să afle în ce stare se afla John, Caroline nu obiectă la eticheta care i se puse.

Nu avea răni prea mari, dar se afla în stare de șoc și trebuia să rămână sub observație.

– Pot să-l văd?

Medicul părea că se gândească, iar Caroline, iritată, se întreba dacă i se acorda permisiunea în funcție de felul în care arată. În cazul ăsta, o noapte nedormită nu era în avantajul ei.

– Nu, îmi pare rău, spuse el în cele din urmă. E imposibil. Poate mai pe seară…

– Voi veni negreșit, dădu asigurări Caroline.

Când se întoarse la vilă, îl găsi pe Jamie într-o stare mult mai bună decât cea în care îl lăsase. Stătea în pat și flecărea cu Urs Albastru. Caroline trebui să ducă muncă de convingere pentru a-l scuti pe Urs Albastru de medicamente, deși era și el obligat să stea la pat. Își petrecură vremea jucând puzzle și domino. Din când în când, Jamie ațipea și Caroline profita de aceste momente pentru a coborî și a telefona la spital.

Sora medicală o compătimea pentru că nu i se dădea vie să-și vadă logodnicul. Dar numai temporar, o asigură aceasta. Caroline nu dorea să încerce s-o convingă să-i permită să-l vadă. Tot ce o interesa, era să aibă vești despre el.

La lăsarea serii, auzi în sfârșit pe alee zgomotul mașinii lui Clement. Se duse imediat în camera ei să se schimbe și să se piptene.

Clement îi ieși în întâmpinare cu brațele deschise. Simți însă imediat că gândurile ei erau în altă parte, căci făcu un pas înapoi și-i dădu drumul mâinii.

Caroline remarcă imediat gestul lui și avu o strângere de inimă. « Oare când mă va strânge în brațe, fără să mai fim separați de ceva? »

– Jamie… îngăimă ea. E bolnav.

– Jamie?

Oare ce vedea era aievea? I se părea că fața lui Clement se lumină brusc.

– Da. Și după ce a dus-o pe Electra acasă, John a avut un accident. E la spital, dar nu poate fi vizitat… Izbucni în lacrimi, epuizată, la capătul puterilor. Uitase parcă de Clement șI de felul în care putea reacționa.

Pe chipul lui se putea citi o imensă decepție, dar Caroline nu-l privea.

Avea asupra lui cele două inele, ca o promisiune pentru viitor. Dar în fața lacrimilor ei, își punea tot felul de întrebări. John era în continuare prezent.Foarte prezent.

Cu o voce precipitată, agitată, îi povesti totul, amestecând evenimentele din noaptea în care veghease copilul cu cele din ajun, înainte să vină Electra alergând la căsuța din pădurea de pini.

Nu își dădea seama că el îi punea întrebări din ce în ce mai precise. Dar se simțea răvășită, grăbită. Ceva parcă o

împingea să spună mai multe, în pofida oboselii și a confuziei. Sfârși prin a se revolta:

– Dar ăsta e un adevărat interogatoriu! De parc-ar fi vina mea! Ce vrei să fac?

El îi răspunse plin de furie și asta o lovi din plin, pentru că nu se aștepta la așa ceva din partea lui Clement, atât de calm, de stăpân pe el în orice situație.

– În orice caz, nu trebuia să pleci de lângă un copil bolnav care fusese lăsat în grija ta!

– Jamie se simțea bine când am plecat și nu era singur.

– Dar Electra nu era obligată să rămână pe timpul nopții, spuse el pe un ton glacial.

Continuă să-i pună întrebări și fiecare cuvânt pe care îl rostea venea ca o sentință:

– Ce-ai făcut în tot timpul ăsta?

Caroline îl măsură din creștet până-n tălpi, nevenindu-i să creadă.

– Și mai ai curajul să vorbești de încredere!

Chiar dacă se simțea cuprinsă de mânie, încercă totuși să-l facă să gândească logic, pentru a avea din nou încredere în el. Avea mare nevoie de asta:

– M-am dus să-l rog pe John să refuze postul ăsta.

Dar Clement interpretă altfel replica ei.

– Să înțeleg că ți-e teamă să locuiești aproape de el?

– Clement, te rog, nu vorbi pe tonul ăsta. Vreau să fim împreună. Doar noi doi.

Puse tot sufletul în cuvintele astea și se lipi de el. Clement o strânse în brațe și-și pierdu fața printre buclele ei. Totuși, Caroline simțea că exista ceva anume care îi separa.

– Iartă-mă, Caroline! M-am întors plin de speranță și de promisiuni și credeam că nimic nu putea să mă mai atingă sau să mă mai rănească… Aveam inelele cu mine…, adăugă aproape în șoaptă.

– Inelele… da, evident… au putut călugării să le…

– Le-au binecuvântat.

Au vorbit despre acest subiect fără însuflețire, ca de un lucru banal, și se îndepărtaseră unul de altul, fără să-și dea seama. Ce conversație bizară! Niciodată Caroline nu se simțise atât de pustiită în fața lui Clement.

– Mă duc să-l văd pe Jamie înainte de a pleca la spital.

– Vin cu tine.

– La spital?

– Să-l văd pe micuț. Nu… Clement părea că vorbește cu el însuși. Nu, cineva trebuie să rămână cu el. Electra trebuie să se odihnească.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, se îndreptă spre casă. Trecură prin fața biroului. Vechile ziare nu mai erau acolo.

Jamie, într-o formă de zile mari, îl întâmpină pe Clement cu strigăte de bucurie. Caroline putu să-și dea seama cât de diferită era primirea aceasta de cea pe care i-o făcuse ea mai devreme. Cu un nod în gât, îi privi cum se amuză împreună.

– Poți să pleci, am eu grijă de el.

Probabil că-și dădu seama de asprimea vocii lui, de vreme ce adăugă, mai îmbunat:

– Ai grijă pe drum. Nu sunt camioane pe drumul ăla, dar nu știi niciodată.

Caroline dădu din cap a încuviințare și se apropie să-l îmbrățișeze pe Jamie, apoi pe Clement. Își consideră gesturile stângace și se simți stânjenită datorită prezenței copilului, în mod sigur. Stânjenită și datorită faptului că nu o îmbrățișă și el.

Intervalul de timp în care puteau fi făcute vizite trecuse, dar recepționera se arătă binevoitoare și-i arătă drumul.

John era singur într-o cămăruță. Caroline fu atât de surprinsă să-l vadă așa de deprimat, încât fu cât pe ce să facă un pas înapoi. Oare era în comă?

Deși era șocată, încercă să nu se lase cuprinsă de panică văzându-l atât de livid, cu mâinile lipsite cel puțin aparent de vlagă, cu respirația întretăiată și greoaie. Nu făcu nici o mișcare, nu deschise ochii când îi luă mâna în ale sale, mâna lui care acum stătea lipsită de viață și rece pe cearșaful alb.

În clipa aceea, medicul intră în încăpere și-i făcu semn să iasă.

– Atât pentru astăzi, domnișoară!

– Dar…

– Mâine. E prea fragil acum.

– Mai pot veni?

– Desigur. E chiar de dorit. Pentru amândoi.

Caroline ar fi vrut să-i spună adevărul cu privire la ei doi, dar medicul se despărți de ea, dând ușor din cap în semn de rămas-bun. Se regăsi singură pe imensul culoar alb unde tăcerea era deplină.

Clement nu avu nimic de spus despre starea în care se afla John, după aflarea tuturor detaliilor pe care i le furniză Caroline.. Își urară noapte bună și se despărțiră.

Singură în sfârșit după atâta timp și fericită că se va odihni, Caroline își dădu seama imediat că nu-l rugase pe Clement să-i povestească despre mănăstire, despre călătorie și despre ceremonia aceea la care ținea atât.

Cât de dezamăgit trebuie să fi fost! Plecase atât de vesel, de încrezător… Iar la întoarcere găsise o altă Caroline.

Se ridică din pat cu vioiciune, își puse o rochie pe ea și coborî în vârful picioarelor. Dar totul era cufundat în întuneric și asta-i tăie elanul. Pentru o clipă, vru să-i bată la ușă, dar nu îndrăzni și se întoarse în camera ei, cu capul plecat.

Dacă și-ar fi aruncat privirea pe fereastră, l-ar fi văzut pe Clement cum se plimbă printre rondurile de flori. Dar nu se uită afară.

***

A doua zi, John deschise ochii la intrarea ei în cameră.

– Ce idiot!

– Taci! Nu-ți face griji, John.

– Să nu-mi fac? Nu-mi place să te știu singură cu…

– John, știi ce trebuie să faci: refuză postul care ți-a fost oferit. Pleacă, adăugă după o clipă de ezitare. E mai bine așa.

– Îți dorești asta cu adevărat? Sau ți-e teamă?

Caroline se simți tulburată. Îi era într-adevăr teamă de chipul livid al lui John, de patul ăsta de spital, de ochii aceștia înfierbântați din cauza febrei.

– Crezi că vei putea uita? E imposibil. Iubirea noastră era prea pură.

– Cine a uitat? Cine a plecat?

Cuvintele-i scăpaseră fără să vrea și-i păru rău că se arăta atât de violentă, atât de agresivă. Îi era greu să uite cei șapte ani de așteptare. Șapte ani nu erau de-ajuns?

– Pleacă din Cipru, adăugă ea, evitându-i privirea. Se ridică, dar el o prinse de încheietura mâinii, strângând-o atât de tare încât o duru.

– E imposibil, Caroline, imposibil.

Vru să-l întrebe de ce, dar zgomotul ușii trântite o făcu să întoarcă privirea. Infirmiera îi zâmbi cu un aer dezolat.

– Data viitoare veți putea să stați mai mult…

Caroline nu se simți în stare să-i spună că John nu era decât un prieten, atât și nimic mai mult. Își luase porția de asprime pe ziua aceea.

La întoarcere, drumul i se păru mai frumos și-și regăsi încetul cu încetul liniștea.

Ajunse cu ușurință pe aleea plină de pietriș și mărginită de drobițe, iar casa cea mare i se înfățișă ca un port.

Nu peste mult timp, își va duce zilele aici, alături de Clement. În curând, dacă toate astea nu sunt un vis. Uneori, în Cipru totul părea magic și ireal.

Să fi fost din pricina imenselor fortărețe de piatră în care domnițe și cavaleri s-au războit, au visat, au iubit? Sau din pricina nesfârșitelor păduri albăstrii din Troodhos, cu muntenii ei, venind parcă din alte vremuri? Sau cauza trebuie căutată în templele închinate Afroditei, temple care se întindeau pe o întreagă insulă a iubirii?

– O clipă, te rog.

Vocea lui Clement o scoase din visare, aducând-o la realitate.

Fără să scoată un cuvânt, îl urmă în birou.

Capitolul 6

– Ce s-a întâmplat, Clement?

Îi întoarse spatele, ca să nu-i vadă expresia enigmatică a feței, expresie pe care o avea de fiecare dată când vorbea cu ea.

Caroline încercă stângace să rupă tăcerea.

– John se simțea puțin mai bine… Mi-a vorbit.

– Da, da, o să depășească momentul.

Caroline deveni rigidă, șocată de indiferența lui. Pe John îl păștea în continuare pericolul și era singur pe un pat de spital! Dar Clement continuă pe un ton degajat:

– Am vorbit cu medicul. A fost mai vorbăreț decât cu… logodnica bolnavului.

– A fost o greșeală. Am insistat mult să-l văd pe John și…

– Desigur. I-ai spus că se înșală?

– Ești nedrept. Trebuia să acționez imediat, John era izolat, rănit. Eram singură și…

– L-ai susținut pe acest amărât de John și l-ai asigurat de prezența ta… prietenească.

Tonul ironic și chiar mușcător pe care rostise aceste cuvinte mări disperarea Carolinei. Simțindu-se brusc foarte obosită, nu mai găsi puterea să lupte.

– N-ai nici un pic de încredere în mine. Haide, spune lucrurilor pe nume. Ce vrei de la mine?

– De ce m-ai mințit?

– Hai că asta-i bună!

– Ziarul! Electra mi-a spus că lipsește unul din grămadă. Și asta, cu toate că ai declarat că ești deasupra acestor lucruri.

– Dar n-am…

– Am fost mai întâi furios și dezamăgit de comportarea ta; apoi am înțeles că mă bucuram în continuare de încrederea ta, în ciuda acestei povești urâte. Mulțumesc mult, Caroline.

O luă în brațe și-o strânse la piept.

– Nu-mi venea să cred. E prea frumos, e o dovadă de dragoste extraordinară. Îți mulțumesc pentru că ai acceptat asta.

– Clement, eu…

– Iartă-mă, draga mea. Am fost brutal, foarte neîncrezător, iar tu ai fost atât de răbdătoare! M-am simțit foarte mic pe lângă tine.

Vocea îi era sugrumată de emoție și-și plimba capul prin părul ei. Cu o mișcare bruscă, o strânse și mai puternic în brațe, apoi se îndepărtă de ea și părăsi grăbit încăperea.

Caroline se gândi imediat că trebuie să-i spulbere visul, să alerge după el, să-i spună că se înșală, dar fusese atât de

fermecată de intimitatea care se crease între ei, de vorbele pe care i le spusese la ureche, de felul în care-și aplecase capul asupra ei, încât preferă să nu rupă vraja. Avu astfel certitudinea că-l iubește, că vrea să-și petreacă restul zilelor alături de el.

Dar cu umbra aceasta care apăruse între ei ce să facă? El presupunea că acest secret pe care i-l ascunsese, îl cunoaște și-l acceptă. „Și dacă nu voi putea să-l accept?“ se întrebă ea, brusc neliniștită. Cum pot ierta fară să știu care e greșeala?

Greșeala? Ce greșeală ar fi putut să săvârșească? Cine era cu adevărat?

Pe culoarul spitalului, medicul lui John i se adresă.

– Știți, e o chestiune de moral. Pare că nu vrea să-și revină.

Dar ăsta-i un reproș, își spuse ea, zăpăcită. Regretă amarnic rolul de logodnică involuntară.

John era, într-adevăr posomorât. Nici la intrarea ei nu dădu semne de schimbare

– Îmi pare rău, Caroline, spuse el cu o voce ternă, după un lung moment de tăcere. Nu pot fi la fel de încrezător ca tine.

Caroline evită să-l privească. Toate aceste întrebări se îngrămădeau în mintea ei și se simți și mai agitată.

– John, ai citit acel ziar. Spune-mi adevărul.

Reușise în cele din urmă să-i pună întrebarea. Va afla în sfârșit adevărul. În sfârșit.

Dar John se uita la ea, nevenindu-i să creadă, aproape stânjenit.

– Nu pot să ți-l… Eram sigur că știi… Nu, e greu de spus…

– John, spune-mi-l.

Urmă un lung moment de tăcere. Privind în gol, John nu părea că o mai aude. Caroline insistă în continuare, iar cuvintele ei răsunară puternic în urechile lui.

– John, crezi… povestea asta?

Tăcerea deveni și mai apăsătoare, și mai densă. Nu era oare un răspuns?

– Nu, desigur, zise el în cele din urmă, cu un zâmbet jenat. Dar privirea lui nu părea deloc prietenoasă și părea că stă mereu la pândă.

Ca o bezmetică, reuși să se ridice, îl sărută pe frunte aproape automat.

– Pe mâine. Odihnește-te bine.

– De ce? Pentru cine? zise el, strângând-o de mână.

Ea nu-i răspunse și se grăbi să iasă cât mai repede din cameră.

***

Jamie o întâmpină cu strigăte de bucurie:

– Vor fi prăjituri! Și vin! Și « koulouri »! Iar inelele de logodnă vor fi puse sub un platou de argint!

O luă de mână și pătrunse în vilă alături de ea. În sufragerie, o magnifică față de masă de Lefkara acoperea masa de marmură.

În loc să să simtă veselă și bucuroasă că toate astea au fost făcute în cinstea ei, pentru logodna cu stăpânul casei,

Caroline se simțea sufocată, cu inima strânsă. Mai întâi, trebuia să știe. Da, avea încredere, dar nu-și dorea să aibă o încredere oarbă, iresponsabilă, nesăbuită.

Făcu aproape mașinal câțiva pași, după care intră în micul salon în care reparase ochiul rănit al lui Urs Albastru.

– Asta cauți? se auzi o voce în urma ei.

Se întoarse, surprinsă de tonul brutal pe care fuseseră rostite aceste cuvinte. Clement o privea cu asprime și ținea o foaie de ziar bine împăturită în mână.

– Nu faci bine că lași genul ăsta de lucruri la voia întâmplării. Ai o cameră a ta, nu-i așa?

Năucită de violența vocii sale, îi era aproape cu neputință să-l mai recunoască. Văzându-l așa, cu buzele strânse, cu privirea aspră, i se părea un străin.

– Dar ce s-a întâmplat?

– Chiar mă consideri un idiot! Știu că sunt naiv, dar nici chiar așa! Acesta-i felul tău obișnuit de a împături ziarele, nu?

– Da, așa e. Dar nu înțeleg ce…

– Minciuni! Alte minciuni! Spui că ai încredere, apoi sustragi un ziar pe care pretinzi că nu l-ai văzut niciodată.

– Ți-o spun răspicat: nu m-am atins de acest ziar.

– Când? Când să-mi fi spus asta?

– Am încercat, dar erai prea…

– Prea fericit, spuse el cu amărăciune. Prea încrezător. Și cum îți explici asta? Îi aruncă foaia de ziar în față .

– Habar n-am, dar pot să te asigur că n-am citit-o. Mă crezi?

Caroline își dădea seama că e ros de întrebări, luptându-se să restabilească adevărul.

Privirea îi deveni tăioasă, de un albastru rece și incisiv.

– De vreme ce n-ai « acceptat » încă nimic, așa cum am crezut cu naivitate, vrei să mai știi adevărul? Sau ai încredere?

Ar fi vrut să nu spună nimic și să i se arunce în brațe. Era sigură că-l iubește pe Clement și avea nevoie să-l simtă foarte aproape. Dar trebuia să știe, nu-și mai putea permite să fugă de adevăr mult timp.

Văzând-o că ezită, înțelese și-i puse furios ziarul în mână.

– Haide! Citește! Nu te jena.

Acum, ea era cea acuzată. Desfăcu ziarul aproape rușinată.

Cuvintele îi fugeau din fața ochilor, cuvinte dure o loveau mai rău ca o injurie: « Adus în fața justiției », «ruptură de jurământ », « indemnizație ». Iar apoi, numele inconturnabil: Dority Robbins. Și comentariul final al ziaristului: dată fiind situația financiară confortabilă a domnului Gasc, nu va suferi prea mult de această „eroare“ regretabilă.

Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, nu putu să citească mai mult și părăsi camera de parcă ar fi fost o hoață.

Îndreptându-se spre camera ei, Caroline auzea limpede în urechi cuvintele lui Paul și Bob Burgin pe Insula Vineri și repulsia pe care le-o inspira această afacere « regretabilă ».

Dacă n-ar fi fost acest secret, aceste măști, aceste prefăcătorii, dacă el i-ar fi mărturisit de la început adevărul, poate că n-ar mai fi trebuit să pățească această rușine. Era de

netăgăduit că-l iubea pe Clement, îl iubea suficient de mult încât să șteargă cu buretele această parte a trecutului, așa cum voia să uite de prezența lui John.

Numai că ea și cu John erau foarte tineri în timp ce el și Dority Robbins…

Își aminti de comentariul acru pe care-l făcuse într-o zi despre femeile atrase de bani. Înțelese cât trebuie să fi suferit și cât de importantă era încrederea pentru el.

Dar cât timp a fost împreună cu Dority Robbins? Și care a fost legătura oficială, încât să primească o „indemnizație“ Își aminti că evita pe cât putea orice apariție publică… Numai când era vorba de ea? Sau de la această poveste „regretabilă“? Ori pentru că mai erau și alte fete, alte jurăminte, alte inele promise și niciodată dăruite?…

Caroline se simțea prinsă în capcană, luptându-se din greu să rezolve un puzzle incomplet. Atâtea lucruri ascunse, atâta neîncredere… Se simțea din ce în ce mai dezgustată…

Dar nu trebuia să se lase astfel influențată. În curând, va fi logodnica lui Clement. Fericirea îi aștepta. Electra scosese fața de masă de dantelă pentru logodna lor, iar Jamie…

Coborî scările alergând.

Nu-l văzu imediat. Electra trăsese storurile ca să protejeze extraordinara dantelă de Lefkara. Apoi auzi zgomotul sec al unei cutiuțe care fusese închisă, cutiuța pentru inelele de logodnă…

– E pe scaun.

Îi vorbi pe același ton sec, tranșant, necruțător.

– Ce anume?

– Ziarul. Nu mai ai nevoie de el? Presupun că-i știi conținutul pe de rost.

– Pe de rost? După ce l-am citit o singură dată? Dar ce urmărești?

– Adevărul. Știai bine ce vrei, de vreme ce-ai subliniat anumite… detalii.

– Clement, m-am săturat de jocul ăsta. Hai să spunem lucrurilor pe nume.

– Nu-ți face griji, s-a terminat. Poți să-ți iei inelul.

Vru să se ducă la el, dar se opri brusc, pentru că-i întinsese cutiuța de catifea, iar chipul lui nu fusese niciodată atât de enigmatic.

– Evitând, desigur, să-l pui pe degetul pe care se pune inelul de logodnă. Mie nu-mi mai folosește la nimic. Femeilor le plac fleacurile, nu-i așa?

Caroline fu atât de îngrozită de agresivitatea și amărăciunea lui încât făcu un pas înapoi.

– Nu-l mai vrei? Îți plăcea totuși când alergai în ajutorul meu și o făceai pe doamna îndurătoare.

– Clement? De ce spui toate astea? E oribil!

– Dar adevărat. Te-ai fi arătat șocată să-mi descoperi trecutul neclar, nu-i așa? Zâmbi malițios. Dar la o judecată mai rece, până și cel mai mare scandal devine suportabil dacă tragi din el niște avantaje… substanțiale.

– Ce tot spui acolo?

– Nu spun decât atât: sunt un biet naiv. Îmi închipuiam, prostește, că risc să te pierd, că vei fi înspăimântată. Așteptam tremurând să citești acest ziar. De-aș fi știut!

– Ce? Ce știi acum?

– Asta!

Pe foaia aceea oribilă de ziar arătă cu degetul cum cele câteva rânduri privind situația financiară foarte confortabilă a domnului Gasc erau încercuite cu creion roșu.

– Clement, doar nu crezi așa ceva! Dacă mă iubești…

– Dacă te iubesc? Da, am crezut în iubirea ta. Apoi, ca un prost, am crezut că ai încredere în mine. Tot amânam momentul în care îți voi spune totul, atât eram de fericit. Apoi, am crezut în iertarea ta. Dar tu în ce-ai crezut? În banii mei?

Caroline ripostă în cele din urmă, revoltată de brutalitatea lui.

– Banii tăi murdari! Ce bine mă mai cunoști! Ce apropiat ești de mine!

Nu-i răspunse, tulburat poate de intimitatea pe care o evoca acest reproș. Caroline simți că trebuie să-și adune toată forța și toată voința pentru a depăși acest moment îngrozitor.

– Pe Insula Vineri, banii tăi au contat pentru mine? Aveam habar de ei pe vremea aceea?

Clement își trecu mâna prin păr, iar gestul care de obicei îi întinerea chipul, îl făcu să pară de data asta nespus de obosit.

– Nu știu. Nu mai știu. Ți-ai dat seama probabil că am venituri… Fără să-ți dai seama că era vorba de un jackpot. Un jackpot suficient pentru a mă ierta, zise cu cinism.

Caroline îl privi cu tristețe.

– Dar chiar crezi ce spui!

El tăcu mâlc, evitând s-o privească. Caroline se simți cuprinsă de furie.

– Dar cine te crezi? Tu și banii tăi! Să înțeleg că oamenii care se apropie de tine sunt toți potențiali vampiri? Și Dority Robbins? Presupun că de aceea i-ai cumpărat plecarea?

– Crezi povestea asta?

– La fel de mult pe cât crezi și tu într-a ta!

– Foarte bine . Măcar știm cum stau lucrurile.

– Numai tu știi. Poți să faci inventarul bunurilor tale, al banilor tăi din care nu voi ciunti nimic. De altfel, nu te mai reține: a sosit timpul ca Jamie să se întoarcă acasă.

– Ești oricând binevenită aici.

– Riști prea mult! O să cheltuiești prea mulți bani cu oaspeții!

Caroline fu ea însăși surprinsă de felul în care-și exterioriză mânia și păli. Știa că ajunsese în relația ei cu acest bărbat la un punct în care nu mai exista cale de întoarcere. Dar de ce să-și facă griji? Oare lui îi păsase de ea când o acuzase de atât de multe lucruri?

– Plec, adăugă ea. Îl duc pe Jamie la Kyrenia.

– Și după aceea?

– Mă așteaptă sora mea.

Silvia m-a pus în gardă despre acest fel de joc, cu toate că pentru motive diferite, își zise ea în sinea ei.

Clement ridică din umeri.

– Nimic nu te grăbește. Cred că John are nevoie de tine.

– Câtă bunăvoință!

– E viitorul meu intendent.

– Nu te deranjează asta? spuse ea pe un ton mușcător.

I se părea incredibil că el refuză cu atâta obstinație să vadă absurditatea unei asemenea situații!

– De ce m-ar deranja? Nu a existat nici o problemă între noi, spuse el pe un ton degajat, ca și cum ar fi fost o evidență. Ba mai mult, am acordat mult timp formării lui.

– Iar timpul înseamnă bani, bineînțeles!

– Tu ai spus-o, ripostă el, luîndu-și rămas-bun.

Se înserase deja, iar încăperea fu cuprinsă de întuneric. Dintr-o dată, Caroline văzu sfeșnicele de argint pe care Electra le scosese pentru ocazie. Nu va înțelege niciodată ce s-a întâmplat… Nici Jamie…

Vocea lui Clement se auzi de undeva de departe.

– Uite! Ia-ți inelul de logodnă.

– Păstrează-l, Clement. Păstrează-l pentru următoarea, sau pentru cea care va veni după ea. Păstrează-l pentru cea care se va căsători cu tine numai din dragoste.

Caroline nu putu să rostească aceste cuvinte decât cu amărăciune.

– Dar cu inelele de logodnă ce faci? Le vei păstra?

– Nu știu. Poate le vrei să veghezi asupra lui John.

– Nu am nevoie de așa ceva, mulțumesc.

Se așeză într-un colț fără să răspundă. Înțelese că dacă va părăsi această cameră, va ieși pentru totdeauna din viața ei. Era o nebunie, ceva de necrezut, ceva imposibil.

Un ultim efort, o ultimă încercare pentru a-l ajuta să vadă clar…

Dar la ce bun să încerci să convingi un bărbat încredințat că nu râvnește decât la banii lui? Trebuia să nu mai fie atât de orgolios că e bogat, că are atât de multe bunuri…

Ea, slavă Domnului, nu făcea parte din bunurile lui! Ținea prea mult la bunurile lui ca să-și dea seama că l-ar fi iubit oricum, chiar dacă ar fi fost sărac lipit pământului.

Ca să iasă, era nevoită să treacă prin fața lui. Oare mintea îi juca feste? I se păru pentru o clipă că a făcut un pas spre ea. Își aruncă privirea asupra orologiului de lemn din susul scării. Nu trecuseră decât zece minute de când coborâse plină de speranță. Zece minute au fost suficiente pentru ca un vis să fie spulberat, pentru ca totul să se sfârșească.

Cu gesturi mașinale începu să-și facă valiza.

Jamie protestă împotriva acestei plecări precipitate, dar în zadar.

– În seara asta vei primi o prăjitură de la Electra, îi promise Caroline.

Plecară a doua zi, deoarece voia să treacă pe la spital.

Cu mult calm, îi ceru lui Clement permisiunea să se ducă la spital. Văzu că-și stăpânește cu greutate mânia, supărat că se comportă ca o străină. Îi răspunse totuși pe același ton, rece și detașat.

Jamie ar fi vrut să-i ceară ajutorul lui Clement.

– Trebuie să plec, nu-i așa?

– Da, viteazule. Vei vedea că vei foarte mulțumit. Nicăieri nu-i mai bine ca acasă.

– Dar trebuia să mă duci la Stavros, cu tanti Caroline, ca să văd mufli.

– Mufloni. Altă dată, poate. Trebuie să plec în Anglia. Cu afaceri.

Caroline înțelese că acest răspuns îi era de fapt adresat ei.

– Bine, spuse Jamie, căruia-i plăcea să i se explice de ce unele lucruri se făceau, iar altele nu. Acum pot să mănânc din tort?

– Desigur.

– Și să suflu în lumânări?

– Nu știu dacă vor fi lumânări.

– De ce nu vor fi? Nu se dau inele?

– Jamie, interveni Caroline, vino cu mine să-ți faci valiza.

– Iar eu cred că persoanele mari se răzgândesc adeseori!

Nu prea aveai ce să spui în fața unei asemenea replici.

***

– Nu, nu pui ursulețul cel nou în valiză.

Jamie începea să se agite. Sau poate că era vorba despre propria ei agitație. Făcu o încercare de împăcare:

– De ce nu? Nu i-l mai dăruiești Cynthiei?

– Îl voi ține cu mine, iar Urs Albastru va sta în geamantan.

– O, dar pe cine vrei să păcălești??

– Nu, nu așa, trebuie să-l împachetezi în ziarul lui.

-O, dragule, e același lucru, protestă Caroline, ajunsă la capătul puterilor.

– Nu, vrea ziarul lui, care are o poveste a lui Mickey. Am subliniat titlul cu roșu în mod expres.

Caroline îl privi pe micuț, frapată de coincidență. Vechiul ziar. Bine împăturit. Subliniat cu roșu. Copii apasă tare cu creionul. Dunga o fi trecut dincolo de hârtie…

Străfulgerată parcă de o idee, vru să fugă, să ajungă la parter, să se arunce în brațele lui Clement și să râdă cu el de toată această poveste atât de ridicolă, atât de nebună, atât de prostească.

Dar își aminti de chipul lui Clement, de vocea lui aspră. Răul era făcut. Credea că o interesează numai banii. Otrava era acolo și nu va dispărea așa de ușor.

Așadar, în casă existau două exemplare, se gândi ea, pentru că voia să afle totul. Foaia de ziar a lui Jamie pe care Paul a vrut probabil s-o ascundă și exemplarul care fusese luat din teancul din birou… Clement se gândise imediat că ea făcuse asta. Și că nu o interesau decât banii lui. Fără să-și pună alte întrebări.

Își făcu geamantanul cu chiu cu vai, promițându-i lui Jamie o carte în schimbul vechiului ziar și coborî să-l caute pe Clement. Nu voia decât să împrumute mașina ca să-și ia rămas-bun de la John.

– Să-ți iei rămas-bun? Mă surprinzi… Dar mașina e a ta, adăugă el pentru că tăcea.

– Îți cer să mi-o împrumuți în seara asta.

– Dar mașina e a ta, ți-o repet.

Exasperată de faptul că generozitatea lui se potrivea contextului ca nuca-n perete, explodă. La urma urmei, cu atât mai rău dacă era rănit.

– Chiar nu te poți împiedica să faci paradă de banii pe care-i ai!

Primi lovitura din plin și răspunse pe un ton rece:

– Poți s-o folosești atâta timp cât ai nevoie. E mai bine așa?

– Nu voi mai avea nevoie, mulțumesc.

– Și cu micuț ce faci? La Kyrenia nu se ajunge ușor.

– Fie, fu ea de acord, după ce se gândi ceva timp. Am să ți-o înapoiez imediat după aceea.

– Ți-am spus că…

Pesemne că văzu hotărârea de pe chipul femeii, de vreme ce ridică din umeri, nemaiducându-și fraza până la capăt.

Aruncă o privire în camera lui Jamie, înainte de a pleca. Dormea foarte liniștit, ținându-și cele două mâini pe cearșaful alb, avea obrajii roșii, poate datorită a ceea ce visa. I se puse un nod în gât. Când își va vedea copilul ei dormind liniștit? Copilul ei, nu al altcuiva. Numai dacă ar avea un copil de la Clement, ar fi așa de fericită. Închise ușa în grabă. Nu va plânge în seara asta.

Acum, avea liber acces în spital. Când ajunse pe culoar, infirmiera veni la ea și îi spuse că medicul vrea să-i vorbească. Cu inima bătând, Caroline o urmă.

– Sunt foarte supărat, domnișoară, foarte supărat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea alrmată. Starea lui s-a înrăutățit?

– Nu, nu… Dar nici nu s-a îmbunătățit. Aparent, nici un organ nu I-a fost atins, dar nu e în stare să iasă din starea în care se află.. Nu poate nici măcar să se ridice.

– Dar dumneavoastră știți exact ce are, protestă Caroline, iritată.

Simțea că iar i s-a întins o capcană, o capcană invizibilă.

– Da și nu… se întâmplă adesea… când pacientul are prea multe griji… prea multe neliniști.

Aici voia să ajungă, își spuse Caroline în sinea ei, nesimțindu-se deloc în apele ei.

– Sunteți logodnica lui, continuă el.

– Nu.

Surprins, se uită cu atenție la ea. Cu toate acestea, nu-și schimbă ideea.

– Oricum, se gândește la dumneavoastră. Și numai dumneavoastră puteți să-l scoateți din starea în care se află.

– Dar nu am intenția să…

– Nu mă privește, domnișoară, dar vă previn că viața lui poate fi în joc.

Uimită, speriată, Caroline nu răspunse imediat.

– Nu pot să vă spun mai multe. Duceți-vă să-l vedeți și… redați-i încrederea. Redați-i gustul de a trăi.

„Ciprioții sunt într-adevăr foarte romantici, își spuse în sinea ei, ajungând din nou pe coridor. Insula Iubirii, da, dar…“

Când îl văzu pe John, avertismentul medicului deveni o realitate neliniștitoare.

– Am venit să-mi iau rămas-bun, John, plec mâine.

Deschise ochii imediat. Exprimau o durere profundă, dar și… așteptare.

– Pleci?

– Da.

– Nu pleci cu…?

– Numai cu Jamie.

– Asta înseamnă că…?

– S-a terminat.

– Ai citit articolul?

– Da. Dar nu asta a contat. Relația noastră nu putea să meargă, asta-i tot.

– Vai, vai!

John se ridică în capul oaselor, dintr-o dată înviorat.

– Nu-mi spui lucruri noi. Când mi-ai cerut părerea despre acel articol…

– Am înțeles ce-ai vrut să-mi spui. Dar n-are legătură cu despărțirea. Am hotărât că nu mai avea rost să continuăm relația.

– Unde ai găsit ziarul? Nu cred că l-am lăsat la vedere.

– Deci tu l-ai luat din birou!

Descoperirea nu schimba cu nimic datele problemei, iar Caroline nu se simți deloc tulburată.

– Clement te așteaptă în continuare, adăugă pe un ton neutru.

– Și eu de-abia aștept să mă întorc acolo. Vreau postul acela.

– Îl duc pe Jamie acasă, mă văd cu Silvia și mă întorc. La mine acasă, anunță ea.

– Nu, Caroline. Peste câteva zile…

Știa unde bătea. Preferă să-l oprească pe loc.

– Nu, John, e imposibil.

Nu mai insistă, dar ochii îi străluceau. Pentru prima dată de la accident.

Caroline se ridică, ezită un moment.

– Pe curând, spuse sigur pe el și cu zâmbetul pe buze.

– Nu, îți spun adio, John.

– Știi foarte bine că vei reveni, Nu poți face altfel.

Când se întâlni cu medicul în hol, înțelese că-l vizitase pe John. Strălucea de mulțumire:

– Vedeți bine că-l puteți ajuta! E deja un alt om. Și mâine… și în zilele următoare…

Își frecă mâinile cu mulțumire.

Mâine, se gândi Caroline, nu voi mai fi aici. Nici în zilele următoare.

Capitolul 7

A doua zi dimineață, de îndată ce putu să-l desprindă pe Jamie de idolul lui, căci Jamie îl adora pe Clement, mătușa și nepotul plecară la drum.

– Vei fi aici când mă voi întoarce? întrebă micuțul.

– Plec și eu. În Anglia. Nu știu încă pentru cât timp.

– Când mătușa Caroline se va întoarce, va putea să-mi scrie și să-mi dea vești despre tine.

– Mai vedem noi, îi răspunse Clement.

Își luară rămas-bun de la Electra, foarte emoționați. Ea i-a însoțit, făcându-le cu mâna până au plecat.

Caroline nu întoarse capul, evitând să privească frumoasa casă albă cu balcoanele ei din fier forjat. I-a făcut întotdeauna impresia unei corăbii albe pe pânza albastră a cerului.

Micuța mașină decapotabilă mergea de-a lungul coastei. La Erimi, Caroline o luă pe o străduță pitorească al cărei punct final era Troodhos. O să fie mai amuzant pentru

Jamie. În pofida faptului că Electra le dăduse provizii de drum, poposiră totuși la o cafenea dintr-un sat: Jamie era înnebunit după măsuțele așezate la umbra arborilor de piper, după prăjiturile cu migdale și după ceaiul cald și îndulcit.

Peste tot, erau primiți cu brațele deschise.. Peste tot, sătenii zăboveau în preajma tinerei cu părul roșcat și a băiețelului bălai.

Mașina asaltă cu vitejie pantele abrupte ale Troodhos-ului. Nu peste mult timp, Kakopetria, care părea desprinsă dintr-o vedere trimisă din Elveția, le oferi mierea și brânza de munte. Când ajunseră în ținuturi cunoscute, Jamie îi arătă mătușii Caroline locurile pe unde venise să se plimbe cu părinții săi.

– Trebuie să-mi arăți drumul, Jamie. N-am stat decât două zile la Kyrenia și… nu conduceam eu, ci Clement.

Caroline simțea cum se sufocă. Cât timp trebuia să mai treacă până când simpla rostire a acestui nume să n-o mai tulbure?

– La numărul douăzeci și cinci, Strada Teilor, spuse Jamie cu febrilitate. Și ține până la castelul zânelor.

– Sfântul Ilarion, vrei să spui?

– Evident, spuse Jamie căruia numele acesta i se părea prea dificil. Putem merge la Copacul Trândăvelii?

– Asta ar însemna să facem un ocol prea mare.

– Deloc. E pe drumul care duce spre clinică. Tata spune că dacă te așezi sub Copacul Trândăvelii, nu mai ai chef să lucrezi.

– Da, așa spune legenda. Și numai cei bătrâni trebuie să se ducă.

– Așa zice și tata, adăugă el cu mândrie.

– Bine, să mergem să vedem acest copac, spuse Caroline, fericită să-l vadă atât de mândru.

Se așezară deci sub Copacul Trândăvelii, respirând parfumul portocalilor de Kyrenia. Nu era adevăratul Copac al Trândăvelii, și muntenii aceia cu veste pe ei și încălțați cu cizme… ca acela, mai tânăr, care venise în vila albă din Paphos într-o seară de vară nu se mai vedeau…

Strigătul lui Jamie o scoase din nostalgia care pusese stăpânire pe ea.

– Privește! Mama și cu tata au trecut cu mașina pe aici! Cynthia va sosi în mod sigur.

– Ce tot spui acolo? Asta-i imposibil, e prea devreme.

– Poate că nu-i mai e somn?

Jamie insista să meargă la clinica Bellapais, dar Caroline nu cedă.

Vila cu balcoane înflorite, cu terase umbrite de viță-de-vie dădea spre marea care avea atunci nuanțe de mov.

– Câteodată, se poate zări chiar și malul turcesc, spuse cu mândrie Jamie.

Chiar dacă Jamie avea o imaginație debordantă, de data asta nu se înșelase: părinții săi nu erau acolo. Nici Krysanthe nu răspunse.

– Ți-am spus eu. Ne întoarcem la Clement, nu?

– Nicidecum. Mergem mai întâi să-i vedem pe părinții tăi. Nu ți-e dor de ei?

– Ba da, însă acum sunt ocupați cu Cynthia.

– Vedem noi, răspunse Caroline agasată.

Îl împinse în mașină și se pregătea să pornească, dar o altă mașină se opri în spate.

Jamie sărise deja din mașină și se îndrepta alergând spre tatăl lui.

„Susan unde-o fi?“ se întrebă cu îngrijorare Caroline.

– A venit Cynthia? E aici?

– Nu încă, fiule. Ascultă, vrei să te duci la băcănie s-o cauți pe Krysanthe? Cumpără glazură cu migdale. O să-ți dea și ție.

Din ce în ce mai neliniștită, Caroline îl urmă pe tatăl lui Jamie în casă.

– Chiar voiam să vin să vă văd la Paphos, dar mi-ai luat-o înainte.

– Da, ca să-l aduc pe Jamie.

– Tocmai despre asta vroiam să-ți vorbesc. Am vești proaste: Susan trebuie să rămână la pat până la naștere.

– Îmi pare foarte rău, spuse Caroline, plină de compasiune.

– De fapt, lucrurile ar putea fi mult mai grave decât ne așteptam. Dar Susan are mult curaj și încredere, medicii sunt optimiști, iar grație ajutorului tău... Susan nu va avea de ce să-și facă griji în privința lui Jamie.

– Mă bucur dacă am putut să vă fiu de ajutor.

– Fiindcă tot veni vorba, ne-ai face un imens serviciu, dacă ai putea să mai fii mătușa Caroline încă o perioadă de timp…

– Ai vrea să-l mai țin pe Jamie cu mine, dacă înțeleg bine. Îmi pare rău, dar e imposibil. Nu mă mai întorc la Paphos. Mă duc s-o văd pe Silvia, apoi mă întorc acasă.

– Dar Silvia va dori cu siguranță să mai stai pe la ea. N-am nici o îndoială că Jamie n-o va deranja. Știu că n-am nici un drept să te oblig la așa ceva, dar Jamie e o figură, e puțin dificil, după cum ai putut constata. Dacă-l știm în grija ta, suntem liniștiți. Ești singura persoană adultă a cărei autoritate o acceptă. În plus, e fericit când e cu tine.

– Da, știu, dar Jamie are nevoie de părinții lui. E foarte sensibil, foarte vulnerabil, iar ce se întâmplă îl va marca profund.

– Suntem mai mult decât conștienți de asta. Știi, Susan și Jamie sunt făcuți din același aluat. De aceea, ajung adesea să se ciocnească. Jamie are o personalitate foarte puternică șI are cu adevărat nevoie de un frățior sau de o surioară. Cynthia sau Charles, trebuie ca acest copil să se nască… Abia atunci vom fi cu adevărat o familie.

– Desigur. Dar trebuie să plec din Cipru. Timpul meu e limitat. Trebuie să mă întorc și să-mi găsesc ceva de lucru.

– Dar asta e soluția! Exclamă Rod. Ai ceva de lucru.

– Jamie?

– De ce nu?

– Pentru că asta m-ar obliga să rămân în Cipru.

– Nu-i un blestem! spuse el râzând și pe jumătate ușurat.

Caroline nu se gândea la frumusețile insulei, ci la Clement. La urma urmei , dacă el pleca în Anglia, n-avea de ce să nu rămână. Va fi sigură că nu-l va întâlni…

Rod profită de tăcerea ei și spuse:

– Susan va renunța la dorința de a mai avea un copil, dacă lucrurile ies prost și de data asta. Știu că-ți cerem mult. Jamie nu-i tocmai un copil cuminte și uneori e foarte greu s-o scoți la capăt cu el: poate fi foarte încăpățânat. Dar, în egală măsură poate fi și foarte lipicios.

– Da, așa e. Din fericire, ne înțelegem foarte bine. Dar nu asta-i problema. Nimic nu-i sigur pentru mine în Cipru: nu am pe cine să mă mai bazez. Nu mai sunt legată de nimic și… de nimeni, rosti ea cu greutate și cu ochii plecați.

Se uită la ea lung. Înțelegea.

– Două luni. Numai două luni. Și dacă ești de acord, nu vei mai avea nici o grijă în ceea ce privește banii. Ajută-ne. Ajută-ne să devenim o adevărată familie. Ești singura care poate să facă asta.

Își zâmbiră cu stânjeneală, dar dornici amândoi să facă bine. Caroline nu putu rezista. Iată de unde venea zâmbetul micuțului, își spuse ea, privind zâmbetul mucalit al tatălui.

– Bine, spuse ea cu un suspin. Mă predau.

Jamie intră alergând. Ținea în mână o pungă cu dulciuri.

– Gata! Plecăm, mătușă Caroline?

Caroline și Rod se priviră.

– Vezi? Asta-i problema. Dar când va fi fratele cel mare… se va simți responsabil…

– Mergem la Silvia, spuse Caroline. Îți place?

– Nu, nu chiar. Dar n-are importanță. Plecăm, nu?

– Până și cel mai tolerant părinte s-ar simți rănit în orgoliul lui în fața unei astfel de replici, spuse Rod, puțin

înciudat. Nu, fiule. Caroline a condus prea mult astăzi. Veți rămâne peste noapte aici. Vei putea astfel să-ți vezi și mama.

– Plecăm?

Izbucniră în râs.

– Își iubește mama, sau nu-i place să stea locului? Nu mai știu.

– Nu încerca să afli, răspunse Caroline. Răspunsul va veni de la sine.

– Numai dacă ne ajuți și tu!

Orice ezitare a Carolinei se risipi când o văzu pe Susan la clinică.

– E o sarcină foarte grea pentru tine, Caroline, dar ne dorim atât de mult acest copil, încât trebuie să se nască.

– Da, Rod mi-a explicat. Voiam să plec din Cipru cât mai repede, dar…

Îi zâmbi lui Susan cu o expresie nostalgică și liniștitoare deopotrivă. Le promisese că-i va ajuta și nu se va răzgândi.

Susan îi strânse mâna în tăcere. Înțelegea. Și ea.

Jamie își luă cuminte rămas-bun, dar Caroline văzu că-și ținea mâinile strânse.

– Străduiește-te pentru Cynthia, spuse el în loc de rămas-bun.

« Își dorește un frățior sau o surioară, se gândi Caroline, emoționată. Contează foarte mult pentru el. »

Se simți ușurată, fericită că-i putea ajuta într-adevăr. Plecarea în Anglia nu mai era o prioritate. Cu atât mai mult cu cât era și Clement acolo. Nu mai risca să-l întâlnească. Nu trebuia să se întâmple.

Și apoi, Silvia o să fie atât de bucuroasă s-o primească! Erau foarte apropiate și le părea rău că nu se pot vedea mai des.

A doua zi dimineață, se trezi mai bine dispusă decât în ajun. Rod era și el mulțumit că totul se aranjase atât de bine.

– Mă duc la Atena să rezolv niște probleme care așteaptă de prea mult timp. Sunt liniștit: Susan e pe mâini bune, iar Jamie e mereu vesel în prezența ta. Krysanthe trebuie să-și ia concediu, deci, totul merge strună.

– Dar casa?

– Trebuie zugrăvită. Operația se va petrece în absența noastră a tuturor.

Zăbovi mult timp în fața ușii de la mașină, făcându-le cu mâna în semn de rămas-bun.

Ca să ajungă la Nicosia, apoi la Limassol, Caroline o luă iar pe drumurile mici, poposind în sate care aveau case văruite în alb și albastru. Trebui să-i spună lui Jamie că nu toți copacii care străjuiau terasele erau Copaci ai Trândăvelii. Văzând că așa stau lucrurile, Jamie le dădu el însuși nume celor de care se simțea în mod special atras: Copacul Limonadei, Copacul Râsetelor. La auzul acestui ultim nume, Caroline simți cum inima i se strânge, gândindu-se la Insula Vineri, la Vinerea Râsetelor. Toate acestea erau de domeniul trecutului.

Din când în când, băiețelul mai ațipea în mașină, iar Caroline profită de asta și nu mai făcu popasuri. În consecință, ajunseră la Limassol după-amiaza.

Caroline nu știa cum arată casa Silviei și a lui Paul: când a sosit de la Londra, s-a dus direct pe Insula Vineri.

Găsiră fără dificultate drumul spre Olimp. Jamie se trezise de mult și nu mai avea astâmpăr, foarte entuziasmat de felul în care erau decorate drumurile cu ocazia culesului strugurilor. Imensul podgorean din carton așezat în Grădina Municipală îl mai potoli.

– Când Silvia va deschide ușa, propuse Caroline în timp ce frâna în fața casei, vom striga: « Surpriză! »

Asta-i plăcu foarte mult lui Jamie care traversă în goană aleea mărginită de hibiscuși de un roșu aprins.

Dar la ușă nu răspunse nimeni. Nici măcar Electra sau Krysanthe cu baticul pe cap și cu rochie din stofă neagră.

– Au ieșit.

Jamie nu era deloc dezamăgit.

– Da, așa e, spuse Caroline, mult mai îngrijorată. După drumul ăsta lung, dorea mai presus de orice să se instaleze.

Încercară să intre pe ușa din spate, dar fără succes. Caroline avu neplăcuta impresie că vila fusese închisă pentru mult timp, nu numai pentru o după-amiază. Colegii Silviei întâlniți pe Insula Vineri puteau să-i dea mai multe informații. Dar unde locuiau? Cum să ia legătura cu ei?

Până la urmă, se adresă vecinilor. Din fericire, Jamie știa puțină greacă și așa aflară că Silvia se afla la Ktima, vechiul nume al orașului Paphos. Da, Silvia îi promisese c-o va vizita. Dar de ce n-o anunțase?

Jamie era încântat.

– Gata? Plecăm?

În pofida dorinței de a-și vedea sora, Caroline s-ar fi lipsit bucuroasă de această încercare suplimentară. Pe lângă oboseala acumulată după atâtea ore de șofat, mai era și neliniștea din ce în ce mai mare pe care o resimțea numai gândindu-se la o eventuală confruntare cu Clement. Dar cu puțin noroc, el va fi plecat deja…

Porniră din nou la drum. Caroline se simțea ușurată de fiecare dată când trecea prin locuri cunoscute: Castelul lui Richard, Templul lui Apolo, cel al Afroditei unde apăruse iubirea pe pământ și unde Clement îi promisese c-o va duce într-o noapte cu lună plină…

Kilometri întregi de drum fuseseră lăsați în urmă. Prinsă în discuția veselă cu Jamie, Caroline nu mai era atât de tensionată. Clement plecase în mod cert din Paphos. Electra o găzduise negreșit pe Silvia și pe copii în așteptarea unei vești de la Caroline.

Vila cea albă nu-i mai evoca o corabie pe fond albastru, ci o mare pată de alb în noapte.

– Silvia se culcă devreme, spuse Jamie mirat, de vreme ce nimeni nu apăru la sunetele repetate ale claxonului mașinii.

Caroline avu un moment de panică. Să se fi înșelat vecina Silviei? Sau poate că Jamie nu înțelesese bine? Silvia plecată, Clement la fel, Electra poate că era în concediu, ca și Krysanthe! Ce să facă?

Dintr-o dată, Jamie se îndreptă alergând spre casă:

– Clement! Clement!

Se aruncă în brațele lui, dar Clement o privea pe Caroline.

– Am… am venit, îngăimă ea, s-o văd pe Silvia.

– A plecat.

– Nu înțeleg…

I se părea că totul e încețoșat și numai prezența lui Clement era dureros de reală, de vie.

– De ce n-a așteptat?

– Nu mai avea timp.

Caroline repetă cuvintele, nevenindu-i să creadă. De ce atâta grabă?

– Cred că-ți explică în scrisoare. I-am promis că ți-o dau.

– Unde e?

Se simți ușurată când acesta-i spuse c-o are la el.

În câteva rânduri scrise în grabă, Silvia își exprima regretul că n-a putut să-și întâlnească sora. Venise la Paphos în mare grabă și fără s-o anunțe. Paul era trimis în Gibraltar în interes de serviciu. S-a ivit o ocazie să plece și au profitat de ea. De aceea, plecarea a fost atât de precipitată.

« După Cipru, îl așteaptă Spania », îi scria ea.

Caroline își imagina cât de bucuroasă trebuie să fi fost sora ei când scria aceste rânduri. N-avea de unde să știe că…

– Nu i-ai spus că pleci și tu? întrebă ea sec.

– Era prea grăbită, de-abia dacă am adus vorba.

– Atunci, trăiește cu impresia că…

Vocea îi pieri.

– Habar n-am, spuse Clement pe un ton neutru. N-avea un minut de pierdut…

– Sunt într-o mare încurcătură. Tocmai mă duceam la ea.

– Dar ești liberă, îi aminti el.

– Nu, nu sunt.

În câteva vorbe, îi explică situația.

– Dacă așa stau lucrurile, ești binevenită aici. Nu, n-are de ce să-ți fie teamă, se grăbi să adauge, văzând-o cum dă înapoi, plec și eu. Vila va fi goală.

– Nu pot locui aici.

– Mai e, bineînțeles, și casa intendentului… mai potrivită, poate, dacă…

Urmară câteva momente de tăcere elocventă.

Chiar atunci interveni Jamie și-i scoase din încurcătură.

– Eu prefer casa cea mare. Clement are cărți în birou.

– Nu, e imposibil, spuse Caroline cu fermitate. Vom închiria o vilă pentru noi.

– E o idee, aprobă Clement.

Era pentru prima dată când îl văzu că aprobă ceva.

– Dar ai nevoie de timp pentru a găsi una. Din această clipă, casa mea îți e deschisă.

– Spune da, mătușă Caroline, spune da, o rugă Jamie, trăgând-o de mână.

Caroline aruncă o privire afară. Era întuneric beznă. Unde să se ducă la această oră, cu un copil ca Jamie? Dar de mâine dimineață…

A doua zi dimineață, Clement părăsise vila.

Electra bătu la ușa căsuței, Caroline refuzând să rămână peste noapte în vilă. Alături de un platou cu mâncare pentru micul dejun, aducea și o scrisoare de la Clement.

« Ești aici acasă. Electra te va ajuta cât vei avea nevoie!

Simte-te ca acasă. », adăuga el. Această ultimă propoziție fusese subliniată.

« Ca acasă! Pentru asta, trebuie să vrea și inima, își spuse în sinea ei, cu un nod în gât. Nu mă voi simți ca acasă. Nu fără Clement. »

Puse scrisoarea pe masă și se duse la fereastră. La est, portocaliul strălucitor al răsăritului de soare fusese înghițit de cerul plumburiu. Albastrul acela intens al cerului de vară dispăruse. Ploile de toamnă își vor face apariția în curând.

Nu, nu se va simți ca acasă, niciodată, știa foarte bine asta. Nu fără Clement.

Capitolul 8

În șapte ani, un vis de fată devenise realitatea a cărei dură ucenicie o făcuse Caroline. Dar, după alți șapte ani, se gândi ea, neliniștită, care va fi realitatea mea?

Pentru moment, realitatea o trăgea de mânecă, obligând-o să facă față:

– Ieșim, mătușă Caroline?

Neobosit, Jamie avea nevoie de atenția ei constantă.

Cerul deveni din nou albastru, iar ei o luară pe jos prin podgorii și prin plantațiile de măslini în direcția Paphosului.

La colțul unei străzi, un « psomi », vânzător ambulant, se ținea după măgarul lui împovărat cu fel de fel de lucruri: cu pâine și cu fursecuri de toate felurile, cu pungi de alune, de migdale sau cu glazură și cu multe alte bunătăți, foarte apreciate de copii. Înainte ca Jamie și Caroline să dea ochii cu el, fu primit cu zeci de strigăte vesele: copiii ieșiseră de la școală.

– Ai fost vreodată la școală până acum? întrebă Caroline, văzând cum îi strălucesc ochii micuțului.

În definitiv, vor petrece două luni împreună, iar Jamie va avea nevoie de copii de vârsta lui cu care să se joace. Dădu din cap în semn că nu.

– Ți-ar plăcea să mergi?

– Nu știu, dar prietenul meu crede că da.

– Nu cred că ursii…

– Nu-i nici o problemă, poate să stea acasă, spuse Jamie cu vioiciune.

Directoarea acceptă să primească un Jamie plin de energie. În timpul vizitei prin clădire, Jamie vru aproape imediat să se joace cu ceilalți copii, după ce i-l încredință pe Urs Albastru fără nici o remușcare.

Înțelese că Urs Albastru nu va mai tovarășul de joacă favorit al lui Jamie: creștea și descoperea lumea cu bucurie.

Fără să-și dea seama, Caroline mângâie și începu să se joace cu umărul ursulețului, iar când își dădu seama de gestul ei, începu să râdă.

Încă mai zâmbea în timp ce se întorcea acasă, fericită că se simte atât de ușoară, pentru prima dată după foarte mult timp. Progamul lui Jamie la școală se termina după-amiază și Caroline profita de aceste clipe libere. Dar când păși pe aleea din fața casei, avu o strângere de inimă: o mașină era parcată în fața ușii.

Clement? Să se fi răzgândit? Dar nu era mașina lui.

Când se apropie, ușa de la mașină se deschise și un bărbat se îndreptă spre ea.

Medicul spitalului, căci despre el era vorba, o salută politicos.

– Am aflat că v-ați întors și am venit imediat.

– John, mă rog, domnul Percey se simte mai rău?

– Nu, domnișoară, nu vă neliniștiți, cel puțin nu pentru asta. E sănătos trupește, dar… sufletește, n-a făcut nici un progres.

– Mi-ați mai spus asta.

Toată bucuria care i se putea citi pe față puțin mai devreme se risipi. Caroline îl privi pe medic în ochi, gata să-l înfrunte, fără să se mai prefacă.

– Ați făcut rău că ați plecat, spuse el, aproape sever. Nu l-ați ajutat prea mult.

– A trebuit să plec.

– Faceți cum credeți de cuviință, evident. Dar aflați că acest tânăr va trebui să părăsească în curând spitalul. Avem mulți pacienți la urgențe și…

– Înțeleg. Am să vin nu peste mult timp să-l văd.

După ce plecă medicul, Caroline se simți foarte tulburată. Oare John era atât de marcat de această despărțire? Dacă era așa, cum putea să-l ajute? Cum să-l ajute, fără să joace rolul „logodnicei"?

Trebuia să clarifice unele lucruri. Până când Jamie ieșea de la școală, avea timpul necesar să se ducă la spital.

Așezat într-un fotoliu în fața ferestrei, John o primi cu zâmbetul pe buze.

– Știam eu! E ceva mai puternic decât tine!

Îi vorbea pe un ton amical și Caroline, amuzată, se destinse și zâmbi la rândul ei, avertizându-l totodată că se întorsese la Paphos pentru Jamie, nu pentru John Percey.

– Tot mai trebuie să ai grijă de puștiul ăla?

– Da, am grijă de el, pentru că părinții lui vor o adevărată familie.

Caroline tăcu brusc. Ce proastă era că adusese în discuție un astfel de subiect!

– Familia noastră, spuse el prompt. E altceva. Doar nu vei rămâne mătușa Caroline pe vecie! Și dacă tot a ieșit Clement din viața ta…

– Nu-i atât de sigur!

În deznădejdea care pusese stăpânire pe ea, cuvintele acestea îi scăpaseră aproape fără voie.

– O, ba da. Și tu știi bine asta. Ești tânără, ești frumoasă, de ce să ți-o faci cu mâna ta? Trăiește! Eu... vreau să-mi duc viața… alături de tine.

– Atunci… de ce mai stai aici? L-ai păcălit pe medic.

– Nu întru totul. Afirm cu toată tăria și cât se poate de onest că, dacă nu te căsătorești cu mine, voi muri.

– John! E ridicol!

– Sunt foarte serios. Când m-ai părăsit, acum șapte ani…

– Dar tu ai fost cel care a plecat!

Continuă ca și cum nici n-ar fi auzit-o pe Caroline:

– Am trecut prin țări cu obiceiuri foarte ciudate și am aflat multe lucruri ciudate: să ucizi, să mori,e același lucru dacă știi cum s-o faci.

– Nu ești deloc amuzant, John!

– Nu, haide să fim serioși: știi că mă dau afară?

– Unde te vei duce?

– Să-mi iau în primire postul, evident. Ai uitat? Sunt intendentul domnului Clement. Mi-a dat și un avans.

Caroline nu întârzie să plece, pentru că Jamie trebuia să iasă de la școală.

– Va mai sta mult țâncul ăsta aici?

– Rămâne cu mine, spuse ea pe un ton sec, n-are cum să te deranjeze.

– Când voi ieși…

– Voi fi găsit deja o vilă pentru Jamie și pentru mine.

– Când voi ieși, o să mă pun bine cu el, spuse John, zâmbind șăgalnic. O voi face pentru tine.

– Câtă silință!

John se aplecă, dorind s-o prindă de mână.

– Întoarce-te diseară, Caroline .

– Nu, voi fi cu…

– Țâncul ăla! Să nu care cumva să uiți de el. Îmi amintesc, totuși, de o noapte în care ai uitat de el… Îți amintești?

Dacă-și amintește? Ce bine-ar fi dac-ar putea să alunge din minte amintirea acelei nopți îngrozitoare, care o bântuia în mod constant. În acea noapte, Clement se dusese la mănăstire să-i dea unui călugăr inelele pentru binecuvântare. Inelele lor de logodnă.

Auzi vocea lui John ca prin vis:

– Dacă nu vii diseară, mă voi îmbolnăvi din nou!

– John, nu glumi cu astfel de lucruri, te rog.

– Da, poate că ai dreptate… Dar e adevărat că nu vreau să trăiesc decât alături tine.

– Ai avut nevoie de ceva timp să fii sigur de asta, îi aminti ea.

– Mi-am dat seama de asta chiar atunci…
– Totuși, ai păstrat foarte bine secretul.
– Da, foarte bine…

***

Pe chipul lui Jamie se putea citi încântarea după prima zi de școală, deși tonul pe care vorbi Carolinei păstra o nuanță de rezervă. Dar, de îndată ce ajunse la vilă, se duse în mod cert să-i povestească totul celui mai bun prieten al lui. Caroline nu avea nici o îndoială în privința asta.

A doua zi, se întoarse la spital. În zilele următoare, făcu la fel. Nimic n-o reținea la vilă, întrucât Electra era scandalizată numai dac-o vedea cu vreo cârpă în mână. Cât despre Jamie, toată energia lui era absorbită de noua lui viață de școlar.

Și apoi, nu putea să-l lase singur pe John la spital.

De câte ori avea ocazia, îi vorbea de căsătorie. Uneori cu delicatețe, alteori o soma, ba chiar o amenința. Nu-i dădea deloc pace.

– N-are rost, John, îi spuse într-o bună zi, cu nervii la pământ. Îl iubesc pe Clement, înțelegi? Îl voi iubi toată viața. Doar nu vrei să trăiești alături de o femeie care iubește un alt bărbat?

– Ba da, răspunse calm, imperturbabil John.

Trecură două săptămâni. John ar fi trebuit să părăsească spitalul. Caroline se adresă unei agenții imobiliare pentru a afla care e oferta. Erau, binînțeles, unele case foarte

drăguțe. Dar… nu imediat. Acea regiune, mai puțin turistică decât restul insulei, nu oferea prea multe posibilități de cazare imediată.

– Poți să stai la mine, spuse John pe un ton triumfal.

– Nu, John, e imposibil.

– Atunci, du-te să stai în casa cea mare. Clement n-ar avea nimic de zis.

– Sigur că nu, mi-a propus chiar el asta. Dar nici nu se pune problema.

– Atunci, de ce nu te căsătorești cu mine? Spune-mi ce te va face să-ți schimbi părerea? strigă el cu furie, în fața tăcerii Carolinei.

A doua zi, John se schimbase. Plin de viață, neastâmpărat, de-abia reușea să-și ascundă bucuria triumfătoare.

– Ne căsătorim, declară el pe un ton foarte potolit.

– John, ți-am spus…

Fără să-i răspundă, îi întinse un ziar. Clement îi arătase cândva același cotidian londonez, acolo în frumoasa lui vilă albă și pecetluise în acest mod sfârșitul unei lumi.

– Haide. Citește.

Crezu că visează. Fără să aibă habar de coincidență, John încercuise cu roșu câteva rânduri. La fel ca în cazul celuilalt ziar.

Era spațiul rezervat căsătoriilor. În biserica Sfântul Swithin, Clement Gasc se căsătorise cu Gillian Ferris în prezența părinților și a prietenilor.

Cu un efort supraomenesc, femeia se ridică și părăsi camera lui John. Cu gesturi automate, ajunse la mașină, puse cheile în contact, porni mașina și reuși să conducă normal.

La școală, putu chiar să schimbe câteva cuvinte cu directoarea. Jamie era tăcut, prea absorbit de problemele lui de școlar, ca să-și dea seama de schimbarea Carolinei. În cele din urmă vorbi, probabil după ce reușise să-și ducă un gând până la capăt. Vorbi necontenit despre cum se petrecuse ziua lui la școală.

« Spune ceva, îl ruga Caroline în gând, fă-mi reproșuri: « conduci prea repede », sau « arăți foarte ciudat astăzi, mătușă Caroline, ca și cum ai plânge în sufletul tău », cum mi-ai spus într-o bună zi. Poate că așa mi-aș reveni. Orice era mai bun decât vidul ăsta îngrozitor. După aceea, mi-aș putea chiar permite luxul de a plânge.“ Simțea nevoia să plângă, dar nu putea.

Știa, totuși, că relația ei cu Clement se sfârșise. I-o spusese, fără ocolișuri, nevoind să-și pună inelul pe deget.

Trebuia să admită că speranțele pe care și le făcuse erau de-a dreptul nebunești. În pofida celor întâmplate, tot mai spera în revenirea lui Clement, fiind sigură că tot o mai iubește și că nu poate lupta împotriva acestui sentiment. Nu-l ierta, totuși, pentru acuzațiile pe care i le adusese și pentru faptul că o considera interesată de banii lui. Dar îl aștepta. Îl iubea, iar împreună vor învăța să ierte.

Dar timpul trecuse. Clement plecase și el. Pentru totdeauna.

Gillian Ferris. Clement Gasc. Saint Swithin. Londra.

Clement, inabordabil. Clement, căsătorit. Tată, în curând?

Nici nu apucă bine să-i dea voie lui Jamie să coboare și să-i povestească toate cele întâmplate lui Urs Albastru, nici nu apucă bine să ducă mașina în garaj, că izbucni în plâns.

Când reuși să se mai calmeze, se simți și mai tristă, și mai abătută.

Ce se va întâmpla cu ea, de acum înainte? Aceeași întrebare și-o pusese și acum șapte ani. Dar atunci nu avea decât șaptesprezece ani. Chiar dacă se simțea foarte nefericită, nu uita că era încă tânără și că va veni un moment când va simți că trăiește din nou.

La cină, Jamie continuă să-i povestească o mulțime de lucruri despre școală, neinteresându-l nimic altceva. Dacă el nu observă starea jalnică a mătușii sale, nu același lucru se întâmplă cu Electra. Ochii roșii și umflați ai Carolinei o făcură s-o întrebe cu promptitudine dacă nu cumva răcise.

Ce-ar spune buna Electra dac-ar afla că stăpânul ei se căsătorise în Anglia, nu cu mult timp în urmă?

Printr-un ciudat joc al întâmplării, Electra îi aduse la cunoștință că, într-o scrisoare trimisă de domnul Clement unchiului ei, se vorbea despre o absență îndelungată.

Caroline nu se duse la spital toată săptămâna. Nu se simțea în stare să-l înfrunte pe John. Când, în sfârșit, își luă inima-n dinți și se duse, fiindu-i rușine să-l lase atât de singur, privirea lui goală, absentă, o șocă.

– John, ce se-ntâmplă cu tine? Data trecută, arătai parcă mai bine.

Încercă să schițeze un zâmbet, fără să-i reușească. Îi prinse mâna într-a lui, iar ea nu se opuse.

Când ieși din cameră, medicul o chemă din nou.

– Situația domnului Percey se înrăutățește cu fiecare zi care trece. A fost profund marcat de absența dumneavoastră.

– Am viața mea, îi răspunse ea cu fermitate, în pofida faptului că se simțea atât de abătută. Iar domnul Percey nu-mi e decât prieten.

– Nu cred o iotă din ce-mi spuneți. Trebuie să fi fost legați de sentimente profunde. Sunteți în continuare. E bătător la ochi.

Caroline nu se mai simțea în stare să lupte.

– Da, așa e. Ar fi trebuit să ne căsătorim. Cu mult timp în urmă. Acum șapte ani.

– Ce s-a întâmplat?

– Evenimentul n-a mai avut loc, răspunse simplu, ca și cum ar fi vrut să protejeze acest trecut dureros.

– Și acum?

– E un prieten, nimic mai mult. Am întâlnit pe cineva…

Medicul o presa cu întrebările, de data asta nemaiavând cum să fugă. Îl simțea mai cald, mai uman, mai apropiat. Putea, în sfârșit să vorbească, să se confeseze cuiva.

– Unde e această persoană acum? întrebă el cu blândețe.

Îi fu greu să-i răspundă imediat. De parcă înseși cuvintele refuzau să-i iasă din gură.

– S-a… căsătorit. A plecat în Anglia.

– Și ce-o să faceți acum, o să-l plângeți pentru tot restul vieții ca o văduvă, dumneavoastră, o tânără atât de frumoasă?

– Mai am puțin și împlinesc douăzeci și cinci de ani.

– Sunteți foarte tânără, dar nu atât de tânără încât să nu vă gândiți la viitor.

Caroline fremătă la auzul avertismentului pe care și-l dăduse ea însăși. Medicul o privi cu simpatie.

– Nu se cade să vă spun eu ce să faceți. Cu toate că nu sunteți încă… matură, dacă pot să zic așa. Nici la șaptesprezece ani nu erați… Dar prima dragoste nu se uită niciodată. Rămâne acolo, undeva, în adâncul sufletului. Și, dacă bărbatul pe care l-ați întâlnit nu s-a căsătorit cu dumneavoastră, nu la fel stau lucrurile cu prima dragoste. Vă așteaptă cu brațele deschise. Gândiți-vă bine, domnișoară, înainte de a-i întoarce spatele.

Mișcată de sinceritatea vădită a acestui bărbat matur, de respectul de care dădea dovadă nu numai față de ea, ci și față de John sau de Clement, tânăra femeie se simți mai liniștită, mai împăcată cu ea însăși. Avea acum o perspectivă mult mai lucidă asupra situației ei actuale. Dragostea lui John nu i se mai părea o himeră, în vreme ce căsătoria lui Clement era o realitate.

– Lăsați-vă inima să vorbească, i-a spus medicul când se despărți de ea.

A doua zi, Caroline acceptă cererea în căsătorie a lui John.

Capitolul 9

Trecuse o lună… Piscurile muntelui Troodhos erau acoperite de zăpadă. John și-a dus soția acolo, după ceremonia simplă de la Episkopi, ceremonie la care au participat numai preotul de la baza lui Royal Air Force și un pilot în trecere pe acolo și care se arătă foarte surprins că e solicitat în calitate de martor la o căsătorie. Caroline îi mărturisi soțului ei că niciodată nu a simțit venirea iernii cu atâta putere.

– Stai să vezi Quebec-ul sau Noua Anglie. Vom ajunge în curând acolo.

– Când?

Ar fi vrut să plece imediat din Cipru, din Paphos. Nu înțelegea de ce John se încăpățâna să rămână. Încercase să-i vorbească despre asta, dar totul fusese în zadar.

– Cum de poți să locuiești la Clement?

Nu îndrăzni să adauge: « La un om care ar fi trebuit s-o ia în căsătorie pe soția ta.“ Îi era rușine pentru soțul ei. Dar

poate că orgoliul îl făcea să onoreze angajamentul pe care și-l luase față de Clement. În cazul acesta, salariul plătit în avans putea fi rambursat pas cu pas. Îi sugeră să se întoarcă la unul din fostele locuri de muncă.

– Asta iese din discuție, îi răspunse imediat.

– De ce?

– Ține de trecut.

– Dar, ești cunoscut, ți se va încredința cu siguranță un post.

– Pot să decid și singur ce-am de făcut, iar pe viitor, pentru numele lui Dumnezeu, lăsă-mă-n pace!

I-a vorbit pe un ton atât de aspru, încât se uită la el fără să înțeleagă. Peste puțin timp, redeveni acel John fermecător și atent care veghea la armonia familiei.

Îi tot spunea că împreună vor face din căsătoria lor o reușită. Trebuia să reușească. Aceasta era dorința lui cea mai fierbinte.

– Nu mai vorbi așa, îi spusese ea. Parc-ar fi un plan de bătaie. Lasă lucrurile să meargă în voia lor. Timpul le rezolvă pe toate.

– Mai am unele lucruri de recuperat, dar, jur în fața lui Dumnezeu că voi reuși. Repede.

În fața unei asemenea dovezi de pasiune, Caroline resimțea și mai multă tandrețe pentru el, ca și dorința de a crea o intimitate între ei.

Dar simțea altceva decât tandrețe pentru el? Când se gândea la el, nu era mânată de pasiune, ci numai de

blândețe, de o dorință de pace lăuntrică. Știa în adâncul sufletului ei că nu pe astfel de sentimente poate fi clădită o viață în doi pentru totdeauna.

Știu asta din prima noapte petrecută împreună, în timp ce stătea întinsă în pat, lângă John care dormea. Simțea că tânăra de altădată care iubea dragostea… și pe John… se transformase într-o femeie pentru care plăcerea de a fi îndrăgostită lăsa locul bărbatului pe care-l iubea, Clement.

Dar, de-acum înainte era legată printr-un contract de John și se va ține de cuvânt. Pentru toată viața.

Auzind această veste, Electrei nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Credeam că dumneavoastră și domnul Clement… Inelele erau gata, eu am făcut prăjitura, am scos dantela de Lefkara…

– Domnul Clement e deja căsătorit.

– Nu e cu putință! Mi-ar fi spus, dacă lucrurile stăteau așa.

Jignită de această lipsă de încredere, Electra reuși să deslușească data inscripționată pe cotidianul englez. Îl duse unchiului ei, iar când se întoarse era mai abătută ca niciodată.

Starea îi fu accentuată și de refuzul Carolinei în ceea ce privește orice pregătire pentru ceremonie.

– Vom petrece câteva zile la munte, spuse ea cu simplitate, în loc de orice explicații.

Dar nu mai spuse și că dorea să nu se mai întoarcă la Paphos. Era soția lui John, iar Paphos trebuia să iasă din existența ei.

Jamie nu reacționase în nici un fel, ca și cum știrea nu era decât un incident lipsit de importanță. Nu prea-l plăcea pe John, toate bucuriile și durerile i le spunea lui Clement.

Parcă simțind că Jamie nu-l prea are la inimă, John dorea să scape de el cât mai repede cu putință. Așa încât o întrebă pe Caroline:

– Îl mai ținem mult pe plodul ăsta?

– Nu ești prea drăguț cu el, nu-i decât un copil.

– Tocmai. E o experiență cam dură să ai un copil în brațe, înainte de a fi tată.

– Asta înseamnă pentru tine să fii tată? Să duci o povară « în brațe »?

– O, Caroline, ce bărbat vrea să aibă grijă de un copil în ziua în care se căsătorește?

– Am promis că-l țin până la nașterea celuilalt copil.

– Să înțeleg că până atunci n-avem voie să facem și noi un copil?

– N-avem de ce să ne grăbim… Avem timp…

Nu că nu-și dorea un copil, un copil cu John. Dar trebuia mai întâi să plece din Paphos. Din casa aceea. Neapărat. John putea să înțeleagă toate astea…

Înțelegea. Din nou tandru, îi reaminti situația în care se aflau… Amândoi. Erau săraci…, prin comparație cu patronul. Caroline nu reușise să tragă lozul cel mare încă o dată…

Ochii lui erau atât de blânzi, încât se simți emoționată până la lacrimi.

– Prostuțule! îi spuse cu tandrețe.

***

După ce s-au întors de la munte, John s-a apucat cu multă ardoare de lucru. Deși era bucuroasă de pasiunea pe care-o punea în ceea ce făcea, Caroline se gândea la altceva: Clement și soția lui puteau veni în orice moment să verifice starea domeniului lor. Asta o speria foarte tare. Dar de fiecare dată când aducea vorba de plecare, John se enerva.

Iar ea ajunsese să evite discutarea anumitor subiecte. Ca de exemplu, Jamie.Într-un mod alarmant, John îl suporta din ce în ce mai greu pe băiețel.

Din fericire, micuțul nu părea că-și dă seama. Făcea parte din acea categorie de copii devotați trup și suflet unei singure preocupări, excluzând restul. Școala, temele și noii lui prieteni îi acaparaseră întreaga atenție.

Din când în când, John încerca să mai glumească, dar nu prea avea haz, iar Jamie rămânea distant, neprinzându-se în jocul lui.

Silvia îi scrisese din Gibraltar, fără să pună prea mult la suflet vestea căsătoriei surorii ei. Caroline, mirată de această lipsă de reacție, se tot întreba: să fi fost vorba de o neînțelegere pe Insula Vineri? Care era, în opinia Silviei, alegerea bună?

Clement era și el la curent cu mersul evenimentelor. Electra obținuse adresa lui și-i scrisese. Ce informații primise? Care fusese reacția lui? Caroline nu va ști niciodată.

Înainte de a se întoarce în bucătărie, Electra spuse cu mândrie ceva care pentru Caroline se dovedi a fi o cruntă lovitură:

– Nu era el! Știam eu.

– Cine să fie?

– Domnul Clement. În ziar.

– Ce ziar? Ce tot spui acolo?

– Mă refer la căsătorie, la ce altceva? zise cu indignare Electra. Mi-ar fi spus, dacă ar fi fost adevărat.

– Dar era numele lui scris acolo! Sau, mă rog, același nume! spuse, aproape țipând, Caroline.

Dintr-o dată, cuvintele pe care le rostise căpătaseră întreaga lor semnificație: era acelașI nume. Să fie vorba atunci de o teribilă confuzie? De o îngrozitoare neînțelegere? Clement o rugase să aibă încredere în el, iar ea nu fusese capabilă de așa ceva.

În aceeași seară, îi vorbi lui John despre toate astea. Era cu putință să existe două persoane cu același nume?

John ridică din umeri, cu un aer indiferent.

– John, vreau să înțeleg.

– De ce, mă rog? E prea târziu. Toate astea țin de trecut. Uită-le!

– Trebuie să știu. Erai la curent, nu-i așa? îl întrebă, dintr-o dată.

– Nu, nu chiar, dar… acel Gasc pe care l-am cunoscut nu putea fi persoana despre care era vorba în ziar, spuse el cu nepăsare, ca și cum ar fi fost vorba de o evidență.

– Iar tu m-ai făcut să cred că…

Abătută, Caroline nu mai avea puterea să se revolte, să strige, să-și manifeste într-un mod sau altul furia. Nici măcar reproșurile pe care i le-ar fi putut face, pe bună dreptate lui John nu mai era în stare să le formuleze.

Ieși afară să-și limpezească gândurile. Se plimbă mult timp printre pini. «Nu!» își repeta cu dinții strânși, «Nu, nu, nu!». Brusc, i se păru că nu mai vede nimic în fața ei, ca și cum se clătina pe marginea unei prăpăstii.

A doua zi, Caroline primi un cadou de la John. Se obișnuise cu dovezi, uneori excesive, de tandrețe, după fiecare moment dificil prin care treceau. De data asta, realitatea îi depăși toate așteptările: la capătul unui lănțișor din aurul cel mai pur, o mărgea de aur cizelat se legăna ușor.

– O, John, n-ar fi trebuit să faci asta!

– Și cine-ar fi trebuit s-o facă în locul meu?

Vocea lui exprima tristețe, dar când își ridică ochii spre el, nu văzu decât dragoste și speranță.

– Pe tine te vreau, frumoasa mea, îi șopti.

Îi vorbi îndelung despre copilul pe care-l vor avea. Când ea îi sugeră să mai aștepte, el insistă, dorind să existe ceva mult mai profund care să-i unească.

Caroline înțelegea foarte bine că o familie e chezășia trăiniciei și că-l obligă să fie mai responsabil. Dar… oare va fi vreodată responsabil?

– Să așteptăm până ce Jamie se întoarce acasă, concluzionă ea.

– Jamie, Jamie, Jamie!

Bătu cu pumnul în masă. Chiar în fața casei, micuțul cânta ceva cu fluierul. Se opri brusc la auzul zgomotelor din casă. John părăsi clădirea cu pași mari.

În ziua următoare, Caroline primi în dar de la John o brățară asortată cu lănțișorul.

Gesturile de genul ăsta deveniră o obișnuință. Fiecare obiect i se părea Carolinei din ce în ce mai costisitor. Se simțea stânjenită, și mai ales foarte neliniștită, dar nu îndrăznea să pună întrebări. Ar fi însemnat să provoace o nouă scenă, o scenă care ar fi făcut-o să aibă remușcări, și în urma căreia ar fi primit încă un fleac.

***

Într-o dimineață, John o anunță:

– Mă duc să lucrez în valea dinspre nord. Sunt acolo doi pini gigantici loviți de furtună, gata să se prăbușească. Dacă mă caută cineva, spune că sunt plecat. Nu știi unde sunt. Ai înțeles?

– Nu, dacă ești aici, nu văd de ce-aș spune contrariul, spuse ea cu simplitate, fără să-și dea seama de agitația care pusese stăpânire pe John.

– Ascultă, fă ce ți-am spus: nu sunt aici. Totuși, nu e chiar așa de greu.

– Ai probleme?

– Ai tras concluzia asta pentru că îți cer să faci un lucru atât de simplu?

– Îmi ceri să mint, ripostă ea brusc.

– Nu-mi vine să cred! Parcă-i un vis! suspină John, înălțând ochii spre cer.

– Chiar nu vrei să-mi vorbești despre ce te frământă? Nu te pot ajuta în nici un fel? Sunt soția ta, sau ai uitat?

– Ești minunată, Caroline, dar nu s-a întâmplat nimic, nu-ți face griji. Am și o veste bună să-ți dau. Parcă doreai să pleci, nu? Se va întâmpla asta cât de curând. Pregătește-te!

Vestea o luă prin surprindere. Ținea mai presus de orice să plece de acolo, dar își dădu seama imediat că va fi o catastrofă.

– Dar… peste cât timp?

– Foarte curând. Fii gata de plecare dintr-un moment în altul.

– Dar… mai e și Jamie!

Îi fu teamă de o nouă scenă, dar trebuia să pună această întrebare: nu putea să plece și să-l lase pe copil singur.

– Electra rămâne aici, nu?

– Da, dar… părinții l-au lăsat în grija mea.

– N-ai decât să-l trimiți acasă! Te descurci tu cumva! M-am săturat să-mi faci într-una scene din cauza acestui țânc. Așa că fii pregătită să pleci cu mine. M-ai mai lăsat baltă și acum șapte ani. Ajunge!

Scos din minți, se răsuci pe călcâie și-i spuse pentru ultima oară:

– Nu uita: dacă mă caută cineva, sunt plecat.

Într-adevăr, cineva îl căută la puțin timp după aceea. Carolinei îi fi foarte greu să mintă, dar reuși până la urmă s-o scoată la capăt. Întrebări de tot soiul nu-i dădeau pace. Îndoiala pusese stăpânire pe ea. Lipsa lui de încredere în ea o durea cel mai tare.

După ce-l aduse pe Jamie de la școală, își luă inima-n dinți și plecă în căutarea lui John. Era ca și cum ar fi căutat acul în carul cu fân, întrucât văile se succedau cât vedeai cu ochii. Apăru brusc dintre pini.

– Așadar, a venit?

– Da.

– O să se întoarcă?

– Da. Spune-mi, te rog, ce voia?

– Am să-ți spun, desigur. N-aș putea face altfel. Dar nu acum. Trebuie să plecăm.

– Imediat?

– Nu asta voiai? Spuse el, pe un ton iritat. Sau o spuneai doar așa, ca să te afli în treabă?

– Ce doream de fapt să te întreb, e dacă vrei să părăsești domeniul?

– Paphos, Cipru, Mediterana. Uite, am bilete de avion! Le am de mult timp. Putem pleca în seara asta fără nici o problemă.

– Unde anume?

– Unde ne va duce avionul. Nu mai pune întrebări. Dacă vrei să mă ajuți, du-te și fă bagajele. Dar ia numai strictul necesar, e mai bine așa.

– Dar nu pot pleca așa! Mai e și Electra…

– Era aici și înainte de venirea ta, nu?

– E vorba și de Jamie…

– A, da, Jamie, iarăși el. De data asta, lucrurile nu vor mai sta la fel. Te întorci, faci bagajele, îi spui puștiului că va avea grijă Electra de el, iar noi plecăm.

– Dar, John, e cu neputință! E un copil foarte sensibil, foarte vulnerabil și…

– Va fi și mai vulnerabil dac-o să-l am în fața ochilor. Du-te, Caroline și fă ce ți-am spus. Repede.

– Vii și tu? îl întrebă ea.

– După tine. Treci, mai întâi pe la noi, apoi te duci la vilă și arunci o privire și pe alee. Dacă totul e în regulă, mă chemi. E clar?

– Nu, nu înțeleg nimic.

– Fă cum ți-am spus și totul va fi perfect, spuse el pe un ton care nu admitea replică.

Caroline se întoarse singură. Ca într-un vis, umplu o geantă cu haine luate la întâmplare. Își aminti dintr-o dată că nu-l anunțase pe John.

Se asigură că nu o vedea nimeni și-l chemă. John ieși din ascunziș și se arătă foarte nemulțumit de întârziere.

– Ai vorbit cu Electra?

– Nu.

– Atunci, du-te! Ce mai aștepți? țipă el.

Plecase deja când John o chemă din nou:

– Ai vorbit cu Jamie?

– Nu încă, John, lasă-mi timp să… John, nu așa se procedează, îi spuse ea, văzându-l îndreptându-se valvârtej spre casă, unde micuțul cânta.

– Hei, micuțule, strigă el, în timp ce intra în casă, nu mai face atâta gălăgie și du-te să-ți faci valiza.

– John, nu are decât cinci ani!

– Aproape șase! Spuse el calm. Plecăm?

– Tu ești cel care pleacă. Te duci la vilă. Electra va avea grijă de tine.

În condiții normale, Jamie n-ar fi avut nimic de obiectat. Dar, după toate aparențele, John reușea de minune să scoată la iveală partea cea mai rea a pesonalității băiețelului.

Se așeză în calea lui John și declară cu încăpățânare:

– Nu, nu vreau.

– Ce? Fă ce-ți spun! Imediat.

– Nu.

ÎșiI luă fluierul și începu din nou să cânte. Furios la culme, John îi smulse din mâini fluierașul de lemn, îl rupse în două și-l aruncă. Imediat după aceea, Jamie luă bucățile de pe jos și o șterse în grabă.

Caroline se duse după el și-l văzu cum îndreptându-se către plantațiile de măslini. Dincolo de ele, se întindeau văile pline cu pini, văi foarte periculoase, mai ales noaptea.

– Mucosul! Ducă-se!

Dar, în pofida mâniei care-l stăpânea, era ros de îndoieli.

– Trebuie să-l găsim, mormăi el, îndepărtându-se cu pași repezi. Acolo sus, la cea mai mică rafală de vânt, pinii ăștia pot să cadă în orice moment.

În timp ce John se îndepărta în pădurea întunecată, Caroline se duse să ia o lanternă și plecă și ea în căutarea lui Jamie. Auzi susurul pîrâului, fără să-l vadă însă. Reuși să treacă de cealaltă parte.

Pesemne că nu erau foarte departe, își spuse în sinea ei. Ciuli urechea, încercând să capteze cel mai mic zgomot.

Nimic. Nici un sunet. Jamie trebuie că se ascundea pe undeva, strângând fluierul la piept. Iar John era și el pe undeva, la pândă.

– Jamie… John, strigă ea.

În clipa aceea auzi un pârâit foarte puternic, apoi zgomotul unui copac prăbușindu-se.

Când se făcu din nou liniște, Caroline o luă iar la drum, în căutarea celor doi. Atunci, auzi vocea deznădăjduită a lui Jamie cum o chema: « Mătușă Caroline, mătușă Caroline! »

Se îndreptă în direcția dinspre care se auzea vocea. Reuși să ajungă la el. Printre ramuri de copac, John zăcea, inconștient. Pe Jamie reuși să-l scoată de acolo, dar starea lui John nu-i permitea așa ceva.

– A văzut copacul prăbușindu-se și s-a aruncat în fața mea, spuse Jamie cu o voce stinsă. E foarte, foarte curajos.

– Vrei să fii și tu curajos, dragule? Ia lanterna asta și du-te după Electra. Spune-i să-l cheme pe Andreas, pe Yiannis… și pe ceilalți. Spune-le să aducă niște sfori, echipament de salvare, niște torțe.

– Asta nu înseamnă să fii curajos. El a fost curajos.

Dar, luă torța imediat și plecă. Caroline se apropie de John, cu trusa de prim-ajutor în mână. Nu prea reușea să-i vadă fața, dar îi mângâie obrazul cu mâna. John întoarse ușor capul și-i sărută vârful degetelor.

„Slavă Domnului că e din nou conștient", suspină ea cu recunoștință. Dar, când îi auzi vocea, înțelese că se înșelase: John era grav rănit.

– Puștiul e teafăr? Oricum, el era preferatul tău, nu-i așa? Asta înseamnă că acum totul e bine, nu?

Nu mai putu să mai scoată nici un cuvânt și de-abia reuși să-și rețină o grimasă de durere.

Mă ierți?

Caroline nu-și dădu seama dacă o auzea vorbind. După ceva timp, auzi voci care o strigau. Strigă și ea pentru ca oamenii să se îndrepte în direcția dinspre care venea vocea.

Plângea și nu-și dădea seama că lacrimile ei acoperiseră fața lui John. Era conștientă că ține în brațe prima ei dragoste, dragostea de tinerețe care-și lua zborul acum cu tot cu tinerețea ei, curmată brusc.

Capitolul 10

În noaptea în care John muri, mama lui Jamie dădu naștere la doi gemeni frumoși.

– Doi frați gemeni înseamnă că ai un frățior și o surioară, îi aduse la cunoștință Caroline lui Jamie.

Pentru prima dată în viața lui, Jamie, care era obișnuit să fie singur și să ia propriile decizii, se arătă nesigur pe el:

– Nu știu dacă voi putea.

Caroline își dădu seama că vorbea de responsabilitatea lui de frate mai mare și-l liniști:

– Bineînțeles că vei putea, Jamie. De-acum ești băiat mare.

Rod și Susan au îndrăznit s-o roage pe Caroline să-l mai țină un timp pe Jamie la Paphos, deoarece Susan trebuia să se întremeze pentru a fi capabilă să se ocupe de numeroasa ei familie. Caroline fu nespus de bucuroasă să mai stea o perioadă de timp alături de Jamie. Ba mai mult, în compania unui copil care depindea exclusiv de ea, nu se mai putea lăsa pradă tristeții atât de ușor.

Jamie nu se mai simțea ca un băiețel, de vreme ce devenise Fratele cel Mare. Fratele cel Mare. Repeta aceste vorbe cu multă încântare. Cât despre gemeni, pe fetiță o chema Cynthia, așa cum planificaseră, iar pe băiețel, Xenofon… Xenis… în onoarea celebrului atenian al Greciei Antice.

– Chiar trebuie puțină culoare locală! glumise Rod la telefon. Și apoi, asta-i va permite să nu dea uitării această țară minunată în care s-a născut, dacă o vom părăsi vreodată.

Jamie a hotărât să-și dăruiască jucăriile preferate celor doi frați mai mici: Xenis va primi ursul cel nou, iar Cynthia pe Urs Albastru.

– Ești sigur? îl întrebă Caroline, foarte mirată de mărinimia lui.

– Sigur. Prietenul meu n-ar vrea pentru nimic în lume să se joace cu altcineva decât cu mine.

– Dar ești sigur că vrei să le părăsești?

Ar fi putut să-i spună că existau oameni de stat, capete încoronate care-și păstraseră ursulețul de pluș întreaga viață.

– Prietenul meu zice că sunt Fratele Cel Mare, adăugă el.

Astfel, un băiețel crescuse și părăsea lumea copilăriei.

Pe măsură ce trecea timpul, Caroline începea să uite rănile trecutului. Treptat, își regăsea bucuria de a trăi, ba chiar și o anume liniște interioară.

Acceptase moartea lui John ca pe aceea a unui prieten drag, plecat într-o lungă călătorie, dar a cărui dulce amintire nimic nu o putea șterge.

Îi rămase totuși întipărită în minte graba de a pleca din Cipru a lui John ca o întrebare fără răspuns. Știa că mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să afle adevărul. Un adevăr care era, în mod sigur, dureros.

După câteva săptămâni, se întoarse și Clement, într-o după-amiază însorită. Îl văzu trecând prin fața vilei și se întreba dacă o va trimite pe Electra s-o anunțe de sosirea lui sau dacă va veni el însuși să-i spună. Era sigură că dorea să știe când va pleca: noul intendent va trebui să stea undeva.

Veni puțin mai târziu, însoțit de Jamie, mândru nevoie mare că devenise Fratele cel Mare, adică un omuleț. Nu era încă un om în toată puterea cuvântului.

– Îmi pare rău, începu el brusc.

Caroline îi răspunse cu o ușoară înclinare a capului. Tăcerea se instală între ei. Senzații violente și contradictorii o încercau și se simțea parcă prinsă într-un vârtej. Clement nu-i era prieten. Prietenia era ceva imposibil între ei. Nici măcar o absurditate, ci ceva care nu avea cum să se întâmple. Între ei nu putea fi decât iubire sau… ură.

– Presupun, adăugă el cu asprime, că dacă am venit singur, informațiile tale cu privire la căsătoria mea sunt eronate?

– Așa era scris în ziar, se apără Caroline, iritată.

– Da, ca și alte informații.

– Acum sunt la curent.

– Nu puteam să-ți vorbesc atunci despre toate astea, zise el pe un ton la fel de rece. Era un moment delicat pentru vărul meu. Da, e vorba de vărul meu, puțin mai tânăr decât

mine. Am crescut împreună. A fost întotdeauna o companie foarte plăcută. Un băiat frumos și fermecător. Prea, chiar.

– Și prea bogat, nu-i așa?

– Nu, din păcate pentru el și pentru… „prietenele“ lui. Numai eu eram într-o asemenea situație. Dar, pentru că numele ăsta sună ciudat în engleză, ne-au confundat. Adică, au crezut că suntem una și aceeași persoană. Zvonurile se răspândesc repede când e vorba de oameni bogați… mai ales dacă sunt celibatari. Și l-am văzut de mai multe ori suferind din cauza acestei confuzii. Unele tinere s-au îndrăgostit subit de el… pentru a-l uita la fel de subit, după ce aflau adevărul. Dar a reușit întotdeauna să iasă cu demnitate din asemenea încurcături.

– În afară de cazul Dority Robbins, nu-i așa?

– Da. A mers mai departe decât celelalte. A pus mai întâi ochii pe mine, căci a reușit să obțină informații exacte despre noi și despre situația mai puțin strălucitoare a celuilalt Clement. După aceea, a fost o nimica toată să se servească de omonimie.

– De ce nu mi-ai spus toate astea?

– De ce n-ai avut încredere în mine?

De data asta, nu se mai lăsă păcălită:

– Răspunde-mi la întrebare. De ce?

– Pentru că era un moment dificil, ți-am mai spus. Clement tocmai o întâlnise pe Gillian a lui. O iubea. O singură greșeală ar fi putut să strice totul.

– Ăsta nu-i un motiv. De ce m-ai ținut la distanță?

– Dar tu cum m-ai încurajat? Când am venit pe insulă, eram decis să-ți vorbesc, dar te-am găsit în brațele altuia.

– E fals.

– Sau cât pe ce să cazi în brațele altuia.

– Nu-i adevărat.

– Și eu de unde era să știu? Mi-ai vorbit despre John, mi-ai spus că l-ai iubit cândva. În urmă cu șapte ani, știu, dar cu timpul, totul devine din nou roz… De unde era să știu?

– M-ai aruncat practic în brațele lui.

– După cum ți-am spus, îmi părea rău pentru el. Te iubea din toată inima și… când ai aflat ce e dragostea…

– Eu nu-l iubeam, protestă ea.

– Te-ai căsătorit cu el.

– După ce-am aflat de căsătoria ta…

– Ți-ai revenit destul de repede, nu-i așa?

– Poate că da, îi răspunse cu tristețe.

După o clipă de tăcere, adăugă:

– Am fost sfătuită… n-am să-ți spun de către cine, totul pare o prostie, o asemenea dovadă de slăbiciune…

– Sunt la curent. Prietenul tău, medicul mi-a vorbit despre subiectul ăsta.

– O!

Se simți ușurată.

– Vei rămâne aici?

– Depinde.

– Da, desigur, noul intendent. Trebuie să aștepți să-și ia postul în primire.

– Dar tu?

– Mă întorc în Anglia… Poate că voi face o escală în Gibraltar. Te deranjează dacă mai rămân până când Susan va putea să-l ia din nou în primire pe micuț?

– Poți să rămâi, desigur.

Tonul vocii lui era în continuare neutru.

Caroline dorea să afle adevărul despre John prin toate mijloacele posibile, așa încât continuă:

– John era foarte nervos înainte de accident. Îl vizitase cineva… un străin. Clement, dacă știi ceva, spune-mi, te rog.

– Nu te poți mulțumi cu rolul de văduvă înlăcrimată, nu-i așa? spuse el pe un ton glacial

– Trebuie să știu, pentru că…

Trebui să se oprească puțin, deoarece avea un nod în gât din pricina emoției.

– Dacă John a ajuns într-o situație delicată, pesemne că e din cauza mea. Știa că nu-l iubesc, dar insista să-mi facă tot felul de cadouri costisitoare. De unde să ia atâția bani? Iar eu mă căsătorisem cu el să-l fac fericit, dar… nu era deloc.

Clement înțelese în cele din urmă durerea și rușinea ei, întrucât abandonă imediat masca răcelii.

– Nu-ți mai face griji acum, o sfătui el. Dar mă tem că-ți cer în zadar asta. Am să-ți spun adevărul: John avea probleme cu justiția. De mai mulți ani. Oriunde se ducea, contacta tot felul de… datorii. Ultimul lui loc de muncă…

Clement nu apucă să-și termine fraza.

– Era organizația de ajutorare. John își pusese toți banii acolo.

– Nu, nu chiar.

– Nu? Dar atunci…

– A luat banii, spuse el cu părere de rău. Trebuia să afli asta. Nu din pricina ta era atât de neliniștit, ci pentru că îi

era teamă și avea mustrări de conștiință. Avea și el slăbiciunile lui, dar fondul sufletesc rămăsese pur, imaculat. Dacă n-ar fi fost așa, n-ar fi existat episodul Jamie.

Caroline își aminti de ultimele cuvinte pe care le rostise John și de felul în care-l slavase pe Jamie… și-și pierduse viața. În același elan de generozitate, salvase această ființă pe care era gelos. Pentru a face asta, a uitat de el însuși și din această pricină a murit, fără nici o urmă de amărăciune.

– Bărbatul care a venit făcea parte din…

– Da.

– Ce se va întâmpla cu datoriile lui?

– Vor fi șterse. Așa se întâmplă după un deces.

– Nu cred.

– Crede, totuși, îi ripostă pe un ton aproape dur.

– Vor fi șterse datorită ție, nu-i așa?

– Crede și tu, o dată în viața ta, ai încredere.

– Iar ce i-ai dat, trebuie recuperat. Aș vrea să vând cadourile pe care mi le-a făcut și să-ți înapoiez banii, adăugă ea cu sfială. Era absolut necesar să clarifice totul și să îndrepte greșelile trecutului, nebuniile tinereții. Acum, se simțea capabilă de asta.

Se obișnuise cu izbucnirile de mânie ale lui John, dar felul în care reacționă Clement o uimi.

– Dar cum de îți permiți să-mi vorbești așa? strigă el.

– Mă comport cu tine exact cum te comporți și tu cu mine.

– Te comporți ca un copil! Nu ești mai matură decât la șaptesprezece ani. Deși timpul a trecut, n-ai învățat mare lucru. O, Doamne, Caroline…

– Ia te uită, e pentru prima dată când îmi spui pe nume.

Trecu sub tăcere faptul că îi spusese « dragă », cândva, pe Insula Vineri.

– Nu mi-a plăcut niciodată numele ăsta. Mi s-a părut prea copilăros. Dar, la urma urmei, ți se potrivește.

După ce rosti aceste cuvinte, plecă din încăpere, lăsând-o pe Caroline stupefiată. Dar, în mod paradoxal, nu era deloc mânioasă pe Clement.

***

Caroline rămase cu Jamie în căsuța din pădăricea de pini până în ziua în care părinții micuțului o căutară: puteu, în sfârșit, să-l ia acasă.

– Ne vom putea așeza toți trei la umbra Stejarului Regal? întrebă Jamie. În plus, îmi place foarte mult drumul ăla, spuse Jamie, vesel.

Crezând că se referă la ei doi și la Urs Albastru, Caroline acceptă. La urma urmei, nu făceau decât un mic ocoliș.

Dar, a doua zi dimineață, în timp ce cobora pe alee cu Jamie, îl văzu pe Clement așteptând la volanul Land Rover-ului.

– Ce cauți aici? întrebă ea, tulburată.

– Nu ți-am spus, mătușă Caroline, că plecăm toți trei?

– Credeam că vorbești de Urs Albastru.

– El e prietenul Cynthiei, acum. Eu m-am făcut mare.

Pentru o bună bucată de drum, Jamie se dovedi foarte calm. Nu făcu nici un comentariu cu privire la restaurantul

care avea deviza « Meniu bogat ». De obicei, dorea să știe dacă patronul era bogat sau dacă trebuia să fii bogat ca să intri.

Dar, în cele din urmă, vorbi aproape neîncetat tot drumul. Caroline înțelese că ascundea în acest fel faptul că-i era teamă de întâlnirea cu noua lui familie.

– Nu știu prea multe despre fete, dar sunt sigur că Cynthia se va înțelege de minune cu Urs Albastru. Dar Xenis nu-l va avea decât pe noul ursuleț… Poate că nici el nu-l va iubi.

– Nu-ți face griji. Xenis își va găsi un prieten. Ca noi toți. Avem prea multă nevoie de prietenie.

– Ba tu n-ai, tăgădui el. N-ai nevoie de așa ceva.

– Ba da. Am și găsit-o.

Jamie nu mai scoase nici un cuvânt din pricina surprizei. Îl credea, sincer, pe Clement deasupra acestui gen de lucruri.

– Era cineva de felul lui Urs Albastru?

– Nu.

– Un om, atunci?

– Da.

– Are un nume?

– Toți avem un nume.

– Care era numele lui?

Clement trebui să fie foarte atent la drum, dar spuse în cele din urmă:

– Alison.

– E numele unei fete, nu-i așa?

– Nu, Jamie, e numele unei femei.

– Te mai vezi cu ea?

– Mă mai văd, spuse ceva mai tare.

În timp ce vorbea, se uita în oglinda retrovizoare, căutând privirea Carolinei. « Alison », spuneau ochii lui albaștri. Apoi: »Alison, dragă ». Nu imediat. Nici a doua zi. Nici în ziua următoare. Peste puțin timp. Și pentru totdeauna.

Privirile lor se încrucișară. Vinerea Râsetelor trecuse. Ca și Sâmbăta Lacrimilor.

Ea îi zâmbi. Făcu și el la fel. Simțeau aceeași complicitate ca altădată, dar întărită de încercări. Dialogul tăcut pe care un bărbat și o femeie îl țeseau în doi. Ca și cum se găsea într-un vis frumos, Caroline îl auzi pe Clement adresându-i-se lui Jamie:

– Știai că mâine începem o nouă săptămână?

Sfârșit